

HET KRUISEVANGELIE

ACHT LIJDENSPREDIKATIES VAN Ds R. KOK

HET RAADSBESLUIT

"Van dien dag dan af raadslaagden zij tezamen dat zij Hem doden zouden"

Johannes 11 : 53

Het raadsbesluit, dat

- I. tegen Hem uitgevoerd wordt,
- II. in Hem uitgevoerd wordt,
- III. door Hem uitgevoerd wordt.

Geliefden!

Door het geloof, bij het licht des Heiligen Geestes, wordt de lijdende Borg van stap tot stap gevolgd door het oprechte volk, dat dorst naar de verzoening met God.

Al Zijn borgtochtelijke voetstappen, van de eerste tot de laatste toe, druipen van vettigheid!

Zijn Kruislijden is voor het boetvaardige hart het dierbare Krusevangelie.

Wie leeft onder de bearbeiding van Gods Geest, wordt steeds dieper geleid in Adams bondsbreuk, om steeds dieper geleid te worden in het borgwerk van Christus. Het zijn twee diepten, die met het dieplood van het menselijk denken niet zijn te peilen. De diepte van des mensen val heeft geen bodem, die gepeild, geen grenzen, die aangewezen kunnen worden. De mens ligt van nature in een bodemloze diepte van ellende, in een staat van jammer, die grenzeloos is. Het wordt door de ontdekkingen des Heiligen Geestes ingeleefd, verstaan en beweend voor het aangezicht des Heeren. Voor een gezond geestelijk leven is het noodzakelijk, steeds dieper af te dalen, bij het licht des Geestes, in Adams val, om steeds dieper geleid te kunnen worden in het borgwerk van Christus. Om Christus recht te leren kennen moeten wij Adam kennen. Gelijk wij door de toerekening van Adam's ongerechtigheid gesteld zijn in de staat der ellende, kan de grootste zondaar door de toerekening van Christus' gerechtigheid gesteld worden in de staat der genade.

Wie verliefd is op de geestelijke en bevindelijke kennis van Christus, neemt door het geloof het meetsnoer van het geheiligd denken gedurig ter hand, om de liefde van Christus, die ons tegen schittert in Zijn borglijden, te meten in haar breedte, lengte, diepte en hoogte. Naarmate Gods kind, in die heilige meetkunst geoefend is door het geloof, bij het licht des Geestes, wordt het in oprechtheid bekend, dat haar volheid en heerlijkheid, alle kennis te boven gaat.

Neen, wij kunnen de liefde van Christus met ons verstand niet omvatten, met ons denken niet doorgronden, met onze mond niet uitspreken. In het lijden van Christus is de volheid van Gods eeuwige liefde geopenbaard, de rijkdom van Gods ondoorgrondelijke wijsheid belichaamd.

Wanneer wij ons opmaken, om ons te verdiepen in het borglijden van Christus, dan nemen we het meetsnoer van het geestelijk denken niet ter hand met de gedachte Zijn liefde in haar volle heerlijkheid te kunnen meten. Neen, dat is niet mogelijk, "want wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele" in deze bedeling. "Doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, teniet gedaan worden". Maar al is en blijft in dit leven onze kennis van dat dierbare borglijden een kennis, die ten dele is, die hier nooit volkomen zal worden, zo is zij toch te vermeerderen.

Met een biddend opzien tot de Heere stellen wij ons in de weg, of het Hem behagen mocht, bij het licht des Heiligen Geestes ons dieper te leiden in Zijn borglijden, om meer en meer in Hem gefundeerd te mogen worden, waardoor ons geloof versterkt en de Heere verheerlijkt zal worden in deze lijdensweken. De belofte: "Te dien dage zal er een fontein geopend zijn voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid" is in het borglijden van Christus vervuld.

Wordt die geestelijke en bevindelijke kennis van dat borglijden gemist, is de Heere Jezus door het geloof ons niet dierbaar geworden, dan nodigen wij u desniettemin dringend uit, met ons het borglijden van Christus te overdenken.

Het is ook van betekenis voor u, mijn onbekeerde medereizigers naar de eeuwigheid. Zo zeker als God de Zoon Zijner liefde niet heeft gespaard, Zijn vol de toorn over Hem heeft uitgegoten, zal Hij ons niet sparen. Zijn toorn over ons uitgieten, zo wij voort blijven leven in onze onbekeerlijkheid.

En zo zeker als Hij de natuurlijke takken niet gespaard heeft, die Christus kwamen te verwerpen, zal Hij ons niet sparen, maar overgeven in de vloekdood van Zijn eeuwige verbolgenheid, om met dubbele slagen geslagen te worden, wanneer de Zoon Zijner liefde door ons niet gekust wordt in de weg der waarachtige bekering. Terwijl wij het met ons historische geloof veroordelen, wat de Joodse Raad gedaan heeft ten opzichte van Christus, doen wij in de grond der zaak hetzelfde met onze onbekeerlijkheid.

Reeds lang hebben de overpriesters en Farizeeën zich geërgerd aan Christus, die voor hen in Zijn prediking een steen des aanstoots, een rots der ergernis was. In de twistgesprekken, die zij met Christus gevoerd hebben, zijn die ergernissen onomwonden uitgesproken. **Zijn leer was hun een ergernis, daar Zijn leer een vrijgenade-leer was, tot zaligheid voor hoeren en tollenaars, waardoor zij veroordeeld werden in hun eigen gerechtigheid.** Zijn werken waren hen een ergernis, daar Hij in het genezen der zieken, in het uitwerpen der duivelen, bewijs leverde van Zijn Goddelijke zending, waarmede zij in hun twistgesprekken verslagen werden. Maar ten koste van alles weigeren de Joden Hem te erkennen voor de door God gezonden Zaligmaker. Van alle kanten is Christus de Jood een ergernis.

Ten einde raad zijnde, daar Hij Gods Raad, de Raad des Vredes blijft prediken, wordt de Joodse Raad bijeen geroepen. De leiders, die verleiders zijn voor het volk, kunnen hunne ergernis niet bedwingen, daar de maat van hunne ergernissen tot overloepens toe vol geworden is, door de opwekking van Lazarus. *"De overpriesters dan en de Farizeeën vergaderden de Raad, en zeiden: Wat zullen wij doen? Want deze mens doet vele tekenen". De Joodse Raad, die speciaal voor dit doel is samen geroepen, heeft dit éne punt op haar agenda staan: "Jezus, de rots der ergernissen, moet te niet gedaan worden".*

Kajafas, die deszelfs jaars hogepriester was, heeft de leiding van deze vergadering in handen, geeft het woord aan allen, die omtrent deze zaak iets hebben te zeggen. Het eerste bezwaar, dat naar voren gebracht wordt tegen de Heiland is: *"Deze mens doet vele tekenen"*. Dat Hij vele tekenen doet staat vast, dat doet Hij hier en deed Hij elders, dat doet en deed Hij op verschillende manieren. Het gaat hier dus niet in de eerste plaats om de woorden, door Hem gesproken, maar om de tekenen, door Hem gedaan. Wanneer wij tegenover de tekenen van Zijn macht niet het teken van onze macht stellen, zal ons volk komen in ongenoegen met de Romeinen. Dan zullen de Romeinen komen, om onze stad en ons volk uit te roeien, Het is in het oog van de Raad een gewichtige raadsvergadering, daar beslist moet worden over het behoud van de stad, over de toekomst van het volk, wat zij in handen hebben. Inderdaad, de mens heeft zijn toekomst, zijn eeuwige toekomst in handen en als hij dat in handen houdt, is het tot zijn eeuwig verderf.

"Indien wij Hem alzo laten geworden, zij zullen allen in Hem geloven en de Romeinen zullen komen en wegnemen beide onze plaats en ons volk". Merkt u het wel, dat deze vergadering de leugen tot grondslag heeft? Wanneer allen in Hem geloven is van oproer geen sprake meer, dan is er vrede, dan zullen de Romeinen echt niet komen om plaats en volk weg te nemen. Wat de Raad zegt is een leugen, waarmede zij het bewijzen, kinderen te zijn van den vader der leugenen. De zaak waarom het gaat is deze: *"Wij zullen niet in Hem geloven, wij verzetten ons tegen Hem, wat oproer veroorzaakt, en dan zullen de Romeinen komen. Wij moeten Hem dus zo spoedig mogelijk doden, tot ons behoud"*. Het is des mensen dwaasheid, zichzelf te handhaven in zijn goddeloosheid en godsdienstigheid tegenover Christus. Het zijn gelukkige mensen die aan Zijn voeten mogen neervallen.

Deze gedachte leeft in de Raad, hoewel alle raadsleden er zich nog niet mee kunnen verenigen. Tot deze mensen zegt Kajafas: *"Gij verstaat niets"*. Deze mensen zien meer op het gevaar der zaak, Hem te doden, dan op het nut der zaak, door Hem te doden, daar Hij gedood moet worden, tot behoud van het volk. *"En gij overlegt niet dat het ons nut is, dat één mens sterve voor het volk en het gehele volk niet verloren ga"*. Met dit voorstel kan de gehele Raad, behalve Jozef van Arimathea en Nicodemus, zich verenigen.

Het besluit is gevallen, de Heere Jezus zal gedood worden.

Het raadsbesluit, dat:

I. tegen Hem uitgevoerd wordt

Het raadsbesluit der dwaasheid is genomen.

In dit raadsbesluit heeft de mens zijn verdorven verstand tot basis, om zichzelf te handhaven.

Dit besluit is een besluit der radeloosheid, daar geen ander middel is te bedenken tot behoud van stad en volk. Hier staat de mens in zijn totale dwaasheid, in de mannelijke grootheid van zijn dwaasheid voor ons. Dit is het resultaat van het menselijk denken, waarin hij zichzelf reeds vier duizend jaar geoefend heeft. Op dit punt loopt het menselijk denken altijd uit.

Zo dacht Kaïn, die zichzelf met zijn vormelijke godsdienst dacht te handhaven tegenover het geloof van Abel. Deze gedachte was de hoofdgedachte in het denken van Ezau tegen Jakob: "De zegen van het eerstgeboorterecht zal mij geworden door Jakob te doden". De broeders van Jozef dachten: "Als Jozef verkocht is tot slaaf, kunnen de dromen, die hij gedroomd heeft, nooit vervuld worden", terwijl zij werkzaam waren aan de vervulling van die dromen.

Het is een dwaas, die op zijn hart vertrouwt, die zich verlaat op de gedachten zijns harten, door hem uitgedacht tot behoud van zijn leven. Onze stad, waaraan wij gebouwd hebben met onze vaders, moet behouden blijven, wij willen burgers van Jeruzalem zijn. Wij moeten als volk, het oude volk des Verbonds, niet onder gaan, niet verstrooid worden onder de heidenen. Dit raadsbesluit moet genomen worden, de helderheid van ons verstand, de redelijkheid van ons logisch denken, gebieden het ons, dit te doen. Wij hebben te kiezen tussen de twee mogelijkheden, van onder te gaan, of te blijven bestaan.

Om te blijven bestaan, moet Jezus van Nazareth gedood worden.

Zo dacht de mens, zo denkt de mens nog, ook de Christelijke mens. **Om zichzelf in zijn vormelijke christelijkheid, in zijn eigenwillige godsdienst, tot behoud van zijn eigen leven te handhaven, duldt hij de levende Christus niet in zijn hart en leven.** Als ik dit doe, zo denkt hij, dan moet ik onder gaan, dan moet ik mijn leven verliezen. Het raadsbesluit, door de Joodse Raad genomen, is het raadsbesluit van het verdorven hart des mensen tot op de stond van heden. Wij willen Christenen zijn met behoud van ons leven, wij willen de oude stad van ons godsdienstig leven niet prijs geven aan de verwoesting, wij willen geen heiden, geen verloren zondaar voor God worden, waarom het voor de mens een totale onmogelijkheid is, met de levenden Christus te leven, die ook alleen dan met ons leven kan, wanneer wij onze godsdienstige waardigheid, onze hoog geroemde gerechtigheid prijs geven, door te bukken in het stof der verootmoediging. Het raadsbesluit van vijandschap en dwaasheid is gevallen, het is door den voorzitter met de beslissende slag van zijn voorzittershamer bevestigd. In dit besluit is de volle vijandschap des mensen belichaamd, daar hij zich radicaal heeft uitgesproken. De Raad, die om verschillende redenen eerst nog wat aarzelde, aarzelt nu niet meer, heeft de consequentie van het beginsel: "zichzelf handhaven tot elke prijs", doen triomferen. Dit beginsel is het beginsel van haat en vijandschap tegen de Gezalfde.

Deze vijandschap tegen de Gezalfde is de natuur van onze liefde tot de zonde, tot onszelf en tot de boze. De mens, die van nature in vijandschap staat tegenover God als zijn Schepper, staat duizendmaal meer in vijandschap tegenover God in de verwerping van Christus, daar de openbaring van de liefde Gods tot de mens in Christus, duizendmaal groter is, dan in Adam, toen hij stond in de staat der rechtheid. De mens leeft in de staat van zijn vijandschap veel meer vijandschap uit om zich staande te houden in zijn vijandschap tegenover Christus, die tot ons gekomen is in de openbaring van het Verbond der genade, dan in de verbreking van het Verbond der werken. Ten opzichte van Christus komt de mens zijn totale vijandschap uit te leven, wat hij niet vermocht ten opzichte van het Goddelijke wezen. Het ligt in de natuur van des mensen vijandschap besloten, om zo het mogelijk ware, God te doden, wat hij niet ten uitvoer kan brengen, daar God geen menselijk lichaam, geen tastbaar bestaan heeft. Christus had dat wel: waarom dit raadsbesluit voor de Joden uitvoerbaar was. In het officiële raadsbesluit is het vastgelegd, dat de Zone Gods gedood zal worden. Dit raadsbesluit zou niet genomen zijn, zo Christus Zich met deze mensen maar niet bemoeid had, zo Hij hen in hun vijandschap, in hun onwil en tegenstand om tot Hem te komen, maar niet veroordeeld had. **Deze mensen zijn door Christus veroordeeld in hun godsdienstigheid, waarom Christus veroordeeld wordt door hun vijandschap.** De mens wil in zijn eigenwillige godsdienst, zorgeloosheid en onbekeerlijkheid niet veroordeeld worden. Zeg het hem, dat hij zichzelf niet kan veranderen, niet kan bekeren, niet kan komen tot de Heere, dan zal hij u het leven niet moeilijk maken. **Maar als het hem gezegd wordt: u kunt wèl zalig worden, maar u wilt niet zalig worden, u wilt tot Christus niet komen, dan gaat het vuur van vijandschap branden, dat wil hij niet gezegd zijn.**

Daar de mens het niet wil erkennen in ongeloof en onboetvaardigheid, dat de Vader den Zoon Zijner liefde heeft gezonden, kan hij door de Vader niet getrokken worden tot Christus. Het raadsbesluit des ongeloofs zal ten uitvoer gebracht worden, waarin de volle activiteit des ongeloofs aanwezig is. Het niet aannemen van datgene, wat God geeft, is een daad des ongeloofs.

Christus is gekomen tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen, noch als profeet, om door Hem geleerd te worden, noch als priester, om door Hem gezaligd te worden, noch als koning, om door Hem geregeerd te worden. **Het ongeloof doet nog meer: het verwerpt Christus, dat doet de ongelovige uit vijandschap tegen Christus.**

Velen geloven tot roem van Gods genade in Christus wanneer de Raadsleden die actie des geloofs laten geworden, dan zullen straks allen, die met hen in Hem geloven, zich tegen hen keren, zo denken zij. Om dat te voorkomen, **zullen zij het voorwerp des geloofs weg nemen**, dan gaat die geloofsactie vanzelf wel kwijnen, dan sterft zij met Hem weg. Dat is slim en sluw bedacht, want **het is volkomen waar, dat de kracht des geloofs is in het voorwerp des geloofs, Jezus Christus.**

Als de duivel de Heere Jezus kon verwijderen uit het hart van Zijn volk, zou het zeker weer wegzinken in de staat des ongeloofs. Alles wordt in het werk gesteld, om de Heere Jezus te doden. Het besluit is reeds genomen, om met Hem de gehele geloofsactie, waaraan de Raad zich ergert, te niet te doen. **Gelijk het de aard des geloofs is, de Heere Jezus aan te nemen, als een geschenk van de Vader, is het de aard des ongeloofs Hem te verwerpen, te doden, wat de liefde des Vaders krenkt.**

Van de dag af, waarop het raadsbesluit genomen is, om Christus te doden, beraadslaagt de Raad, om het ten uitvoer te brengen. Het is besloten, het is in de notulen van de Joodse Raad vastgelegd, onomstotelijk vastgelegd, het zal ten uitvoer gebracht worden. De scriba heeft met de voorzitter zijn werk gedaan. Voorzitter en scriba hebben met de Joodse Raad het besluit, Christus te doden, welbewust genomen, het is vastelijk besloten, het zal ten uitvoer gebracht worden.

Zeker, deze vergadering is met gebed geopend en gesloten, anders was deze vergadering geen kerkelijke vergadering geweest. De godsdienstige mens durft wat te besteken, zijn godsdienstige vijandschap is een fanatieke vijandschap, de ergste vijandschap, die wij kunnen bedenken. Deze godsdienstige bidders zullen in de hel boven alle vloekers, uitvloeken in hun vijandschap, want zij menen in hun godsdienstijver Gode een dienst te bewijzen, waarvoor zij strengelijk loon zullen eisen, met de eeuwige teleurstelling, dat zij het loon der ongerechtigheid van Gods strenge en wrekende gerechtigheid zullen ontvangen tot hun verderf.

Deze mensen vierten van jaar tot jaar het Purimfeest, omdat de dag waarop het Joodse volk, dus ook de Christus, die naar Zijn menselijke natuur leefde in de lendenen van dat volk, omgebracht zou worden, niet gekomen was, daar Haman en zijn zonen zijn gehangen aan de galg. Diezelfde mensen gaan van deze dag af zelf beraadslagen, om de dag te bepalen, waarop de Heere Jezus zal omgebracht worden. Wat zij veroordelen in een ander, gaan zij zelf bedrijven, in nog veel erger mate!

Daar is eenheid in de vergadering, want wij lezen: "*Van dien dag dan af raadslaagden zij tezamen, dat zij Hem doden zouden*". Deze eenheid is de eenheid des ongeloofs. Het is een volk, "dat door raadslagen verloren gaat en daar is geen verstand in hen". De Heere heeft hen overgegeven in het goeddunken huns harten, om te wandelen in hun raadslagen, daar zij niet in Hem willen geloven, want al hun raadslagen zijn tegen de Heere, Hij moet gedood worden. "*Dies heb Ik het overgegeven in het goeddunken huns harten, dat zij wandelden in hunne raadslagen*". Wat de raadsleden nu gaan doen, hebben zij in die zin nog niet gedaan "*Van dien dag dan af raadslaagden zij tezamen*", wat zij blijkbaar voorheen nog niet gedaan hadden. Daar was wel tegenstand, daar kwam wel haat tot openbaring, maar dat was meer particulier, niet officieel. Van deze dag af gaan de raadsleden van tijd tot tijd officieel vergaderen om te beraadslagen, hoe het besluit, dat genomen is ten uitvoer gebracht zal worden. Om geen verkeerde slag te doen, om de voor altijd beslissende slag op de juiste tijd en wijze te slaan, zijn die beraadslagingen noodzakelijk. De Raad gaat systematisch te werk, volgens het systeem van de vorst der duisternis, wat niet behoudend, maar verdervend werkt. Dat men systematisch te werk gaat, is niet verkeerd, maar het is de vraag, welk systeem gebruikt wordt. Dat men beleid gebruikt is goed, dat beraadslaagd wordt is uitstekend, maar dan in liefde tot de Heere, niet in haat. Hier wordt het systeem van haat, het beleid van vijandschap gebruikt.

Het raadsbesluit, dat tegen de Heere Jezus uitgevoerd wordt, staat in verband met het raadsbesluit, dat in Hem uitgevoerd wordt.

Het raadsbesluit, dat:

II. in Hem uitgevoerd wordt

Hier wordt Gods eeuwig Raadsbesluit uitgevoerd in Christus, maar niet tegen Christus.

Al geeft de Vader de Heere Jezus over in de vloekdood des kruises, dan wil dat nog niet zeggen, dat Hij iets op Zijn Zoon tegen heeft. Hij eert Zijn Zoon en lieft Zijn Zoon in de volvoering van Zijn Raad.

De Vader zegt: "Deze is mijn Zoon, mijn geliefde, in dewelke Ik mijn welbehagen heb". Denk niet, dat de Vader de Zoon niet lief had, of minder lief had, toen Hij hing aan het vloekhout des kruises, dan in de stille eeuwigheid.

Daar is onderscheid in, of God Zijn volle toorn uitgiet over de Zoon Zijner liefde, Die Hem lief heeft, of over een zondaar, die leeft in de staat van vijandschap. Men zegt wel eens, dat God de mens na de val vloekt als zondaar, maar niet als schepsel, welk onderscheid door mij niet gezien en niet aangetoond kan worden, daar de zondaar zichzelf, als schepsel van de Heere, gesteld heeft in de dienst der zonde. Is er nog onderscheid tussen de mens als zondaar en als schepsel, daar de zonde geheel is in de mens en de mens geheel is in de zonde? Al leeft de mens zijn volle ontardheid niet uit op aarde, dan wil dat niet zeggen, dat hij niet ten volle ontard is door de zonde. **Het is door de inbindende kracht van Gods algemene genade, dat de mens zijn verdorven bestaan niet ten volle uitleeft.** Zie hoe de mens getekend wordt in Rom. 3. God vloekt satan omdat hij als een schepsel van God zichzelf heeft overgegeven aan het verderf der zonde. Al handelt God met de mens in onderscheiding van satan, daarom is hij niet onderscheiden in zichzelf, die onderscheiding maakt de Heere door Zijn algemene genade. Als schepsel van God is de mens, die zichzelf moedwillig heeft overgegeven aan de zonde, vloeken doemwaardig, wat nooit gekund zou hebben zo God hem niet geschapen had naar Zijn beeld.

Door de zonde is de mens als schepsel geheel verdoemelijk in zichzelf.

Bij de Borg staat de zaak anders. Terwijl de Zoon Zijn God lief heeft en eert en God Zijn Zoon lief heeft en eert, giet Hij tegelijkertijd Zijn volle toorn over Hem uit, omdat Hij het op Zich heeft genomen de toorn Gods tegen de zonden van het ganse menselijke geslacht te dragen voor Zijn volk. **Terwijl de Vader Hem lief heeft als Zoon, toorn Hij op Hem als Borg.** Van dat onderscheid is bij de mens geen sprake, daar de mens zichzelf aan de zonde heeft overgegeven.

De Joodse Raad keerde zich tegen de persoon van Christus, om Zijn persoonlijkheid, wat de Vader niet deed, want toen Hij beladen stond met de zonde Zijns volks, Gods toorn droeg in Zijn ziel, heeft de Vader Hem, zelfs meer dan eens, Zijn Geliefde Zoon genoemd. Het zwaard van Gods wrekende gerechtigheid is wel tegen Hem ontwaakt, het keerde zich wel tegen Zijn persoon, maar niet om Zijn persoonlijkheid, het is ontwaakt tegen de zonde, waarmede Hij beladen was, terwijl de Vader Hem net zo lief had als Hij Hem lief had vóór Zijn verschijning in het vlees. **De Zone Gods was wel beladen met de zonde, maar niet verenigd met de zonde, wat bij de zondaar wel het geval is.**

Denk nu niet, dat deze verhouding van liefde, tussen de Vader en de Zoon, het lijden van de Zoon verlicht heeft, of de toorn des Vaders verzacht heeft. Hoe smartelijk moet het voor de Heiland toch wel geweest zijn, de volle toorn te dragen van Zijn God, Dien Hij lief had, wat Hem deed kruipen in de hof en klagen aan het kruis. De toorn te dragen van hem of haar, die men lief heeft, is veel smartelijker, dan van hem of haar, die men niet lief heeft. **De Vader had niets tegen Zijn Zoon, maar alles tegen de zonde, waarmede Hij beladen was, waarom de Zone Gods naar Zijn menselijke natuur ter helle moest nederdalen.**

Het Raadsbesluit der Joden, staat in verband met Gods eeuwig Raadsbesluit.

In Gods eeuwig Raadsbesluit, was het Raadsbesluit der Joden opgenomen. Wat hier plaats heeft, heeft niet bij geval plaats, heeft ook niet plaats om dat het besloten is, dit toe te laten, gelijk God besloten heeft, de val des mensen toe te laten. De zonde vloeit nooit voort uit het besluit Gods, al gaat het besluit Gods over de zonde. Omtrent dit Raadsbesluit, Christus te zullen doden, is gehandeld in het Verbond der Verlossing of de Raad des Vredes. God wist van eeuwigheid, dat de mens zich in zijn boosheid zou keren tegen Christus. Het is ons niet bekend, dat er een onderhandeling heeft plaats gehad tussen de Goddelijke personen, om de mens al of niet te laten vallen, dat is door het Goddelijke Wezen in het besluit Gods van eeuwigheid vastgelegd. Maar het raadsbesluit, dat de dood van Christus tot inhoud heeft, is opgenomen door de Vader in de Raad des Vredes als een eis, die aanvaard is door de Zoon. "Deze door den bepaalden raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood". De Zoon heeft het met een Goddelijke soevereiniteit aanvaard, zeggende: "Ik heb lust, o mijn God, om Uw welbehagen te doen".

Gods Raadsbesluit genomen in de stille eeuwigheid waarin het Raadsbesluit der Joden is opgenomen, getuigt van Gods ondoorgrondelijke wijsheid. **De onmogelijkheid, om de ellendige uitverkoren zondaar terug te brengen in Gods volle gunst en gemeenschap, is door God in God opgelost.** Die totale onmogelijkheid, voor de mens, om weer als kind gesteld te worden in des Vaders gunst en gemeenschap, heeft de Zoon voor Zijn rekening genomen.

De Man Wiens Naam is Spruite, zal des Heeren tempel bouwen, Hij zal het sieraad dragen, Hij zal zitten en heersen op Zijn troon en de Raad des Vredes zal zijn tussen de Vader en de Zoon, het zal zijn de voltoering van Gods eeuwigen Raad tot zaligheid van zondaren, gelijk als door vertrouwde Godgeleerden wordt uitgelegd. Met een diepe eerbied voor Gods grootheid prijzen wij hier Zijn ondoorgroendelijke wijsheid. In deze onderhandeling van de Vader met de Zoon, over de borgtocht der uitverkorenen, zijn Gods deugden gekomen tot overeenstemming, wat de kerk deed zingen: *"De goedertierenheid en de waarheid zullen elkander ontmoeten, de gerechtigheid en de vrede zullen elkander kussen"*.

De Joden hebben dit Raadsbesluit niet genomen, omdat God het besloten heeft; wat zij besloten, besloten zij vrijwillig, ja moedwillig. Niemand, ook God niet, heeft hen daartoe aangespoord, wat zij deden, deden zij geheel uit eigen beweging. Met het besluit Gods zal de mens zichzelf nooit kunnen dekken. In de weg der ongerechtigheid werkt de mens zijn eigen verderf uit.

Het schijnt, of de Joodse Raad met deze Raadsbesluiten en raadsdagingen, om hun besluit ten uitvoer te brengen, over Christus triomfeert, wat ook menigmaal zo schijnt in het leven van Gods kinderen, die ene planting met Christus worden in Zijn vernedering. Maar de Heere regeert met Zijn Raadsbesluit, over het Raadsbesluit van de Joodse Raad. Het is voltoering van Gods eeuwige Raad tot zaligheid van zondaren, wat de kerk doet uitroepen: *"Gij hebt wonderen gedaan; Uwe raadsdagen van verre zijn waarheid en vastigheid"*. In vereniging met Christus door het geloof geeft Gods kind zich van ganser harte over aan de voltoering van Gods Raad, gelijk Asaf deed toen hij sprak: *"Gij zult mij leiden door Uw raad en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen"*. Gods raadsbesluit, genomen in de Raad des Vredes, getuigt van Zijn onuitsprekelijke liefde tot Zijn volk. Van de liefde des Vaders in het schenken van Zijn Zoon, om door de mens veroordeeld te worden tot de vloekdood des kruises; van de liefde des Zoons, om Zichzelf te geven in die diepte der vernedering; van de liefde des Heiligen Geestes, met Welke de Zoon is gezalfd door de Vader, wat Zijn verordening en bekwaamaking tot Middelaar omvat. **Het was een soevereine daad van des Vaders eeuwige liefde Zijn Zoon te verordineren tot Zaligmaker, van de Zoon, om des Vaders wil te doen, van de Heiligen Geest, die Zichzelf heeft gegeven tot zalving van de Zoon.** De voltoering van Gods eeuwige Raadsbesluit, loopt dwars door het Joodse Raadsbesluit heen in de dood van Christus uit. Die liefde stort de Heere uit in het hart des zondaars bij de wedergeboorte, waarmede hij, aan Hem en Zijn dienst verbonden wordt. Door de verheerlijking van Gods eeuwige liefde in Christus wordt het hardste hart vermurwd om te wenen met een innige smart over de zonden, die het bedreven heeft, tegen een goedertieren en liefderijk God. **Uit kracht van het eeuwig Raadsbesluit heeft de Heere het hart omstremgeld met het meetsnoer van Zijn eeuwige en onverbreekelijke liefde, om het tot Hem te trekken.** In het Raadsbesluit der Joden, is de volle openbaring van des mensen vijandschap, maar in het Raadsbesluit des Heeren is de volle openbaring van Gods eeuwige liefde, tot zaligheid van zondaren, naar Zijn eeuwig voornemen. Van dag tot dag beraadslagen de Joden, hoe het Raadsbesluit tot voltoering gebracht moet worden, want hun plaats en volksbestaan moeten ten koste van alles behouden blijven, wat het aardse Jeruzalem met z'n ongelovige burgers, ten verderve voert. Wat de mens ten koste van Gods naam zoekt te behouden, is tot zijn verderf; de mens werkt zijn eigen ondergang uit. In de voltoering van Gods Raadsbesluit, dat door het Raadsbesluit van de Joodse Raad heen loopt, ligt het hemelse Jeruzalem, het behoud van Gods Kerk, gegrond. Wat de vijand ten kwade heeft beraadslaagd, heeft God ten goede gedacht. **Het besluit van den Joodse Raad had de ontering van Christus ten doel: Hij moest totaal van alle waardigheid ontdaan worden, terwijl het Raadsbesluit van Gods eeuwigen Raad de verheerlijking van Christus ten doel heeft.** De Zoon Gods is, omdat Hij zichzelf gegeven heeft, gehoorzaam is geworden tot de dood, ja de dood des kruises, uitermate verhoogd. *"Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd en heeft Hem een naam gegeven, welke boven alle namen is"*.

Het Raadsbesluit, dat tegen Hem en in Hem uitgevoerd wordt, maar ook:

III. door Hem uitgevoerd wordt

Nu wij het werk van de Joodse Raad tegen Christus overdacht hebben, met de voltoering van Gods eeuwigen Raad in Christus, gaan wij spreken over het borgwerk van Christus in de uitvoering van het eeuwig raadsbesluit, want hierin is Hij niet alleen passief, maar ook actief, niet slechts lijdelijk, maar ook metterdaad werkzaam. **Welbewust omtrent het lijden dat Hem te wachten stond, is de Heiland naar Bethanië gekomen. Het aller duidelijkste teken van Zijn Goddelijke zending heeft Hij gegeven in de opwekking van Lazarus, wat de maat der Joodse ergernissen heeft vol gemaakt.**

En als de tijd is aangebroken, die vastgesteld is in de Raad des Vredes, dan komt Hij naar Jeruzalem, dan stelt Hij de Joodse Raad in de gelegenheid, hun raadsbesluit ten uitvoer te brengen. Wat de Joodse Raadsleden nog moeten doen, voor de uitvoering van hun raadsbesluit behoeft Christus niet te doen. Wat beraadslaagd is in de Raad Gods, waar het ganse lijden van Christus, tot in de kleinste kleinigheden is vastgesteld, moet van dag tot dag nog beraadslaagd worden door de Joodse Raad. Telkens komt er verandering in het beraadslagen, door de berichten, die binnen komen, totdat de uitvoering van **het Raadsbesluit zó beraadslaagd is, als het beraadslaagd is in Gods eeuwige Raad, wat door Christus is aanvaard van stap tot stap en wat van ogenblik tot ogenblik door Hem ten uitvoer wordt gebracht.**

Het Joodse Raadsbesluit heeft een profetische grondslag. De dood van Christus was de inhoud van het Raadsbesluit, maar de profetie: "*En gij overlegt niet dat het ons nut is, dat één mens sterve voor het volk en het gehele volk niet verloren ga*", is de grondslag waarop het besluit is vastgesteld.

Wat de hogepriester ambtelijk zegt, zegt hij tegelijkertijd in een ambtelijke taal. In het offer, dat hij offerde op het altaar, naar Gods bevel, was nuttigheid, daarmee had hij het behoud van het volk op het oog.

Zonder offer kon Israël niet bestaan, gelijk de kerk nu in haar voortbestaan zou verloren gaan, zo het Woord en de sacramenten haar geheel werden ontnomen. Tot behoud van de stad en het volk kon de hogepriester nu geen varren offeren; was dat mogelijk geweest, hij had het wellicht nog geprobeerd. Om het volk niet onder te laten gaan in Christus, of verstrooid te laten worden door de Romeinen, moet Christus sterven, Wiens dood dus een offerande is. Dit zegt de hogepriester ambtelijk, zodat hij het vonnis des doods tegelijkertijd uitspreekt over zichzelf. Als het offer van Christus is tot behoud van het volk, dan heeft het offerdier van Kajafas geen zin meer. De mens, die het oordeel des doods wederrechtelijk uitspreekt over een ander, spreekt het altijd tegelijkertijd uit over zichzelf. Het was de taak van de priester het Joodse volk te onderwijzen in het nut van de offerande, want zonder offerande kon het volk van Israël niet bestaan. **Maar nu spreekt Hij niet over het nut van de dood der offerdieren, hij spreekt over het nut van de dood eens mensen, de mens Jezus Christus. Dit profetische woord sprak Kajafas niet uit zichzelf, dat deed God hem zeggen als hogepriester, zeggen tot zijn eigen oordeel.** De uitspraak van het vonnis des doods over Christus, sprak Kajafas uit zichzelf, maar dat hij het uitgesproken heeft in een ambtelijke taal, op een profetische wijze, was niet van hem, dat deed God hem ambtelijk zeggen. De mens, die denkt, geheel zijn eigen heer en meester te zijn, te kunnen doen wat hij wil, moet toch weer dingen doen, die God wil, dat hij zal doen: God volvoert, dwars door de Joodse Raad heen, Zijn Raad; Hij Die van den beginne aan verkondigt het einde en van ouds af de dingen, die nog niet geschied zijn; die zegt: "*Mijn raad zal bestaan en Ik zal al mijn welbehagen doen*", spreekt dat woord ook in de zaal van Kajafas.

In de uitvoering van dit Raadsbesluit, waarover de raadsleden telkens beraadslaagden, heeft Christus Zichzelf gegeven tot behoud van het volk, dat naar Gods eeuwig Raadsbesluit niet verloren zal gaan.

Om door Christus behouden te worden, moeten wij onze verlorenheid leren kennen. Wij moeten niet slechts een blote wetenschap hebben van onze verlorenheid, maar ook een innerlijk besef des harten. Het zijn de levenden, die hun verlorenheid krijgen in te leven met een innerlijke smart des harten. De schuld, die gemaakt is, kan niet betaald worden, want zij wordt dagelijks groter. **Door de ontdekkingen des Heiligen Geestes, worden zij steeds dieper geleid in die vuile bron van hun verdorven bestaan. "Maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden"**. Allerlei boosheden en verdorvenheden wellen op uit die onzalige fontein des harten. Het is niet mogelijk, dat ik Gods geboden onderhouden kan, zeggen de oprechten, die treuren over hun Godsgemis. Die diepe kloof tussen de Heere en de mens is door de mens niet te overbruggen. Bij dat alles gaan zij gebogen onder de eis van Gods wrekende gerechtigheid, die steeds zwaarder gaat wegen op het hart. Het is onzerzijds niet mogelijk, uit die verlorenheid op te klimmen, vanwege onze verdorvenheid. Van Gods zijde is het onmogelijk, vanwege Zijn wrekende gerechtigheid, de mens er zonder voldoening uit op te halen. Daar wordt wat afgetobd en afgezucht in het bedrukte hart, dat die verlorenheid inleeft. Het is te begrijpen, dat zij het uit zuchten: "Was ik maar nooit geboren". "Ik zeg dat een misdacht beter is dan hij, die sterft zonder genade".

Daar de mens verloren ligt, heeft hij niet anders te verwachten, dan voor eeuwig verloren te zullen gaan. **Het is waar, waarachtig waar, in het hart, dat het elke dag verwacht wordt, weg te zullen zinken in de eeuwige rampzaligheid. Het is die mensen een wonder, dat de Heere hen nog draagt en verdraagt. Met de bekentenis, dat het rechtvaardig is, voor eeuwig verstoten te worden roepen zij uit de diepte van hun verderf, uit de banden des doods en de angst der hel om ontferming.**

Voor dat volk is troost in de profetische grondslag van dit Raadsbesluit, daar het is tot volvoering van Gods eeuwige Raad tot zaligheid van zondaren. De Heere weet raad voor radeloze zondaren. Het Raadsbesluit van de Joodse Raad moet u nooit op zichzelf bezien, maar altijd in verband met Gods eeuwigen Raad; daartoe geeft zelfs de profetische ondergrond van dit besluit u recht.

Volgens het Joodse raadsbesluit is het voor de Heere Jezus een verloren zaak, want Hij moet sterven. Het is dan met Hem gedaan, met Zijn volgelingen gedaan en met Zijn leer gedaan. Wanneer ik zo handel, dan is mijn zaak gewonnen, dacht Kajafas. De dood van Christus was niet het behoud van Kajafas' volk, maar het behoud van des Heeren volk. Wat Kajafas profeteert, bedoelt hij niet, want niet zijn doel maar het doel Gods zal verwezenlijkt worden en dat is het behoud van het volk des Heeren tot verheerlijking van Zijn naam. Het gaat hier om het nut van het doods vonnis, waarover de Raad beraadslaagd heeft. Daar is nuttigheid in, daar het is volvoering van Gods eeuwige Raad tot zaligheid van Zijn volk. Buiten Christus is niet iets te bedenken, waarin een geestelijke en eeuwige nuttigheid is te vinden; die is alleen in de dood van Christus. Die niet in Hem gelooft, in zorgeloosheid voortleeft en sterft, zal ondervinden, eeuwig ondervinden, dat alles wat hij op de aarde gehad heeft, hem geen nut heeft afgeworpen en dat hij zelf als een onnuttige geleefd heeft. Het nut van Christus' dood is niet in woorden uit te spreken. Die door het geloof als een verloren zondaar tot Christus zijn toevlucht mag nemen, vindt in Hem één en al nuttigheid. Daar is in Christus niet iets te bedenken, dat voor een verloren zondaar niet nuttig is. Zijn lijden en sterven, Zijn spreken en zwijgen, Zijn vernedering en verhoging, Zijn ambten en naturen, het is al tot nut van de Kerk. Door Hem worden verloren zondaren behouden, daar Hij hen door Zijn dood heeft vrijgekocht van het verderf en door Zijn dadelijke gehoorzaamheid voor hen het recht heeft verworven ten eeuwigen leven. Hij leidt Zijn volk door Zijn gerechtigheid tot de Vader. In Hem krijgen zij grond voor de eeuwigheid, grond om te hopen op Gods genade. Behouden zal Hij Zijn volk brengen in de heerlijkheid des Vaders, ook de Zijnen, die nog verstrooid zijn op de aarde, waar zij ook wonen, Die verstrooiden worden gehaald en Zijn gehaald door het werk der zending. De prediking van Gods eeuwig Raadsbesluit, dat verheerlijkt is in Christus, wordt nog gepredikt tot op de dag van heden. Door het geloof zijn Gods kinderen in hun spreken, vermanen en bidden werkzaam tot behoud van het verstrooide volk.

De Zone Gods weet het dat het besluit is genomen door de Joodse Raad, om Hem te doden. Als het offer door God begeerd, treedt Hij de vijand tegemoet, laat Hij zich binden, laat Hij Zich veroordelen, laat Hij Zich nagelen aan het vloekhout des kruises, om Zichzelf op het altaar van Zijn Goddelijke natuur Gode de Vader onstraffelijk op te offeren.

Toepassing

Hoe zijn onze raadsragen, de overwegingen des harten, om uit verschillende gedachten de juiste gedachte, uit onderscheidene plannen het beste plan te kiezen? Zijn onze beraadslagingen nog tegen de Heere? Hier hebt u het beeld van des mensen bestaan, dat zich stelt tegen de Heere. Niet ineens is de Joodse Raad op dit punt gekomen. **De tegenstand tegen de Heere nam allengskens vaster vormen aan, met steeds meer beslistheid des harten kwamen zij zich tegenover Hem te stellen.** Wij blijven niet, die wij zijn; de mens wordt steeds meer, steeds duidelijker en krachtiger, die hij is. Hij beraadslaagt de zaak van alle kanten, om zichzelf te handhaven, want wanneer hij zich aan de Heere overgeeft, dan is hij weg, zo meent hij. Zo stelt hij zich met al zijn beraadslagingen steeds scherper tegenover de Heere.

Wat is het toch noodzakelijk, dat er aan die wereldse, ongelovige en vijandige beraadslagingen des harten een einde komt, daar de mens zijn verderf er mede uitwerkt, daar hij steeds sterker komt te staan in het ongelooft. Wat beraadslaagt u, mijn medereiziger naar de eeuwigheid? Denkt u werkelijk, dat u zonder bekering en het geloof in de Heere Jezus Christus kunt zalig worden? Is u nog al maar bezig den Heere uit uw hart en leven weg te werken? Hij staat nog aan de deur uws harten te kloppen, Hij spreekt nog tot u door Zijn Woord, Hij waarschuwt u nog door uw consciëntie. Moet dat alles weggewerkt worden, om steeds meer in zorgeloosheid voort te leven? Eenmaal zal aan al die beraadslagingen een einde komen, wanneer het vonnis des doods over ons zal voltrokken worden, maar dan is het te laat, voor eeuwig te laat, om behouden te worden. Hier moet een einde komen aan al die verderfelijke beraadslagingen des ongelooft, door zichzelf onvoorwaardelijk over te leren geven aan de Heere.

Die in Zijn schuld en verlorenheid bukt voor de Heere, heeft niets meer te beraadslagen, die weet geen raad, roept om raad tot de Heere.

De mens, die zich met zijn godsdienst op de been kan houden, beraadslaagt tegen de Heere, al is het ook, dat hij de Joodse Raad in het beraadslagen tegen de Heere veroordeelt. Niet te kunnen geloven in Hem is het niet alleen, het is ook een niet willen geloven in Hem, om voort te gaan op den weg des verderfs.

Bidst toch tegen u zelve in, om aan uw verlorenheid ontdekt te mogen worden, opdat de dood van Christus u ten leven en ter zaligheid gesteld zou mogen worden. Daar zijn er, die geen raad meer weten, die zichzelf tot een oordeel zijn, Altijd heb ik de Heere veroordeeld, in opstandigheid des harten, maar dat kan ik nu gelukkig niet meer. Als ik niet met mijzelf was bekend gemaakt, dan was ik in het veroordelen van den Heere voort blijven leven, dan zou ik de maat van mijne veroordelingen vol gemaakt hebben, net als Kajafas. Wat voorrecht, als een mens zichzelf gaat veroordelen, met boetvaardigheid des harten. Veroordelen in zijn dwaasheid, hoogmoed, eigenliefde, wereldzin en zorgeloosheid. Zichzelf veroordelen met de bekentenis, de eeuwigen dood waardig te zijn. Dan wordt het van ganser harte omhelsd, dat de Heere ons nog nooit enig kwaad gedaan heeft. Die mens krijgt het te aanschouwen bij Geesteslicht. dat er nut is in de dood van Christus. In Hem is ruimte voor een verloren zondaar. **Voor de Heere Jezus was geen raad, bestond geen mogelijkheid, dat het oordeel des doods en der verdoemenis van Hem afgewenteld kon worden.** Hij moest sterven, Hij moest ter helle neder dalen. Vóór Hem was geen raad, bij Hem niet, op de wereld niet en in de hemel niet. Hij moest ondergaan in de vloekdood des kruises. In Hem moest Gods eeuwig raadsbesluit uitgevoerd worden, daar de Vader Hem tot dat einde had verkoren. Nu is Gods eeuwige Raad voor radeloze zondaren in Hem. Voor Hem was geen raad, daarom is Hij een en al raad voor radeloze zondaren. Voor Hem was geen behoud, wat Hem doet zijn tot behoud van verloren Adams kinderen. Hij is als de grootste onnut van de wereld uitgeworpen, om voor degenen, die het bekennen een totale onnut te zijn in zichzelf, nuttig te zijn. Zeker, in het geloof beraadslaagt Gods kind ook, gelijk het hart van Nehemia, dat beraadslaagde, wat hij doen moest tot heil van Sion, zeggende: "En mijn hart beraadslaagde in mij". Dat is goed. Gedurig moet het biddende overwogen worden, wat gedaan moet en gedaan kan worden tot heil van Sion. Indien u wijsheid ontbreekt, of de nodige krachten gemist worden, wil de Heere het u schenken. **Groot is Gods neerbuigende goedheid, daar Hij Kajafas, staande in zijn volle vijandschap, verplicht heeft een heerlijke profetie uit te spreken, tot troost van Gods kinderen.** Door deze vuile goot laat Hij de wateren van Zijn vertroosting nog lopen, om de dorst van het dorstige volk te lessen. Deze profetie houdt een Goddelijke belofte in, daar de Heere het hier belooft, Hem te zullen stellen tot behoud van Zijn volk, tot onderhouding van de gemeenschap der heiligen. Het Raadsbesluit is dienende tot verbinding van Gods levende kerk. *Kajafas had de vereniging van het vleselijk Israël ten doel en zie, de vereniging van het geestelijk Israël is er uit geboren.* Uit alle oorden der wereld, zullen zij vergaderd worden door Christus en in Christus. In Hem is de eenheid der kerk. Hij is het Hoofd der kerk, de Rotssteen in Wie zij gefundeerd worden tot zaligheid. In Hem spreken de gelovigen met elkander van hart tot hart.

Zie, alle beraadslagingen tegen de Heere en Zijn Volk lopen uit tot verheerlijking van de Heere en tot heil van Zijn volk. Aan die beraadslagingen is nog geen einde. De vrome wereld, de eigengerechtigte mensen, gaan nog door, zij beraadslagen tot op de dag van heden, maar nooit zal het door hen vastgestelde doel bereikt worden. Het doel Gods is niet te verijdelen, het is tot Zijn verheerlijking, Zijn Raad zal bestaan, de Heere doet Zijn welbehagen. "Het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan".

Kajafas beraadslaagt met zijn raad, tot behoud van de stad, van het aardse Jeruzalem met zijn burgers en zie, het is verloren gegaan. Jeruzalem is aan de verwoesting prijs gegeven en het volk is verstrooid over de aarde. Door het Raadsbesluit van Kajafas, dat uitgevoerd wordt tot behoud van het aardse Jeruzalem, maar dient tot haar verwoesting, komt God Zijn Raad uit te voeren, tot behoud van het geestelijke en hemelse Jeruzalem.

De Zone Gods ijvert over het geestelijke en hemelse Jeruzalem, laat haar delen in Zijn ontfermende liefde. De Heere verkiest Jeruzalem, Hij woont in haar midden, doet Zijn kinderen spelen op de straten van deze stad, waar de vaders en moeders in Israël neder zitten en steunen op de staf des Woords.

De Zone Gods mag naar het Joodse Raadsbesluit niet langer in Jeruzalem blijven. Hij moet gedood worden, wat Zijn God en Vader van Hem geëist heeft in de Raad des Vredes tot behoud van het geestelijke en hemelse Jeruzalem. Door Hem hebt u, volk des Heeren, burgerrecht verkregen in de stad des Heeren, wordt u deelgenoot van de eeuwige heerlijkheid. Door Hem wordt het u toegeroepen: "Maar gij zijt gekomen tot den berg Sion en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem en de vele duizenden der engelen".

Amen.

"En als zij den lofzang gezongen hadden, gingen zij uit naar den Olijfberg"

Mattheüs 26 : 30

De lofzang, die gezongen wordt, is :

- I. een profetische lofzang
- II. een priesterlijke lofzang
- III. een koninklijke lofzang

Geliefden!

Hier worden wij geleid bij het licht der Schrift in de Paaszaal, die door de Vaderlijke hand van Gods wonderlijke leiding is aangewezen voor de viering van het Paasfeest van de Heere Jezus met Zijn discipelen. Een mens, dragende een kruik water moest op bevel van de grote Meester gevolgd worden, op de straat waar hij ontmoet werd, tot in het huis, dat hij zou binnen treden. Een grote toegeruste opperzaal, werd door de huisvader aangewezen, als antwoord op de vraag: "De Meester zegt u: Waar is de eetzaal, daar Ik het pascha met Mijne discipelen eten zal?"

Welgelukzalig is het volk, dat achter de Heere wenst aan te komen, dat zich door het geloof weet vast te klemmen, aan de Vaderlijke hand van Gods wonderlijke leiding. Ongestoord wil de Heiland met Zijn jongeren het paasfeest vieren, eer Hij als het door God verordineerde Paaslam geslacht zal worden. Hier kan Judas zijn plan niet ten uitvoer brengen, Zijn Meester niet verraden. Hier wil de Heiland intiem met Zijn discipelen vergaderen, bij het gebruik van de tafel des Verbonds spreken, bidden en zingen, tot verheerlijking van Zijn God.

Hier heeft de Heere Jezus de verrader aangewezen, die zijn verraderlijke plannen gereed gemaakt heeft, om Hem over te leveren. De Zaligmaker weet wat Hem te wachten staat, wat Hem aangedaan zal worden door Zijn eigen volk, met een van Zijn jongeren aan hun zijde. Het is aan de vooravond van de dag der beslissing, waarop de Heiland Zich temidden van Zijn jongeren gereed maakt om Zijn God te ontmoeten, in de vloekdood des kruises.

In deze grote toegeruste opperzaal heeft de lijdende Borg voor het laatst het paasfeest gevierd, voor het eerst het Heilig Avondmaal gebruikt en de voeten van Zijn discipelen gewassen, tot een bewijs, dat de dood des Heeren alleen op den weg van heiligmaking verkondigd mag en kan worden door het geloof.

Aan deze plaats heeft de Heere Jezus gezegd tot Petrus: *"Simon, Simon, zie de satan heeft ulieden zeer begeerd om te ziften als de tarwe; maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude; en gij, als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uwe broeders"*. Het is door de voorbede van onze dierbare Heere Jezus, volk, dat het geloof, het zaligmakend geloof, een onoverwinnelijk geloof is. Het is door Hem, dat het leven des geloofs niet sterft, dat het vuur des geloofs niet uitgeblust zal worden. Die onverbreekelijke geloofsband, door de Heere gelegd in het hart, om uit Hem te leven, kan, Gode zij dank, door de vijand niet verbroken worden. Biddende wekt de Heiland de discipelen op tot een innig geloofsleven, want geloven is een daad der ziel, een daad die door haar beoefend wordt, al is het anderzijds een daad des Heeren, de genade des geloofs tot dat einde te schenken. Hierom zegt Hij: *"Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden gelooft in God, gelooft ook in mij. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden"*.

In de door God aangewezen paaszaal, heeft de grote Hogepriester Zijn Hogepriesterlijk gebed uitgesproken voor het aangezicht Zijns Vaders. In dat gebed draagt Hij de Zijnen over aan de zorg des Vaders. Het is door Zijn lijden en door Zijn voorbede, dat de zorgende liefde des Vaders gesmaakt mag worden.

Nadat de Heiland dit en nog veel meer gedaan heeft in de paaszaal, heeft Hij de lofzang gezongen. Hier zingt Hij met Zijn discipelen en zingen de discipelen met Hem. Als waarachtig mens zingt Hij met Zijn discipelen mee, zingt Hij met gans Israël, dat zijn paaszang zingt, mee. Zo zong Hij van jaar tot jaar en zo zingt Hij ook nu. Als het beloofde zaad van Abraham is Hij het volk van Abraham in alles gelijk geworden, doch zonder zonden. Maar de Heiland zingt hier niet alleen als mens, maar ook als Borg, en voor zover de discipelen Hem daarin kennen, zingen zij met Hem mee door het geloof.

Deze lofzang, die Gode verheerlijkend gezongen wordt, is:

I. Een profetische lofzang

Het is een lofzang tot verheerlijking van Zijn God en Vader, die Hem verordineerd heeft tot Borg en Zaligmaker, gezalfd heeft met de Heiligen Geest. Het is de vreugde, Hem voorgesteld door de Vader, beloofd door de Vader, die Hem doet zingen in de diepte van Zijn vernedering. Hij zingt in het vertrouwen op de Vader, in het vertrouwen, dat de Vader al de beloften, Hem gedaan in de Raad des Vredes, zal vervullen. **Zonder dat onverwrikbaar vertrouwen op de Vader had Hij Zijn lofzang niet kunnen zingen.** De discipelen horen Hem zingen, zingen met Hem mee, want zij steunen door een innig geloofsvertrouwen op Hem.

De engelen, die van Hem gezongen hebben, horen Hem hier zingen, zoals zij niet kunnen zingen. **De lofzang, gezongen door de Zone Gods, is de heerlijkste lofzang, die ooit op aarde gezongen is.** In al ons zingen kleeft het erfelijk gebrek ons aan, maar Zijn gezang is zonder enig gebrek, Zijn gezang is het gezang der volmaaktheid. De engelen weten het, al zingen zij zonder gebrek, dat de Zone Gods Zijn God verheerlijkt, zoals al de engelen saam Hem niet kunnen verheerlijken. **De Zone Gods verheerlijkt Zijn God, in de diepte van Zijn vernedering, als de waarachtige God en het eeuwige leven, waarover de engelen zich verheugen.** Nog nooit is van uit deze diepte der vernedering een lofzang gezongen tot verheerlijking van God. De verlost in de hemel zingen tot verheerlijking van de Heere, omdat de Borg borgtochtelijk gezongen heeft, tot verheerlijking van Zijn God en Vader, in de diepte van Zijn vernedering Door Zijn zingen op aarde onder vloek en toorn, tot lof van Zijn God, is de lofzang, die eeuwig gezongen zal worden in de hemel, voor Zijn volk verworven. De mens kon in de staat der rechtheid zijn lofzang zingen, om het recht te verwerven om eeuwig te zingen in de hemel tot verheerlijking van de Heere. Waren wij onze lofzang blijven zingen in de staat der rechtheid, dan had Christus niet in de staat der vernedering behoeven af te dalen om Zijn lofzang te zingen. **Maar nu moet Hij Zijn lofzang zingen, beladen met de schuld Zijns volks, om de genade te verwerven, die Zijn volk hier en hiernamaals doet zingen van Gods goedertierenheden. Zo zeker als Hij zingt, zal Zijn volk eeuwig zingen, Zijn lofzang is een profetische lofzang.** Wanneer de oprechten met Hem zingen in druk- en kruiswegen, door geloofsvereniging met Hem, dan is dat een profetisch zingen, met de zekerheid en het verlangen, dat eeuwig te zullen doen tot verheerlijking van de Heere.

In het zingen van de lofzang, die de discipelen met Hem zongen, heeft de Heiland het geprofeteerd, dat u met Hem zoudt zingen hier op aarde, volk des Heeren. Door al de ellende, door al de omstandigheden van het leven heen, zijn er tijden dat Gods kinderen zingen van de wegen en wonderen des Heeren. Gelijk de lof Godes op Zijn lippen gevonden werd, wordt ze door Hem op uw lippen gelegd, volk des Heeren. U kent die innerlijke behoefte des harten door Hem om met Hem te zingen tot verheerlijking van de Heere.

Bij deze gelegenheid werd niet een, maar de lofzang gezongen, de lofzang van Gods reddende en zorgende liefde in Christus. De psalmen 113 tot en met 118 werden gezonden, waarin van de orde des heils, de bevinding der heiligen, gezongen wordt. De lofzang, die van eeuw tot eeuw gezongen werd, door het volk, dat door het geloof zag op de komst van Christus in het vlees. Van het paasevangelie wordt in die psalmen gezongen door Christus en Zijn discipelen in de paaszaal, want Hij weet wat Hem te wachten staat, dat Hij geslacht staat te worden tot verlossing van Zijn volk. Om geringen uit het stof op te richten, nooddruftigen uit de drek te verhogen, moest Christus vernederd worden. Onder stof en drek lag Israël bedolven in Egypte, het werd steeds dieper vernederd. Toen het volk opstond, zich gereed maakte om te trekken uit de gevangenis, werd het volk door de kracht van Christus uit het stof opgericht, uit de drek verhoogd. Hoe diep het volk ook vernederd werd door den onderdrukker, het leven der genade bleef zuchten tot de Heere, hopen op Zijn heil. Al de smaadheid die het volk overkwam, overkwam het volk om Christus' wil. De smaadheid, waaronder het volk bedolven lag, was de smaadheid Christi, die voor Mozes meer waarde had, dan al de schatten van Egypte. **Die innerlijke geloofsvereniging met Christus is de levenswortel van Gods kerk, wat haar uit de diepte der ellende doet zuchten tot de Heere, om door Hem verlost te mogen worden.**

De lijdende Borg, die de lofzang zingt, weet dat Hij gelegd zal worden in het stof der aarde, bedolven zal worden onder de drek der schande, om Zijn volk op te richten uit het stof, te verhogen uit de drek. Hij zingt in het vertrouwen op de Vader, Hij zingt Zijn lofzang profetisch, want Zijn God en Vader zal Hem als den Geringe, als de Nooddruftige, oprichten en verhogen. Daarom zal het geringe en nooddruftige volk, dat leeft in geloofsvereniging met Hem, ook met Hem opgericht en verhoogd worden, waarvan zo heerlijk gezongen wordt in Ps. 113.

Als u deze lofzang zingt in het geloof met Christus, dan leeft het vertrouwen in uw hart, dat u met Hem opgericht zult worden door de Vader uit het stof der ellende en uit de drek der schande.

De lijdende Borg, die de lofzang zingt, weet dat Zijn weg loopt door de zee van Gods verbolgenheid, door de Jordaan des doods, om een weg te banen voor Zijn volk, waar geen weg is. In Ps. 114 zingt de dichter van de weg, die gebaad is door de Rode Zee, van het pad, dat gelegd is door de Jordaan, om het volk des Verbonds te doen trekken in het beloofde land. Luister, bedrukten, die in droefheid zucht, naar de lofzang, die hier gezongen wordt door de grote Zanger, Jezus Christus. Staande in de zee van Gods verbolgenheid, voor de Jordaan des doods, heeft Hij de lofzang gezongen. Hij is de weg, Hij baant de weg voor het volk, dat geen weg weet, om het oordeel des doods, de haat van de helse Faraó te ontvlieden. In die weg is Juda Zijn heiligdom, Israël Zijn volkomen heerschappij geworden. De zee vlood voor Zijn aangezicht, de Jordaan keerde achterwaarts, wat de bergen deed springen als rammen, de heuvelen als lammeren. Verheug u, bedrukten, over de lofzang, die hier gezongen wordt, want de Heere zal u doen gaan door de zee, Hij zal u leiden door de Jordaan, brengen in het land dat vloeit van melk en honing. Van uw kant kan het niet, uwerzijds is het totaal onmogelijk, maar in Hem en door Hem zijn alle dingen mogelijk, Hij, die hier zingt als Borg, wil dat u met Hem mee zingt, in het vertrouwen op Hem. Hij wil en kan uw bedroefde ziel vrolijk maken. De lijdende Borg, die de lofzang zingt, zingt van Zijn vertrouwen op de Heere. Hij weet het, dat Judas is uitgegaan om Hem te verraden, dat het Sanhedrin zich gereed maakt om Hem gevangen te nemen, wat Zijn vertrouwen op de Vader des te heerlijker doet uitkomen, door de lofzang te zingen tot verheerlijking van Zijn naam. De genade des geloofs om op God te vertrouwen is door Hem verworven, wordt door Hem geschonken, waarom Hij in Ps. 115 Zijn ganse kerk opwekt, zich door het geloof te oefenen in het vertrouwen op de Heere, gelijk Hij vertrouwt op Zijn God en Vader. Israël, vertrouw toch op de Heere, want Hij is uw hulp en schild. Het huis van Aäron, met allen die de Heere vrezen, moeten op de Heere vertrouwen. In dat vertrouwen op de Heere zult u gezegend worden door de Heere. Niets behaagt de Heere meer, dan met een kinderlijk vertrouwen te steunen op Zijn woord en beloften. Dat deed de Heiland de lofzang zingen, dat alleen kan de verheffingen Godes doen zijn in uw keel, tot spijt van de vijand. Dan zingen wij: *"Niet ons, o Heere, niet ons, maar Uwen naam geeft eer, om Uwer goedertierenheid, om Uwer waarheid wil"*. Deze lofzang is tot verheerlijking van Gods grote Naam. *"De doden zullen den Heere niet prijzen, noch die in de stilte nedergedaald zijn. Maar wij zullen den Heere loven van nu aan tot in eeuwigheid, Hallelujah"*. De lijdende Borg, die de lofzang zingt, zingt van Zijn liefde tot Zijn God en Vader. *"Ik heb lief, want de Heere hoort mijne stem, mijne smekingen"*.-*"Vader, Ik dank U dat Gij Mij gehoord hebt"*, zegt de Heiland in Joh. 11. Met de zekerheid, dat de banden des doods gebroken en de angsten der hel te niet gedaan zullen worden, zingt Hij de lofzang uit Ps. 116. Hij, *"Die in de dagen Zijns vleses gebeden en smekingen tot dengene, die Hem uit den dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd heeft en verhoord is uit de vrees"* (Hebr. 5) zingt van die verlossing in de paaszaal. Als des Vaders Knecht, zal de Vader Hem ophalen uit de staat der vernedering, als Hij des Vaders wil zal volbracht hebben, om Hem te stellen in de staat der verheerlijking, want Zijn dood is kostelijk in de ogen des Heeren.

In geloofsvereniging met de lijdenden Borg, worden de banden des doods gebroken, de angsten der hel te niet gedaan in het hart der oprechten, om gesteld te worden in het licht van Gods vriendelijk aangezicht. In Hem hebben zij de verhoring des gebeds, de redding der ziel, wat het hart meer dan ooit vervult met wederliefde. Door het geloof in Hem, wordt het offer der dankzegging gebracht en zingen zij: *"Ik zal mijne geloften den Heere betalen, nu in de tegenwoordigheid van al Zijn volk, in de voorhoven van het huis des Heeren, in het midden van U, o Jeruzalem. Hallelujah"*. De lijdende Borg, die de lofzang zingt, zingt van de bekering der heidenen. Door de offerande die Hij brengt aan de Vader, zullen de heidenen gebracht worden tot bekering. *"Looft den Heer, alle heidenen, prijst Hem, alle natiën"*. Dat is niet slechts een vriendelijk verzoek, maar een Goddelijk bevel, dat verheerlijking bekomt door het onwederstandelijke werk der genade. Het hart, dat ingenomen wordt door Gods goedertierenheid, die geweldig is, komt tot bekering, kleeft de Waarheid aan. De Heiland heeft, o wonder van genade, in Zijn lofzang, in Zijn nachtelijke lofzang, gezongen van onze bekering, volk des Heeren. **Hij heeft de kerk door Zijn genade opgehaald uit de nachtelijke duisternis der onwetendheid, gebracht tot het licht van Zijn eeuwig blijvend Woord.** De Vader heeft Hem de heidenen beloofd tot Zijn erfdeel en de einden der aarde tot Zijn bezitting, waarvan Hij hier gezongen heeft. Dat is de vreugde die Hem voorgesteld is, waarvan Hij zingt met Zijn volk, al is de 117de psalm klein van omvang, zo is hij toch groot van inhoud, daar de grote werken van Gods goedertierenheid en waarheid er in bezongen worden.

De lijdende Borg, die de lofzang zingt, zingt van Zijn verheerlijking in Zijn vernedering. Als een steen door de bouwlieden verworpen, zal Hij tot hoofd des hoeks worden. De rechterhand des Heeren zal Hem verhogen, de rechterhand des Heeren zal krachtige daden doen. De poorten der gerechtigheid zullen Hem geopend worden, Hij zal geleid worden in de tempel der heerlijkheid. In de volle zekerheid, dat de dag van Zijn verheerlijking zal aanbreken, zingt Hij de lofzang van Zijn verheerlijking voor het aangezicht des Vaders. Het is in Hem en door Hem, dat u, volk des Heeren, de lofzang van uw verheerlijking met Hem moogt zingen in het geloof. Bij al de ellende, die u omringt, bij al het verderf, dat u aankleeft, leeft de hoop in uw hart, dat u de Heere eeuwig zult loven, eeuwig Zijn werken zult vertellen. De lofzang, die de Heiland hier zingt is profetie voor Hem zelf, profetie voor Zijn volk, profetie tot dat de laatste zal ingezameld zijn om eeuwig te zingen van Gods goedertierenheden.

Zingen, Gode verheerlijkend zingen, is alleen mogelijk in vereniging met de Heere Jezus. In de diepste drukwegen, doet die innerlijke geloofsvereniging met de Heiland het volk zingen, van Gods trouwe zorgen. Dan zingen zij met de Heere Jezus en de Heere Jezus zingt met Zijn volk tot verheerlijking van de Vader, onder de bearbeiding des Heiligen Geestes. Onder deze lofzangen Israëls woont de Heere. "Doch Gij zijt heilig, wonende onder de lofzangen Israëls". De grote Meester, die hier zingt als Profeet, van de wegen des Heeren, die Hij zal betreden, zingt hier ook als Priester.

De lofzang, die gezongen wordt is:

II. Een priesterlijke lofzang

Deze lofzang heeft de grote Hogepriester gezongen voor Zijn uitgang uit de Paaszaal, na de bediening van het Heilig Avondmaal. Deze lofzang staat in verband met Zijn priesterlijke bediening, het fundament van de tafel des Verbonds. Het gebroken brood wijst op de verbreking van Zijn lichaam, op het eten van Zijn vlees, het gebruik van de drinkbeker, op het drinken van Zijn bloed, wat de gemeente des Heeren wijst op de eeuwige heerlijkheid. "En Ik zeg u dat Ik van nu aan niet zal drinken van deze vrucht des wijnstoks, tot op dien dag, wanneer Ik met u dezelve nieuw zal drinken in het Koninkrijk mijns Vaders". In verband met de instelling en het eeuwig vieren van het Heilig Avondmaal in de hemel, heeft de Heiland deze lofzang gezongen, tot een voorbeeld, dat gevolgd wordt door de gemeente des Heeren tot op de dag van heden. Hieraan denken wij bij de brekingen des broods, met de heilige wetenschap des geloofs, dat onze lofzang uit Zijn lofzang is geboren.

De priesterlijke bediening van Christus is in de tekenen en zegelen van Zijn genade. Met de zekerheid, dat Zijn offerande aangenomen zou worden door de Vader, heeft Hij de lofzang gezongen met Zijn discipelen. De breking van Zijn lichaam is tot genezing van de breuk, die geslagen is door de zonde, die gevoeld wordt door de vernieuwing des harten. De vloekdood des kruises wordt er ons in voorgesteld, tot vertroosting van allen, die het oordeel des doods hebben overgenomen in hun harten. **Voor een vruchtbaar en dankbaar gebruik van deze tekenen en zegelen der genade, is het noodzakelijk, steeds dieper geleid te worden in het oordeel des doods door de ontdekkingen des Heiligen Geestes.** De blijdschap, dat de Zone Gods Zijn lichaam heeft laten breken, om de breuk des harten te genezen, is een innige blijdschap in de Heere. Om met vrijmoedigheid te komen tot de tafel des Verbonds, moet het oordeel des doods aanvaard worden. Daar is in het hart van oprechte zoekers, die de Heere zoeken, die dorsten naar Zijn gemeenschap, schuchterheid in het komen tot de tafel des Verbonds, want de mogelijkheid is niet uitgesloten dat ik er gebruik van maak tot mijn oordeel. Inderdaad, het is een verschrikkelijke zaak, **zich een oordeel te eten en te drinken, maar dat is niet mogelijk, zo het oordeel des doods van ganser harte wordt overgenomen met een innige boetvaardigheid.** Die in zijn gang naar de tafel des Verbonds over het oordeel heen werkt en die grond maakt van het eten en drinken aan die tafel, doet dat tot een oordeel. Het is ingesteld voor degenen, die het bekennen voor Gods aangezicht, dat zij midden in de dood liggen, dat zij het oordeel des eeuwigen doods waardig zijn, wat ons alleen met de vrijmoedigheid des geloofs kan doen komen tot de Heere Jezus, om Hem aan te nemen als een geschenk van den Vader.

Wordt het zo gebruikt, dan zingen Gods kinderen aan de tafel des Verbonds de lofzang des geloofs in vereniging met Hem, die de lofzang priesterlijk heeft gezongen. De grote Hogepriester heeft de lofzang gezongen, want de instelling van het Heilig Avondmaal was ook Hem een oorzaak van vreugde, terwijl Hij het oog gevestigd had op de vreugde Hem voorgesteld, namelijk om met Zijn volk te zijn bij en voor het aangezicht des Vaders. Als waarachtig mens had de instelling en de bediening van het Heilig Avondmaal voor Hem ook een sacramentele waarde.

Zijn ziel is er door verkwikt en versterkt, wat Hem de lofzang deed zingen, zoals allen, die de tekenen en zegelen van Gods genade door het geloof gebruiken, daardoor verkwikt en versterkt worden. Zo zeker als het brood en de wijn, als geschenken van de Vader door Hem werden gebruikt, zou Hij met het volk, Hem geschonken door de Vader, eeuwig zijn in de heerlijkheid des Vaders, waarom Hij de lofzang heeft gezongen tot verheerlijking van de Vader. Bij de tafel des Verbonds heeft Hij op grond van Zijn offerande Zijn volk overgedragen aan de Vader. Hoor maar: *"Ik bid voor hen; Ik bid niet voor de wereld; maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uwe. En al het Mijne is het Uwe en het Uwe is het Mijne; en Ik ben in hen verheerlijkt, en Ik ben niet meer in de wereld, maar dezen zijn in de wereld en Ik kom tot U, Heilige Vader, bewaar hen in Uw naam, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij één zijn gelijk als Wij"*.

Met vreugde stelt de Heere Jezus in het Heilig Avondmaal Zijn offerande aan de Vader voor, om er op te pleiten voor Zich en Zijn volk. Hij zingt de Vader een lofzang daar de Vader Hem tot dat einde heeft verordeneerd. Hij heeft in Zijn lofzang alleen de verheerlijking des Vaders ten doel, Die Hem gezalfd heeft met de Heiligen Geest. Gelijk Hij pleitende op Zijn offerande gaat tot de Vader met Zijn volk, wil Hij dat Zijn volk Hem daarin volgt door het geloof, om met Hem de lofzang te zingen. Het is tot vertroosting en versterking van het innerlijke leven des geloofs Hem daarin te volgen door het geloof. In al de smart, die het hart van de lijdende Borg vervult, is het Hem tot vreugde dat Hij door Zijn lijden met Zijn volk kan gaan tot de Vader, om eeuwig Zijn naam te verheerlijken. De Zone Gods zingt de lofzang, beseffende wat Hem staat te wachten, daar Hij weet, dat Judas is uitgegaan om Hem te verraden. Hij zingt, daar Hij het oog gevestigd heeft op het doel van Zijn lijden. Het doel van Zijn borglijden staat ver, zéér ver verheven boven de diepte van Zijn lijden, en daarom kon Hij de lofzang zingen. Als Gods kind in diepe druk en kruiswegen het oog gevestigd mag hebben op het doel des Heeren, zingt het Gods lof in de nacht, dán wil het niets af hebben van de weg, die nodig is, om er door gezuiverd en gelouterd te worden. Tot verheerlijking van Gods grote Naam, die een onuitputtelijke bron van vreugde is, wordt in het geloof altijd gezongen, kan nooit genoeg gezongen worden. Wat u ook te wachten staat, volk des Heeren, op de weg des geloofs, het is dienend tot verheerlijking van Gods grote Naam, daar Hij u sterkte geeft om uw kruis te dragen.

Als Priester zal de Zone Gods de bloedige offerande van Zijn lijden en sterven brengen, om Zijn volk vrij te kopen, te reinigen en hun dorst te lessen, wat Hem doet zingen, daar de Vader Hem tot dat einde verordeneerd heeft. Zijn lijden is op zichzelf geen oorzaak van vreugd, maar van smart en droefheid. Had de Vader Hem niet verordeneerd, dan zou Hij in Zijn lijden geen oorzaak gehad hebben om te kunnen zingen. **Daar de oorzaak van Zijn lijden is in Gods verkiezende liefde, daar Hij verkoren is tot Middelaar en Zijn volk verkoren is tot zaligheid in Hem, kon Hij zingen.** Hij weet het: al drukt Gods toorn Hem steeds dieper weg in de staat van Zijn vernedering, het is des Vaders wil, dat lijden te dragen, wat Hem de lofzang doet zingen. **Alleen in het betrachten van Gods wil is het mogelijk een lofzang te zingen, al loopt uw weg door, de diepte, al keert de hele wereld zich tegen u en verbergt de Heere zich voor u.** Laat het betrachten van Gods wil uw sterkte zijn in al de zwakheid, die u aankleeft. Is het Gods wil, dat u uw pad in donkerheid gaat, en wordt u door uw consciëntie niet veroordeeld, dan is het dienende tot versterking van uw geloof. Wij zijn er van verzekerd dat u liever Gods wil betracht in donkerheid, dan, zo het mogelijk was, te zondigen in het licht. Betrecht Gods wil in duisternis, wijk daarvan niet af, want dat alleen kan u doen zingen in de duisternis. Als Priester dient de Zone Gods de discipelen en in die dienende liefde verheugt Hij Zich, wat Hem de lofzang doet zingen, want Hij is gekomen om te dienen. Zijn komst stond van dag tot dag in het teken van Zijn dienende liefde dat maakte Zijn dagen heerlijk, dat deed ze worden tot een heerlijke nagedachtenis, maar hier zingt Hij een lofzang, daar Hij het door brood en wijn, door teken en zegel heeft bevestigd, dat Hij zich gereed gemaakt heeft Zijn vlees te geven tot spijs en Zijn bloed tot drank. In die dienende liefde verheugt Hij Zich, zingt Hij Zijn lofzang. Hem te mogen ontmoeten door het geloof in die dienende liefde, maakt het hart vrolijk, in welke omstandigheden u ook verkeert. Die dienende liefde, dat Hij namelijk gekomen is om u te dienen, Zichzelf gegeven heeft in de vloekdood des kruises en dat kruistijden toepast aan het hart, doet u uw lijden vergeten, verzacht de smarten van uw lichamenlijk lijden. Hier heeft de Heiland het ons geleerd dat wij elkander de voeten zullen wassen in dienende liefde, tot bevordering van elkanders zieleheil. Daar wordt levensvreugde gesmaakt, een lofzang gezongen, in het dienen van elkander. Het hart dat in vereniging met Christus zich oefent in dienende liefde, smaakt vrede en blijdschap, heeft behoefte de lofzang te zingen met Christus.

De grote Hogepriester zingt de lofzang, daar Hij het einde van Zijn lijden ziet naderen, met de volle zekerheid dat Hij dan eeuwig zal delen in Gods volle gunst en liefde, waar Zijn ziel naar dorst.

De Heiland betreedt Zijn lijdensweg in het licht der eeuwigheid, want de Man van Smarten is van eeuwigheid. Zijne uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid. En Hij verlangt, ook naar de eeuwigheid. Hij verlangt verheerlijkt te worden met de heerlijkheid, die Hij bij de Vader had eer de wereld was. Al loopt Zijn weg door de diepte van de hel, door de verschrikkingen van de dood, Hij is op weg naar de eeuwige heerlijkheid, wat Hem den lofzang doet zingen.

Hij gelooft de Vader, Die het beloofd heeft Hem te zullen verhogen, Hij vertrouwt op Zijn woord; nooit heeft Hij daaraan getwijfeld, nimmer was ook maar de minste verdenking in Zijn gemoed. Eén planting met Hem te worden in Zijn vernedering, wil niet alleen zeggen, met Hem te lijden om Zijns Naams wil, maar ook met Hem te lijden in het geloof, in het vertrouwen op het Woord des Heeren. De Heere heeft het u gezegd, dat u door vele verdrukkingen moet ingaan, opdat u in die verdrukkingen zoudt vertrouwen op Zijn woord, tot u gesproken, opdat u de weg der verdrukking door het geloof zoudt betreden in het licht der eeuwigheid om met Hem den lofzang te zingen tot verheerlijking van den Heere.

Beziet u het lijden van uw lijdensweg op zichzelf, ziet u er door het geloof niet doorheen dan denkt u er in te bezwijken, dan kunt u geen lofzang zingen. Hij, die Zijn lijdensweg door de diepte van de hel heen heeft betreden in het licht der eeuwigheid, kan het u leren, met Hem die weg te betreden in het vertrouwen op de Heere. De zekerheid dat uw lijdensweg zal uitlopen in de eeuwige heerlijkheid, ligt in Hem. Hij, die Zichzelf geleerd heeft, te lijden in het licht der eeuwigheid, kan het u leren, om met Hem te zingen.

Als Priester zingt de Zone Gods de lofzang van Zijn bereidwilligheid. Zijn voeten zijn geschoeid met de bereidwilligheid des lijdens, wat Hij uitzingt in Zijn lofzang, daar Zijne offerande een vrijwillige offerande is. De offerande, die Hij de Vader beloofd heeft met een volkomen hart, wordt door Hem gebracht met een volmaakte bereidwilligheid, wat de waarde van Zijn offerande bepaalt. De lijdende Borg heeft er in Zijn hart niets op tegen, onder te gaan in de vloekdood des kruises; Zijn ganse hart is er vóór, brandt van liefde, om Gods geschonden majesteit te verheerlijken, geschoeid met de bereidwilligheid des lijdens, schoeit Hij Zijn volk met de bereidwilligheid des Evangeliums, om Zijn Naam te belijden, de offerande der dankbaarheid te offeren. In geloofsvereniging met Christus, die de lofzang van Zijn bereidwilligheid heeft gezongen, zingt Gods kind mee. In die kracht was Paulus niet alleen bereid, gebonden te worden, maar ook te sterven in Jeruzalem, voor de Naam van de Heere Jezus.

"En als zij den lofzang gezongen hadden, gingen zij uit naar den Olijfberg".

De lofzang, die gezongen wordt is:

III. Een koninklijke lofzang

De Heiland weet het, dat de ganse hellemacht Hem staat op te wachten in de hof, waar de beslissende slag geleverd moet worden en tóch zingt Hij de lofzang. Zijn ziel, die bedroefd is, bedroefd is tot de dood, zingt. Dat is mogelijk, daar Zijn strijd wettig is. Zijn God en Vader heeft Hem gezalfd tot Koning, om deze strijd te strijden, wat Hem de lofzang met een Koninklijke fierheid doet zingen. Zonder de minste sporen van moedeloosheid te vertonen heeft Hij al meer dan dertig jaar gestreden, gestreden van Zijn komst in het vlees af, en zo strijdt Hij nu nog, want strijdende zingt Hij de lofzang.

Gelijk Zijn strijd, die Hij gestreden heeft voor u, volk des Heeren, een wettige strijd is, is uw strijd, die gij strijdt voor Hem, wettig. Toen Gideon streed tegen de Midianieten en blies op de bazuin, moest Israël ook blazen op de bazuin en zeggen: "Voor den Heere en voor Gideon". Zo is het des Heeren wil, dat gij met de meerdere Gideon de lofzang zingt en het uitroept: "Voor den Heere en voor Gideon!" "Voor den Heere en voor Gideon!" De strijd is Godes, des Heere wil, dat deze strijd gestreden zal worden met moed en dapperheid.

Daar deze strijd wettig is, van Godswege wettig is, zal Hij, die in de strijd een Koninklijke lofzang heeft gezongen, ook wettig gekroond worden. Het verheugt de strijdenden Borg, dat Hij met eer en heerlijkheid gekroond zal worden door den Vader, "wanneer Hij zal te niet gedaan hebben alle heerschappij en alle macht en kracht".

Op die heerlijkheid heeft hij in de strijd, die Hij strijdt, het oog in het zingen van de lofzang. Hij strijdt voor het Koninkrijk, waarover Hij gezalfd is door de Vader tot Koning om het Gode en de Vader over te geven en daarna zal het einde zijn. Allen die met Hem wettig strijden, zullen met Hem delen in die heerlijkheid, wat Gods kind soms de lofzang doet zingen in de strijd: *"In de tenten der rechtvaardigen is een stem des gejuichs en des heils: de rechterhand des Heeren doet krachtige daden"*. In de Koninklijke lofzang, die de grote Koning zingt in de strijd, spreekt Hij Zijn sterkte uit.

Gelijk Zijn Goddelijke natuur het altaar is waarop Hij zichzelf heeft geofferd, is Zijn Goddelijke natuur ook de kracht, waarop Hij vertrouwt in de strijd, wat Hem de lofzang der overwinning doet zingen: "Ik ben het, die in gerechtigheid spreekt, die machtig ben te verlossen". Hij vertreedt de vijand in Zijn toorn. Hij vertrapt hem in Zijn grimmigheid, "want de dag der wraak was in mijn hart en het jaar mijner verlost was gekomen". Zijn arm beschikt Hem heil. Zijn grimmigheid ondersteunt Hem in de strijd. Deze lofzang is een lofzang der wrake, die Hij zal oefenen over de vijand, daar zijn kop vermorzeld moet worden, tot verlossing van Zijn volk. Zeker, Jes. 63 spreekt van de overwinning, die door Christus behaald is, maar op die overwinning heeft Hij het oog gehad in Zijn vernedering, daarvan heeft Hij gezongen in Zijn lofzang.

Deze Koninklijke lofzang gewaagt van des Heilands Koninklijke moed, daar Hij de gehele hellemacht uitdaagt, om tegen Hem te strijden. De Koning der Koningen is moedig als een jonge leeuw Hij heeft moed, om Zich te laten binden, moed, om Zich te laten veroordelen, moed, om Zich te laten nagelen aan het vloekhout des kruises, moed, om het te verliezen voor het oog van de gehele wereld. Daar is moed voor nodig, om alleen te blijven staan, te blijven staan, terwijl al de vijanden zich tegenover Hem stellen en Zijn discipelen Hem verlaten, moed, om de strijd alleen te strijden. Die moed heeft de Heere Jezus, daar Hij niet een menselijk persoon, maar de Zone Gods is. Niet één mens had met die moed kunnen zingen, hoe hoog ook begenadigd door de Heere, Mozes niet en Daniël niet. Hij moet de strijd strijden in een totale Godsverlating, terwijl de vijand handelt naar de volle boosheid zijns harten. Maar desniettemin zingt de grote Koning de lofzang, daar Hij vertrouwt op Zijn alvermogen, Hij heeft het steunpunt van vertrouwen in Zichzelf, want Hij is de waarachtige God en het eeuwige leven. Onuitputtelijk is de bron Zijns moeds, onwankelbaar het steunpunt Zijns harten. Hij, die moed had in Zichzelf en van Zichzelf, schenkt Zijn volk moed in de strijd, die zij hebben te strijden. De strijdende Borg vertrouwde op Zijn kracht en kon op Zijn kracht vertrouwen, wat bij ons niet mogelijk is. Petrus had ook moed, maar zijn moed was overmoed, daar hij vertrouwde op zijn kracht, waarmede hij de strijd niet kon strijden. Door kinderlijk op de Heere Jezus te vertrouwen, is onze moed geloofsmoed, is Zijn moed onze moed.

De lofzang, die de grote Koning zingt, is het sein, dat gegeven wordt, om de beslissende slag te leveren, daar Hij na het zingen van de lofzang den vijand tegemoet treedt, Zich met Zijn jongeren begeeft naar de Olijfborg. Nu Zijn ure gekomen is, de ure die bepaald is in de stille eeuwigheid, waar geen klok, geen tijd, geen uren zijn, zal Hij het niet ontwijken. Alles wat gedaan moest worden tot voorbereiding voor deze grote gebeurtenis, is gedaan, het zingen van de lofzang was het laatste wat Hij deed, waarom dit gezang het sein is voor de vijand, die het hoort. Wanneer Hij gekomen is in de hof, staat de gehele hellemacht Hem op te wachten. Judas heeft het sein niet gehoord, hij heeft het ook niet nodig, hij volgt de regel der gewoonte, die de Heiland had, daar Hij meermalen met Zijn jongeren vergaderde in de hof. In het volgen van deze regel der gewoonte wordt hij voortgedreven door de duivel, die in hem gevaaren was. De duivelen horen Hem zingen, aanschouwen het dat Hij gereed is om de beslissende slag te leveren; zij weten ook dat het verradingsplan van Judas aan de Heiland bekend is. De Heiland heeft Zijn strijd niet bedekt, maar fier en openhartig gestreden. Hij heeft uitgezongen, Zijn vijand toegezongen, met welk doel Hij de paaszaal verlaat, over de beek Kedron gaat, naar de Olijfborg. Zing het uit, spreek het uit, volk des Heeren, zoals het in uw hart ligt, tegenover de driehoofdige vijand, met een biddend hart. Houd u niet bedekt, ga met bedekte lieden niet om, strijd uw strijd met de beslistheid en de fierheid des geloofs. Laat hemel en aarde, vriend en vijand het horen, dat u in de kracht van Christus de strijd hoopt te strijden, die gestreden moet worden, om in te gaan. Van schuchterheid omtrent de vijand is bij Christus geen sprake, al weet Hij, dat de vijanden overwinningen op Hem zullen behalen, waarover zij zich zullen verheugen. Christus kan het verliezen, moet het ook verliezen, om de overwinning te behalen, wat Hem Zijn lofzang doet zingen. Wie geen verliezen kan lijden, geen schande kan dragen met Christus, kan in Hem de overwinning niet behalen. Het is mogelijk dat de grote Koning, gaande over de beek Kedron, uit die beek heeft gedronken, bij Zijn gaan naar de hof en bij Zijn komst uit den hof, maar het drinken uit de beek, waarvan gesproken wordt in Ps. 110: "Hij zal op den weg uit de beek drinken; daarom zal Hij het hoofd omhoog heffen", heeft toch een diepere betekenis. **Het drinken uit de beek Kedron op Zijn lijdensweg wijst op Zijn vaardigheid in de strijd, die Hij streed, gelijk het een teken van vaardigheid was bij de helden van Gideon.** Deze beek was niet een frisse beek, maar een vuile, een zwarte beek, waar het offerbloed uit de tempel door stroomde. Kedron betekent dan ook: "zwarte beek". Deze zwarte beek is het symbool van Christus' zielelijden. Het offerbloed, dat door deze beek stroomde, was niet voldoende om de stroom van ongerechtigheid te niet te doen; het bloed van de Zone Gods moest stromen tot vergeving der zonden.

Gelijk de beek van het offerbloed stroomde langs de Olijfberg, stroomde de beek van Gods toorn op, Zijn lijdensweg door Zijn ziel, waaruit Hij niet zo nu en dan eens dronk, maar van stap tot stap gedronken heeft, om die beek leeg, geheel leeg te drinken. Gaande naar de Olijfberg is de Heere Jezus gegaan over de stroom van het offerbloed, om Zijn bloed te laten stromen in Zijn gang door de stroom van Gods toorn, Drinkende uit die stroom heeft Hij de strijd gestreden, wat dus geen verlichting in de strijd, maar verzwarende van de strijd te kennen geeft. Om Zijn hoofd omhoog te heffen, om op te staan uit de vloekdood des kruises, moest Hij aan de eis van Gods wrekende gerechtigheid voldoen, Gods volle toorn drinken. Drinken is een daad. Wat Gods eisende en wrekende gerechtigheid Hem te drinken gaf, heeft Hij gedronken uit liefde tot Zijn God en Vader wat Hem de lofzang deed zingen.

Het bedrukte volk, dat drinkt uit de beek van Gods toorn, uit de beek van Gods wrekende gerechtigheid, kan het niet onder bewoording brengen, hoe smartelijk dat is. Het is "Mara": bitterheid! Een bittere smart vervult het hart. Ziende op uw ongerechtigheid, op het oordeel, dat wij ons hebben waardig gemaakt, kunt u niet anders verwachten, dan eeuwig Gods toorn te zullen moeten dragen. Wij kunnen die stroom niet verzwellen, Gods volle toorn niet doordragen. En vanwege het verderf der zonde, dat in ons woont, moet Gods toorn op ons blijven rusten. **U kunt geen lofzang zingen, u kunt alleen maar zuchten, klagen en wenen vanwege uw ongeluk en dat kunt u nog niet eens doen zoals u het zoudt willen doen.** Kon ik inniger wenen over mijn ongeluk, was mijn hoofd water, waren mijn ogen een springader, om mijn ellendige staat dag en nacht te bewenen, zegt het bekommerde volk. Het is voor ons innerlijk leven noodzakelijk, het van ganser harte te aanvaarden, dat wij het waardig zijn, door de waterstromen van Gods toorn weggespoeld te worden naar de eeuwige rampzaligheid. Dit is noodzakelijk, om de Heere Jezus door het geloof te beluisteren in het zingen van Zijn lofzang. Drinkende uit de beek van Gods verbolgenheid, zingt Hij de lofzang, daar Hij weet, zeker weet, dat Hij straks als Koning Zijn hoofd omhoog zal heffen, nadat Hij Zijn hoofd gebogen zal hebben aan het vloekhout des kruises. Drinkende uit de beek van Gods toorn gaat de lijdende Borg uit naar de Olijfberg, om als Koning de strijd te strijden tot de einde toe. In Hem en door Hem staat Gods kind sterk in de strijd, wordt de stad des Heeren, die gedurig door de vijand belegerd wordt, door de beekjes der rivier verblijd. Omdat de grote Koning gezongen heeft in de strijd, mag Zijn volk door het geloof ook zingen in de strijd. Steunende op de Zaligmaker leeft het in hun hart, dat zij in Hem zullen overwinnen. Zo mogen zij met Hem zelfs in de nacht hun lofzang zingen.

Toepassing

Weten wij, wat het in heeft, door het geloof met de Heiland de lofzang te zingen, om moedig voort te gaan in den strijd? Dit is niet een vormelijk zingen, niet een godsdienstig zingen met een wettische ondergrond, maar een geestelijk zingen tot verheerlijking van de Heere. Het is hier niet een zingen met een vrolijk hart, dat geheel blij is in God; het is een zingen met een bedroefde ziel, die niet geheel van blijdschap ontbloot is. **De droefheid is veel groter dan de blijdschap en toch verheft de blijdschap zich even boven de droefheid uit, om de lofzang te zingen.** Straks in de hof zingt de Heiland niet, dan is Zijn ziel geheel bedroefd tot de dood toe. Het is een wonderlijke gemoedsgesteldheid. Is het niet wonderlijk in uw ogen, dat de Heere Jezus hier nog heeft kunnen zingen, daar de last der zonde, de vloek der wet op Hem is en Hij weet, wat Hem te wachten staat? Hij kan het, daar Hij bij al de verschrikkingen, die over Hem uitgegoten worden, met niet de minste verschrikking aan God denkt. Nooit heeft Hij tegen Zijn God gezondigd, altijd heeft Hij des Vaders eer gezocht en bedoeld. **Zo is het ook voor Zijn volk mogelijk, met blijdschap aan God te denken in dadelijke geloofsgemeenschap met Christus, al is het dat Gods kind in de diepste druk en kruiswegen verkeerd.** Al slaat de Heere ons met zware slagen, al ontnemt Hij ons het liefste wat we op aarde hebben, dan nog zegt het hart door het geloof in de Heere Jezus, dat God liefde, enkel liefde is en wordt de lofzang gezongen. "Ziet, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?". Deze lofzang is een beproefde lofzang, gezuiverd van alle vleselijke bewegingen. Het heeft plaats, dat Gods kind een lofzang zingt in dagen van voorspoed, waarin wij niet te kampen hebben met hetgeen smartelijk is voor ons vlees; dan hebben wij ons vlees daarin ook niet direct tegen. Maar in de weg van tegenspoed staat de zaak anders. Daar is meer genade nodig, om de Heere een lofzang te zingen in een weg van tegenspoed, dan in een weg van voorspoed. Zingt Gods kind een lofzang in een wonderlijke bewaring, in een genadige verzorging, dan is dat heerlijk, **maar veel heerlijker is het, als Zijn kind genoeg heeft aan God, wanneer alles hem ontvalt.** Hoe staat de zaak hier? Zingt de Heere Jezus met Zijn volk, of zingt het volk met de Heere Jezus mee?

Zij zingen gemeenschappelijk: *"En als zij den lofzang gezongen hadden, gingen zij uit naar den Olijfberg"*. In het geloof is 't altijd een zingen in geloofsgemeenschap met de Heere. Het geestelijk zingen vloeit altijd voort uit Zijn borgtochtelijk zingen, maar daarin is toch weer verschil.

Het is dierbaar, zo wij in onze benauwdheid met onze benauwdheid tot de Heere mogen vluchten, maar **het is heerlijker, zo wij het mogen ervaren, dat de Heere met ons benauwd is in al onze benauwdheid.** *"In al hunne benauwdheid was Hij benauwd en de engel Zijns aangezichts heeft hen behouden"*. Zo heeft het plaats, dat Gods kind in het geloof met de Heere Jezus meezingt, maar het heeft ook plaats, dat zij het mogen ervaren, dat de Heere met hen meezingt. Dan mogen zij in dat zingen Zijn goedkeuring smaken, dan bemoedigt Hij hen in dat zingen, dan spreekt Hij tot hen in de lofzang, dan zegt Gods kind: *"Gij omringt mij met vrolijke gezangen van bevrijding"*. Het heeft ook plaats, dat de Heere u opwekt, om te zingen in uw droefheid, dat Hij met een lieflijk gezang afdaalt in uw hart, door Zijn Woord en Geest.

Hoor maar: *"U zullen als op Mozes' bee, wanneer uw pad loopt door de zee, geen golven overstromen"*. Maar het is in elk geval een zingen in geloofsgemeenschap met de Heere Jezus. Hij, die het Zichzelf geleerd heeft, de lofzang te zingen, kan ons in alle wegen en omstandigheden leren zingen, geestelijk leren zingen tot verheerlijking van de Heere. Hier op aarde moeten wij leren zingen met de Heere Jezus, om eeuwig te kunnen zingen tot verheerlijking van Zijn naam. Het gezang van de wereld zal verstommen, als de dood komt, dat zal veranderen in angstig geschreeuw. Wij beven, wanneer wij denken aan de angstkreten die gehoord worden in de hel, van mensen, wier gezang ijdel en zondig was op de wereld. Wij moeten hier zangles ontvangen van de grote Opperzangmeester, Die in het gezicht van de dood zijn lofzang heeft gezongen tot Gods eer. Neen, de lofzang des geloofs is niet de eerste les, die Hij geeft. Wij moeten in de eerste plaats een klaagzang leren zingen en wel deze klaagzang: Psalm 38 : 6

'k Ben, door Uwe wet te schenden, Krom van lenden, Vol van druk, benauwd van hart; Zeer gebogen en verslagen, Moe van klagen, Ga ik al den dag in 't zwart.

Het volk dat zijn klaagzang heeft leren zingen, leert door de Heiligen Geest de lofzang zingen, door te zien op en te luisteren naar het gezang van den lijdende Borg.

Het bedrukte volk zingt zijn klaagzang uit de diepte der ellende, en in dat zingen is een ademtocht. Die klaagpsalmen hebben zij lief, innig lief, ze zijn hen uit het hart gegrepen. Daar zijn geen woorden voor te vinden, om beter en inniger uit te drukken, wat er omgaat in uw hart, dan dat die psalmen het kwamen uit te drukken. Luister nu ook eens in uw verdrietelijkheden naar de lofzang van den Heere Jezus. Zijn ziel heeft zich in God verblijd, steunende op Zijn woord, zij had bij al de beroering, die in Hem en om Hem was, een rustpunt in Gods Vaderlijke trouw. Het is door die dierbare Zaligmaker, dat u den lofzang kunt leren zingen. De lofzang is gezongen, profetisch, priesterlijk en koninklijk gezongen door den Borg. Hij wil niets van de weg af hebben. Satan heeft alles in het werk gesteld, wat hij kon bedenken, om Zijn heilige ziel in opstand te brengen tegen God, wat hem niet gelukte. Hoor maar, boze geesten, Hij zingt de lofzang, Hij zingt het uit, dat Zijn God goed is, dat Hij de Vader dient en blijft dienen. Hij weet het, wat u van plan is, kinderen van de vader der leugenen, wat gij, o Sanhedrin, beraadslaagd hebt. Hij weet het dat de gehele hellemacht op de been is, zich keert tegen Hem. Maar desniettemin zingt Hij Zijn lofzang tot verheerlijking van Zijn God en Vader. Denk niet, dat Hij bang is, al weent Zijn ziel, want hij zingt Zijn lofzang. Zingt Hij de lofzang? Hebben wij het goed gehoord? Ja, Hij zingt de lofzang! Dan is dat een bewijs dat Hij moed heeft, dat Hij zeker is van Zijn zaak. Met de moed der zekerheid van Zijn overwinning trekt Hij de vijand tegemoet. **Niets mishaaft de duivel meer, dan de lofzang des geloofs, die gezongen wordt tot verheerlijking van God.** Al staat de Heere Jezus al drie en dertig jaar lang in de strijd van dag tot dag, dat heeft Zijn moed niet verzwakt, Hij vertrouwt op Zijn God.

Kunt u geen lofzang meer zingen, volk des Heeren? Hangen uw harpen aan de wilgen? Wat mag daarvan toch wel de oorzaak zijn? Neen, de diepte van uw weg, de zwaarte van uw kruis, kan daarvan de oorzaak niet zijn. **Maar de oefeningen des geloofs worden gemist, uw hart denkt niet goed van God.** U moogt wel wenen, klagen en kermen vanwege uw ellende, maar in het geloof blijft er toch altijd een lofzang over! Wie in de diepste druk en kruiswegen achter de Heere aankomt, hoort de Heere Jezus de lofzang zingen en zingt met Hem mee, treedt met Hem de donkerste toekomst moedig tegemoet, want in Hem ziet hij er door heen. Dan wordt het verstaan, wat het in heeft:

"En als zij den lofzang gezongen hadden, gingen zij uit naar den Olijfberg".

Amen.

"Toen zeide Hij tot hen: Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe; blijft hier en waakt met Mij"

Mattheüs 26 : 38

Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe.

- I. **Het zijn van de Borg in deze droefheid**
- II. **Het blijven bij de Borg in deze droefheid**
- III. **Het waken met de Borg in deze droefheid**

Geliefden!

Is u weleens geweest in de hof, door God geplant in Eden, tegen het Oosten? In de hof, waar de boom des levens stond met den boom der kennis des goeds en des kwaads? Is u daar geweest om het te bewenen, dat wij gegeten hebben van de boom der kennis des goeds en des kwaads, daar het Verbond der werken er door verbroken, het beeld Gods waarmede wij versierd waren, er door verloren is?

Velen hebben het wel over hun dadelijke zonden, maar niet over de erfzonde. Wijselijk leidt de onderwijzer in Zondag drie en vier zijn leerlingen naar het Paradijs, daar het van ganser harte overgenomen moet worden, dat wij naar het rechtvaardig oordeel Gods tijdelijke en eeuwige straffen verdiend hebben. **Bij de verboden boom, waar wij het oordeel des doods ons hebben waardig gemaakt, wordt het van ganser harte aanvaard, dat wij de eeuwigen dood waardig zijn.**

Velen zijn moedeloos, daar zij zichzelf tegenvallen, zij willen voor de Heere leven en komen steeds meer tot de ontdekking, dat zij niet voor de Heere kunnen leven. U moet terug naar de verboden boom om het te verstaan, dat wij gans verdorven zijn, niet in staat iets goeds voort te brengen, om onze slechtheid te belijden en te bewenen voor het aangezicht des Heeren. Dan valt het u mee, dat u nog niet in de hel ligt, dan roemt u de goedertierenheden des Heeren die geweldig zijn over alles verbeurd hebbende schepselen.

Die in de hof van Eden is geweest en gedurig komt, weet wat het is door het geloof te treden in de hof van Gethsemané. Wij moeten eerst terug naar het Paradijs om te komen door het geloof in Gethsemané. Het is niet mogelijk de diepte van onze dadelijke zonden te peilen, zolang wij onze erfzonde niet kennen. Met een oppervlakkige kennis van onze zonden is het niet mogelijk af te dalen in de diepte van de hof Gethsemané. De ontdekkingen des Geestes om af te dalen in de diepte van onze val zijn noodzakelijk, opdat wij ons door het geloof zouden kunnen verblijden in het borglijden van de Zone Gods in de hof Gethsemané.

Toen ging Jezus met hen in een plaats, genaamd Gethsemané. De discipelen worden door de Heiland geleid in de hof van Zijn lijden. Al wordt het nog niet ten volle door hen verstaan wat de lijdende Borg hier doet en zegt, zij moeten het toch aanschouwen en horen om er later van te getuigen.

"Zit hier neder totdat Ik heenga en aldaar zal gebeden hebben". De Heiland wijst Zijn discipelen een plaats aan in de hof van Zijn lijden, waar zij moeten wachten totdat Hij zal gebeden hebben. De lijdende Borg is de biddende Hogepriester, die altijd en in alles het aangezicht Zijns Vaders heeft gezocht in het gebed.

De drie discipelen, die met Hem geweest zijn op de berg der verheerlijking, worden dieper geleid in de hof van Zijn lijden, waar de Heiland droevig en zeer beangst wordt.

"Toen zeide Hij tot hen: Mijne ziel is geheel bedroefd tot den dood toe; blijft hier en waakt met mij."

I. Het zijn van de Borg in deze droefheid

Hier spreekt de Heiland uit Zijn grote droefheid, die zo groot is als God groot is, die zo diep is als de afgrond van des mensen ellende diep is. Neen, de omvang van deze droefheid is niet te meten, haar diepte niet te peilen. In deze droefheid is angst, de angst der hel.

De lijdende Borg is geheel bedroefd en zeer beangst. Deze droefheid geeft liefde te kennen, want het is een hartelijke droefheid, het is een droefheid des harten, die opkomt uit Zijn liefde tot God. **Met droefheid treedt de Heere Jezus in de diepte der hel, draagt en doordraagt Hij Gods volle toorn.**

Daar Zijn gehele ziel de Heere liefst, is Zijn ziel geheel vervuld met droefheid, omdat Hij Gods toorn geheel moet dragen.

Allengskens is de Heiland dieper afgedaald in de diepte van Gods verbolgenheid tegen de zonde en nu Hij in de diepste diepte van die verbolgenheid treedt, nu Gods gehele toorn gaat drukken op Zijn ziel, is Hij geheel bedroefd. Zijn ziel is geheel bedroefd in al haar denken. Hij weet ten volle waarom Zijn ziel bedroefd is. Hij denkt aan de volle boosheid der zonde, die Gode beledigend en krenkend is, De Zone Gods is geheel bedroefd daar Gods volle toorn op Hem moet aankomen vanwege de volle last der zonde waarmede Hij beladen is. Hier wordt de Heiland gedoopt, ondergedompeld in de zee van Gods toorn, waarvan Hij gesproken heeft in Luk. 12: "*Maar Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe word Ik geperst!*"

Nog nooit is een ziel in die mate met droefheid vervuld geweest over de zonde, als de ziel van de Borg, wat Hem deed klagen: "*Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe*". Zijn ziel verstaat het ten volle, dat de straf der zonde geheel in overeenstemming is met de daad der zonde. **In de zonde toorn de mens op God, stelt hij God in staat van beschuldiging. Hij beschuldigt de Heere van onrecht, hij toorn tegen het onrecht waarvan hij God beschuldigt.** Met die gedachte heeft de mens gegeten van de verboden boom: "Ten onrechte hebt U ons die boom onthouden, **U gunt ons de heerlijkheid niet, die te verkrijgen is door te eten van die verboden boom** en daarom zullen wij er wèl van eten om te worden wat U ons niet wilt doen worden". In zijn toorn tegen God wil de mens worden als God, verbreekt hij alle banden, die hem binden aan God. **De mens, die in toorn ontsteekt tegenover God, ontsteekt God in toorn tegenover zichzelf.** Hier staat de Heiland tussen twee partijen in, Hij staat tussen een vertoornd God en een schuldig volk met een ziel, die uit dien hoofde geheel bedroefd is. Hij wordt geperst door Zijn God, die op Hem toorn, terwijl Hij Zijn God liefheeft met Zijn ganse ziel. Neen, Hij wil Zijn God niet afvallen en Hij zal Hem niet afvallen, al giet Hij Zijn verbolgenheid over Hem uit. Hij wordt ook geperst door de zonde van Zijn volk, dat Hij liefheeft, met Zijn ganse ziel, daar de daad der zonde, de schuld der zonde en de straf der zonde op Hem aankomt, omdat Hij getreden is in de plaats Zijns volks. Hij staat tussen het volk, dat in de zonde toorn op God, en God, Die vanwege de zonde toorn op het volk, en dat verklaart de uitroep: "Hoe word Ik geperst!" Het is niet een vraag, alsof het Hem onbekend zou zijn waarom Hij geperst wordt; het is een uitroep, daar staat een uitroepeteken bij, waarmede de Heiland het ons te kennen geeft, dat Hij het niet uit kon spreken hoe smartelijk het is, door de zonde Zijns volks en door de toorn Zijns Gods ter helle neergedrukt te worden. Zijn ziel wordt geperst het oordeel des doods en der verdoemenis te dragen en te doordragen. Dat nu is het aller-smartelijkste voor Zijn ziel, daar Zijn ganse ziel de zonde haat, Zijn ganse ziel God lief. **Daar de daad der zonde, de schuld der zonde en de straf der zonde door Hem is overgenomen; Hem ten volle toegerekend wordt, is Hij geheel het voorwerp van Gods toorn, wat Zijn ziel geheel vervuld met droefheid.** Het gaat hier niet over een schuld, die betaald kon worden met goud of zilver. Hier staat de Heiland redelijk, zedelijk en geestelijk beladen met de volle last der zonde, waarom Hij ter helle verwezen wordt, zoals de verdoemden naar lichaam en ziel eenmaal voor eeuwig ter helle verwezen zullen worden. De Heiland lijdt naar lichaam en ziel, want Zijn zweet wordt gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen, terwijl Zijn ziel geheel bedroefd is tot den dood toe. Dit heeft de Heiland zonder zonde gedragen in Zijn menselijke natuur, die wèl kon zondigen, maar niet gezondigd heeft, daar zij ondersteund en gesterkt werd door de Goddelijke natuur, daar Hij de menselijke natuur aangenomen had tot de enigheid des Goddelijken persoons. De lijdende Borg heeft in Zijn droefheid geen medelijden met Zichzelf, Hij is niet bedroefd over Zichzelf en Hij wil ook niet, dat wij bedroefd zijn over Hem. Het menselijk medelijden kon Zijn lijden niet verlichten, maar alleen maar verzwaren, daar Hij niet lijdt als martelaar maar als Borg. **Het is Zijn gehele ziel tot droefheid, dat de mens zijn gehele ziel gesteld heeft in dienst der zonde.** Zijn droefheid is een droefheid over de zonde, daar Zijn God er door beledigd wordt. Zijn droefheid is een droefheid naar God, daar Zijn ziel dorst naar Gods gunst en gemeenschap, terwijl Hij Gods volle toorn draagt in Zijn ziel. Zijn ziel is geheel bedroefd daar de zonde de mens geheel heeft gescheiden van Gods gunst en gemeenschap, geheel heeft gesteld onder het oordeel der verdoemenis. Allen, die weten wat het is hun Godsgemis en verlorenheid in te leven, onder het vuur van Gods wrekende gerechtigheid, verstaan er iets van wat de Heiland heeft geleden, toen Zijn ziel geheel bedroefd was. Al is of was onze ziel bedroefd in al haar denken, zodat het alleen maar droefheid is wat te bedenken is, het is niet mogelijk die volle droefheid in te denken, daar de mens niet denken kan zoals de Zone Gods hier denkt. Hij doorleeft, doordenkt en doordraagt Gods volle toorn, wat niet één mens vermag te doen. Zijn ziel was niet alleen geheel bedroefd in al haar denken, maar ook in al haar willen. Zijn bedroefde ziel doet ons spreken van tweeërlei wilsopenbaring. Enerzijds wil Hij wel en anderzijds wil Hij niet. Van alles wat in strijd is met de wil Zijns Vaders wenst de lijdende Borg ontheven te worden.

Hij heeft het lijden op Zichzelf niet lief, maar het doen van de wil Zijns Vaders heeft Hij lief. Van die lijdensbeker wil Hij niets af hebben, als het de wil Zijns Vaders is die te ledigen. **Alles wat Hem door de Vader wordt opgelegd, wordt door Hem aanvaard, maar wat Hem door de vijand nog opgelegd zou kunnen worden onder Gods toelating, wordt door Hem afgebeden.** In de hof treedt de gehele hellemacht op Hem aan, om Zijn ziel te kwellen, door Zijn God te onteren, want dat is altijd het doel van de boze. En dat draagt de Zone Gods alléén, omdat het de wil des Vaders is, dat Hij dat draagt, maar niet, omdat het de wil des satans is Hem dat lijden aan te doen. De Zone Gods had Zichzelf van dat lijden kunnen bevrijden, wat Hij bewezen heeft, toen de onderdanen en dienaren van satan voor Hem stonden, door hen achterwaarts te doen vallen op de aarde. Ook had Hij de Vader kunnen bidden om de hulp van twaalf legioenen engelen. *"Of meent gij dat Ik mijn Vader nu niet kan bidden en Hij zal mij meer dan twaalf legioenen engelen bijzetten?"*

De Zone Gods is in Zijn ziel geheel bedroefd; daar de gehele hellemacht op Hem aanvalt om Zijn God en Vader te onteren, daar Hij Zijn God en Vader altijd geëerd heeft. Neen, zegt het oprechte volk: in de hel zou ik het niet uit kunnen houden, daar God er gevloekt en gelasterd wordt, dat kan ik niet dragen. Dat ik Gods toorn moet dragen is rechtvaardig vanwege mijn zonde, maar God lasteren en vloeken en horen lasteren en vloeken kan ik niet, daar Hij het waardig is gediend, geliefd en gevreesd te worden. Daar de Zone Gods met Zijn ganse ziel de Heere dient, lieft en vreest, is het Hem een ondraaglijke smart, in de diepte der hel te zijn, waar Zijn God gelasterd en gevloekt wordt. Neen, dat kan Hij niet horen, dat wenst Hij niet te horen. Het was Hem een aangename bezigheid arme zondaren, die bezeten waren van de duivel, te verlossen. Maar nu de Zone Gods ter helle is nedergedaald, moet Hij dragen waarvan Hij anderen kwam te verlossen.

De bede: *"Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan"*, kwam niet op uit Zijn ziel, omdat Hij naar Zijn menselijke natuur ontheffing verlangde van Zijn borglijden. In geen geval! Hij was en bleef een Goddelijk Persoon, daar Hij de menselijke natuur had aangenomen tot de enigheid des Goddelijken Persoons. En zó bad Hij niet, kon Hij niet bidden om ontheffing van Zijn lijden als Borg, daar het door Hem aan de Vader beloofd was, dat Hij de volle last van de toorn Gods tegen de zonden van het ganse menselijke geslacht zou dragen en doordragen als Borg. Altijd heeft Hij de wil van Zijn God en Vader gedaan en zo wilde Hij ook nu niets van Zijn Borglijden af hebben.

Maar Zijn gehele ziel, Zijn ganse wil is er tegen in deze hel te zijn, alles wat Hij hier ziet en hoort bedroeft Zijn ziel. Zijn heilige ziel wil het niet zien, niet horen, wat Hij hier hoort en ziet. Hij wil er van ontheven worden, maar óók dat wil Hij alléén, zo het de wil Zijns Vaders is Hem daarvan te ontheffen. Met de bede: *"Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil maar gelijk Gij wilt"*, met deze bede heeft de Zone Gods de gehele hellemacht veroordeeld en Zijn God en Vader verheerlijkt. Neen, Hij wil niet bij de duivelen zijn, Hij strijdt tegen de gehele hellemacht. In zware strijd zijnde bad Hij te ernstiger, tot verheerlijking van Zijn God, met het verlangen bij Hem gesteld te mogen worden in Zijn heerlijkheid. In de diepte der hel bleef de Heiland biddende, heeft Hij te ernstiger tot God gebeden met Zijn bedroefde ziel. De Zone Gods wil niet zondigen, wil Zijn menselijke natuur, die kon zondigen, voor de zonde bewaren als Borg en Zaligmaker voor Zijn volk. De tweede Adam, Jezus Christus, staat en blijft staan in gehoorzaamheid tegenover Zijn God in de hof Gethsemané. Door Hem wordt het verzuim, door de eerste Adam gepleegd, door niet te luisteren naar de Heere, in gehoorzaamheid aan Zijn God, veroordeeld. Hij heeft geen verzuim gepleegd, Hij heeft de wil Zijns Vaders gedaan, terwijl het oordeel, dat door de eerste Adam gekomen is over het ganse menselijk geslacht, door Hem gedragen werd. De tweede Adam luistert niet naar het woord van satan, Hij vertrouwt op Zijn God, al giet Zijn God Zijn verbolgenheid over Hem uit, al is Zijn ziel geheel bedroefd en zeer beangst geworden, daar Hij aangegrepen werd door de angsten der hel. Geheel bedroefd, met een wenende ziel heeft de lijdende Borg met Zijn wil, de wil van satan wederstaan in de strijd, die Hij te strijden had met den vorst der duisternis om zijn kop te vermorzelen. *"Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe"* in het doen van de wil Mijns Vaders, zegt de lijdende Borg. Het is des Vaders wil, dat de volle last der zonde door Hem gedragen, de volle toorn Gods door Hem doordragen zal worden, wat Zijn ziel geheel vervult met droefheid. Zijn ziel, die de zonde haat, ligt onder de last der zonde bedolven, Zijn ziel, die de Vader lieft, staat in het vuur van Gods toorn. Dit is nog de zoete smaak in de bittere droefheid, dat Hij de wil Zijns Vaders doet. De Zone Gods draagt wat Hij te dragen heeft wel, gewillig, maar met droefheid, daar de zaak op zichzelf smartelijk is voor Zijn ziel. Zijn ziel is niet alleen geheel bedroefd in al haar denken en willen, maar ook in al haar gevoelen. Zijn denken en willen zijn vervuld met de liefde van zijn gevoel. Zijn ziel is teer, zij is versierd met een volmaakte tederheid: Nooit heeft Hij hard van Zijn God gedacht, altijd droeg Hij het beeld van Zijn God in Zijn ziel.

Zijn heilig denken en standvastig willen waren versierd met het heilig gevoel Zijner ziel. In al Zijn denken en willen was het gevoel van Zijn ziel, leefde Zijn ziel geheel. Het ging altijd in de eerste plaats om Zijn gehele ziel bij Zijn God. Daar Hij met Zijn ganse ziel Zijn God liefst, wordt het door Hem gevoeld in Zijn ziel, dat Gods toorn, Gods volle toorn op Hem drukt. Met het gevoel van Zijn ziel wordt het door Hem gevoeld in een algehele droefheid dat Zijn God in toorn is ontstoken. Hij kan in Zijn God niet iets bespeuren dat niet op Hem toornst. Voor Hem is geen genade, over Hem rommelen Gods ingewanden niet van barmhartigheid. **Zijn God is voor Hem geheel toorn, geheel grimmigheid, geheel verbolgenheid.** Het wrekende zwaard van Gods gerechtigheid doorklieft Zijn ziel, wat Zijn ziel doet bloeden als uit duizend wonden. De grote druppelen bloeds, die in plaats van zweet druppelen op de aarde vielen, zeggen het ons dat Hij een bloedende ziel heeft. Het is Zijn zielesmart, die Hem het bloed perst door Zijn poriën. Zijn gehele ziel is in rouw over de vloekdood, die op Hem rust. Zijn ziel doorleeft de eeuwigen dood, daar de vloeken der wet Hem treffen en de toorn Gods Hem ter helle neerdrukt. Al de duivelen in de hel maken zich vrolijk over Hem met een helse vrolijkheid. Nu de Zone Gods ter helle is nedergedaald wordt Hij door de gehele hellemacht bespot, geplaagd en gepijnigd. **Het is een wonderlijke gebeurtenis in de diepte der hel. Nog nooit is een ziel in de hel gekomen, die niet met de hel mee deed.** Die in de hel komt is in de hel thuis, vloekt en lastert God, maar dit doet de Zone Gods niet. Zijn ziel verheerlijkt Zijn God. Hij roept niet tot de heuvelen en de bergen om bedekking. Hij roept van uit de diepte der hel tot Zijn God en Vader in de hemel, Hij betracht Zijn wil. Met een bedroefde ziel is Hij in de diepte der hel, wat de duivelen mishaaft. Zeker Hij is wel van Zijn God verlaten, Gods volle toorn brandt in Zijn ziel, maar zie Hij heeft Zijn God niet verlaten, al heeft Zijn God Hem verlaten. Wee u, gij duivelen, daar gij u verheugt over het zijn van de Zone Gods in de diepten der hel, want Hij is gekomen om uw kop te vermorzelen, u zult niet over Hem triomferen. Vermorzelen zal Hij uw kop, door midden in de hel Zijn God te verheerlijken in het gebed, dat zelfs gij, duivelen, Hem niet afhandig kunt maken. Zijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe. Met deze droefheid staat Hij op, met deze droefheid wordt Hij gevangen genomen, veroordeeld tot de vloekdood des kruises, om daar op Golgotha Zijn bedroefde ziel onbesmet te stellen in de hand Zijns Vaders. Neen, zegt Hij daarmee: Mijn ziel kan niet blij zijn, zij kan niet blij worden, zo lang Ik Gods volle toorn gevoelen zal in Mijn ziel. Het zal duren tot Mijn dood toe, totdat Mijn ziel gesteld zal zijn in des Vaders gunst en gemeenschap. Zijn ziel is geheel bedroefd, het gehele rijk Zijns harten is in rouw, in rouw over de zonde. **In Adam heeft de mens met zijn gehele hart gezondigd, heeft hij zich geheel onderworpen aan het oordeel des doods. Daar is niet één plekje in het hart des mensen overgebleven voor de Heere.** De mens heeft zich geheel van de Heere afgekeerd, heeft zich geheel overgegeven aan de dienst der zonde en des satans. Wij staan met ons gehele verstand in de dienst der zonde, met al ons denken tegenover de Heere. Het bedenken des vleses is vijandschap tegen God. Door de zonde is de mens welbewust en doelbewust getreden in oorlog met zijn God en Vader. Het gedichtsel van ons bestaan is ten allen dage alleenlijk boos. Gelijk onze ziel in al haar denken boos is, is de Heere Jezus in al Zijn denken bedroefd, bedroefd tot de dood toe, daar onze gedachten, gedachten des doods en des verderfs zijn. Gelijk de mens welbewust en doelbewust gezondigd heeft, is de Zaligmaker welbewust en doelbewust bedroefd. Met Zijn gehele ziel is Hij bedroefd over de zonde, daar de mens zijn gehele ziel, die bestemd was om voor de Heere met al hare vermogens te leven, gesteld heeft in de dienst der zonde. Zijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe, daar de mens zijn ziel geheel verdorven heeft door de zonde. De Zone Gods wil bedroefd zijn, daar Hij Gods volle toorn wil dragen en doordragen, Zijn droefheid is een vrijwillige droefheid. In deze droefheid heeft Hij Zichzelf gesteld als Borg. Zijn droefheid is niet slechts een opgelegde droefheid, alsof Hem hier iets overkwam, waarop Hij niet gerekend had, waar Hij machteloos tegenover staat. De Zone Gods wil bedroefd zijn. Hij heeft Zichzelf vrijwillig in deze droefheid gesteld. Hij moet bedroefd zijn, daar Zijn gehele ziel beladen is met de gehele last der zonde, wat het gehele Goddelijke wezen doet toornen tegen Hem. Gelijk de mens de wateren der ongerechtigheid wil drinken, gruwelijk en stinkende is, door het onrecht in te drinken als water, wil zondigen, gelijk een vis wil zwemmen in het water, wil de Heere Jezus de wateren der gerechtigheid drinken, drinkt Hij het recht in als water, waarin Hij dierbaar is, zwemt Hij in deze zee van droefheid, omdat Hij er in zwemmen wil als Borg. **Gelijk de mens gekomen is in een zee van ellende, door het recht te krenken, is de lijdende Borg gekomen in deze zee van droefheid, door het recht te lieven. Hij wil Zijn volk, met behoud van het recht Gods, deelgenoot doen worden van de eeuwige heerlijkheid.** Zijn ziel is geheel bedroefd, wil geheel bedroefd zijn, daar de Goddelijke gerechtigheid geheel geschonden is, de Goddelijke waarheid geheel onteerd is.

Zijn ziel is niet alleen geheel bedroefd vanwege de smarten die Hij lijdt in het dragen van Gods toorn, maar ook **vanwege de smaad de Heere aangedaan door de zonde. Het wordt door Hem gevoeld in Zijn ziel en doorvoeld, dat de majesteit van Zijn God is geschonden.** Hij voelt het tot in de diepste diepte van Zijn ziel, hoe Zijn God beledigd is door de zonde. Gelijk Zijn gevoel een gevoel der liefde was, is het gevoel van de zondaar een gevoel van haat tegen God. Gelijk Zijn gevoel een gevoel van haat was tegen de zonde, is het gevoel des zondaars een gevoel van liefde tot de zonde. Zodra het verdorven gevoel des mensen in botsing komt met Gods soevereiniteit, slaat de vlam er uit, dat is een kortsluiting, die de mens ineens in brand doet vliegen. De ziel des mensen staat altijd en geheel onder stroom en die stroom is een stroom van vijandschap. Uit dat verdorven gevoel, dat een en al vijandschap is, komt de mens op in zijn vijandig denken en willen. Naarmate de Heere Zijn tegenheden uitgiet over de mens hier op aarde, brandt het vuur van zijn vijandschap des te feller, wat in de hel eeuwig zal branden. Dat komt op uit zijn gevoel, gaat door zijn denken en willen des te feller branden. Bij de Heere Jezus staat de zaak anders, geheel anders. Naarmate Gods toorn drukt op Zijn ziel, treedt Zijn gevoel ook in werking, maar in droefheid, in een innige droefheid. Nu Hij geheel gekomen is in de Godsverlating onder Gods toorn, is Hij geheel bedroefd. Zijn gehele ziel weent het uit, dat God beledigd is, dat God Hem heeft verlaten, dat Gods toorn brandt in Zijn ziel. Gods wrekende gerechtigheid eist Zijn leven op, daarom is Hij geheel bedroefd tot de dood toe. Deze olijfolie van droefheid wordt uit Zijn ziel geperst door het gewicht dat drukt op Zijn ziel, gelijk de olijfolie geperst wordt uit de vruchten, die de olijfhof voortbrengt. In de hof van Gethsemané is de olijfolie der genade te verkrijgen. Zij heeft een genezende, verlichtende en voedende kracht, In geloofsvereniging met de Heere Jezus, die bedroefd is tot de dood, kan onze ziel in droefheid gesteld worden. Met Hem verenigd in Zijn droefheid, wil Hij, dat wij bij Hem blijven in Zijn droefheid. Zijn bevel: "**Blijft hier**" geldt niet alleen voor Zijn jongeren, maar ook voor allen, die Hem kennen in Zijn droefheid. Niet weglopen, hier blijven, hier is veel te leren.

II. Het blijven bij de Borg in deze droefheid

De Heere Jezus is er op gesteld, dat u bij Hem blijft, Hij heeft recht op u.

Zijn ziel is geheel bedroefd, daar Hij u geheel ten doel heeft. **Hij heeft Zichzelf geheel gegeven in deze droefheid, om u geheel te hebben tot Zijn eigendom. Bedroefde zielen over het gemis van God, over de beledigingen, de Heere aangedaan, het is uw innig verlangen, geheel het eigendom van de Borg te mogen worden, opdat u door Hem met God verzoend en bevredigt zoudt worden.** Om dat te leren in de oefeningen des geloofs, moet u naar Zijn Goddelijk bevel, hier blijven, daar Hij het u leren kan en leren wil.

Overdenk het, volk des Heeren, daar Hij u van de Vader heeft ontvangen als loon op Zijn arbeid, u Hem van de Vader hebt ontvangen als een geschenk van des Vaders soevereine liefde, uw hart Hem prijst als de Gezalfde des Vaders, heeft Hij recht op u, recht om het u te gebieden: "**Blijft hier**", om u dieper te leiden in Zijn borglijden. In Zijn droefheid heeft Hij het oog op Zijn volk, daarin heeft Hij Zijn volk ten doel. Zijn droefheid heeft doel en zin, wat het niet gehad zou hebben, zo Zijn droefheid niet een borgtochtelijke droefheid geweest was. Zijn volk is Hem in Zijn droefheid tot steun, daar Hij in Zijn droefheid ziet op de vreugde, met Zijn volk te zijn in de heerlijkheid Zijns Vaders, tot verheerlijking van de Vader. Maar al is Zijn volk, dat Hij ontvangen heeft van de Vader, Hem tot steun, daarom verwacht Hij geen steun van Zijn volk. De discipelen hebben Hem in deze droefheid geen steun verleend, zij hebben Hem in Zijn lijden niet versterkt, gelijk Hij versterkt is door een engel. Zijn lijden is door het gedrag van Zijn volk in de hof niet verzacht, maar verzaard, daar zij zo onhandig tegenover Hem stonden. **De Heiland heeft ook niet op steun van Zijn volk gerekend, Hij heeft het gezegd, dat zij allen aan Hem geërgerd zouden worden,** dat Hij als herder geslagen, zij als schapen verstrooid zouden worden. En toch wil Hij hen bij Zich hebben in Zijn droefheid, want na dezen zullen zij het verstaan. Neen, wij verstaan het menigmaal niet wat de Heere zegt en doet, wanneer Hij het zegt en doet. De Heere komt er op terug, Hij zal het Zijn volk doen verstaan, opdat zij er door vrijgemaakt mogen worden van het juk der onwetendheid. Zijn droefheid is een droefheid tot de dood. Het is niet een droefheid, die de dood ten gevolge heeft, die de dood werkt. De droefheid der wereld werkt de dood; die droefheid is een dodelijke droefheid, werkt de eeuwigen dood. De droefheid van de Borg is een levende droefheid, heeft een zonde-dodende kracht. Hij is bedroefd tot de dood, daar de dood der zonde Hem scheidt van Zijn God, de dood der zonde door Hem gedood moet worden in den vloekdood des kruises, om eeuwig met Zijn volk blij te zijn in God. Met Zijn bedroefde ziel is Hij op Zijn aangezicht gevallen om te bidden.

In het vuur van Gods toorn is Hij gevallen op Zijn aangezicht in het stof der aarde, onder God gevallen, Die Zijn wil over Hem en in Hem kon laten gelden. De lijdende Borg wil, dat Gods heilige wil zal geschieden, dat die wil zijn loop zal hebben. Kunt u, bedroefden, in uw droefheid niet onder God komen? Kunt u het voor den Heere niet verliezen? Dat is smartelijk, het God niet gewonnen te kunnen geven. **Het nieuwe leven doet niets liever dan onder God vallen**, de oude mens is van niets afkeriger; en nu is het u niet mogelijk over de oude mens te triomferen. U vreest soms nog achterover te zullen vallen, gelijk de vijanden van de Heere Jezus achterover gevallen zijn, om om te komen in uw vijandschap. Neen, ons verdorven bestaan wil niet onder God vallen. Het is een smartelijke zaak in die vijandschap te staan tegenover de Heere. **U weet hoe zoet en zalig het is onder God te vallen, zich onvoorwaardelijk aan Zijn wil te onderwerpen en daarom is het u des te smartelijker dat nu niet te kunnen. Luister naar de Heere Jezus, die u gezegd heeft: Blijft hier. Hij zal het u voordoen, hoe u onder God moet bukken, Hij zal het u leren.** Zie Hij valt met Zijn bedroefde ziel op Zijn aangezicht voor het aangezicht Zijns Vaders, die met het wrekende zwaard van Zijn gerechtigheid voor Hem staat. **Hij valt naar God toe, terwijl wij in Adam van God af zijn gevallen.** Zijn vallen voor God en onder God staat in verband met onze afval van God en opstand tegen God. Nooit, nooit had één mens het voor God kunnen verliezen of willen verliezen, kunnen vallen of willen vallen in het stof der verootmoediging, zo Hij niet voor het aangezicht van een wrekend God was gevallen op Zijn aangezicht. **Het is in geloofsvereniging met Hem, dat een afvallige zondaar, de grootste vijand van God kan vallen, wil vallen en valt voor God in het stof der verootmoediging.**

O, dat zalig vallen voor God en onder God, al staat Hij met Zijn eisende en wrekende gerechtigheid voor ons. Wil Hij ons ter helle neerwerpen het is recht, eeuwig recht, wij zijn het waardig. Neen, het is bij dat volk in het stof der verootmoediging niet om het even, naar de hel verwezen of in Gods gunst gesteld te worden, dat was het bij de Heere Jezus ook niet. Zijn ziel begeert de hel niet als hel, Hij is van de hel afkerig, het is voor Zijn ziel verschrikkelijk, te zijn in het gezelschap der duivelen, die God lasteren en vloeken, maar Hij aanvaardt het oordeel der verdoemenis omdat God het uitgesproken heeft over de zonde en omdat het besloten ligt in de zonde, die Hij voor Zijn rekening heeft genomen. Zo ligt het ook verklaard in het hart van het bedroefde volk door geloofsvereniging met Christus, wanneer het voor God mag vallen in het stof der verootmoediging, vallen onder Zijn eisend en wrekend recht. **Zij verlangen van het oordeel des doods en der verdoemenis bevrijd te mogen worden, maar ondanks al de verschrikkingen die in dezelve zijn, aanvaardden zij dat oordeel, daar zij het niet kunnen dragen dat Gods gerechtigheid om hunnentwil gekrenkt zal worden.** Hier omhelst de Heere Jezus met Zijn ziel, die geheel bedroefd is, Zijn God geheel in Zijn wrekende gerechtigheid. Hij heeft niets op Zijn God tegen, al doet Zijn God Hem ter helle nederdalen, Hij heeft Zijn God lief, volkomen lief in Zijn wrekende gerechtigheid.

U moet hier blijven, bedroefden en bedrukten, om dat vallen op uw aangezicht, dat vallen onder Gods eisende en wrekende gerechtigheid van Hem te leren, want Hij en Hij alleen kan het u leren, daar Hij het Zichzelf geleerd heeft. Wat de lijdende Borg hier doet, heeft Hij nog nooit in die mate gedaan. Nog nooit heeft Hij Zijn God in die volle toorn, in die volle eis van Zijn wrekende gerechtigheid ontmoet, al heeft Hij de ganse tijd Zijns levens de toorn Gods tegen de zonde gedragen. Nu Hij Gods toorn geheel moet dragen en doordragen tot de dood, is Zijn ziel geheel bedroefd tot de dood toe, geeft Hij Zich geheel over aan de verheerlijking van Gods wrekende gerechtigheid. Als waarachtig mens heeft het kennen van Zijn God in die wrekende gerechtigheid, steeds meer diepgang bekomen in Zijn ziel, wat Hij nu in haar volle diepte kent en doorleeft als Borg. Wanneer het bedroefde volk in geloofsvereniging met Christus, valt op het aangezicht in het stof der verootmoediging voor het aan gezicht des Heeren, valt onder de eis van Zijn wrekende gerechtigheid, heeft er iets plaats, wat bij Christus niet plaats kon hebben.

Toen onze dierbare Borg en Zaligmaker het oordeel des doods en der verdoemenis daadwerkelijk aanvaardde, het met een volkomen hart aanvaardde, om met de verdoemden gelijk gesteld te worden. is het ook daadwerkelijk in Hem voltrokken. Wat de goddelozen in de hel eeuwig dragen, heeft Hij niet alleen gedragen, maar ook doordragen, wat Hij heeft kunnen doordragen, daar Zijn Goddelijke natuur Zijn menselijke natuur ondersteund heeft in het doordragen van Gods oneindigen toorn, zonder te zondigen. Hij, die naar Zijn Goddelijke natuur niet kon zondigen, heeft Zijn menselijke natuur onbesmet bewaard van de zonde. Toen het door Christus daadwerkelijk aanvaard werd, ter helle neder te dalen, is Hij ook ter helle nedergedaald, is Gods volle toorn over Hem uitgegoten, wat niet plaats heeft bij het bedroefde volk, dat in geloofsvereniging met Hem, valt op het aangezicht voor den Heere in het stof der verootmoediging, buigt met een volkomen hart onder de eis van Gods wrekende gerechtigheid.

"Blijft hier", want hier zult u Hem aanschouwen als Borg, die het oordeel des doods aanvaardt en doordraagt, om Zijn volk te verlossen van vloek en toorn. Hier wordt Hij omhelsd, Wiens ziel bloedt als uit duizend wonden, wat Hem het bloed doet stromen door zijn poriën, daar Zijn bloed een reinigende kracht heeft. Voor de onreine consciëntie is maar één reinigingsmiddel en dat is het bloed van de Heere Jezus. Met welke zonden uw consciëntie ook bevekt is, het bloed van de Borg is een alles reinigend bloed, voor de grootste zondaar in de weg van boetvaardigheid. **"Blijft hier", want hier aanschouwen wij de bloedende Borg; en hoe langer u op Hem ziet in het geloof bij het licht des Heiligen Geestes, hoe meer u de reinigende kracht van Zijn bloed zult ervaren in uw hart.** Zijn bloed reinigt van alle zonden, zodat de Heere geen zonde meer ziet in u. "Blijft hier," want hier aanschouwen wij de bloedende Borg, die u heeft vrijgekocht van de vloek der wet tot Zijn eigendom. "*Wetende dat gij niet door vergankelijke dingen, zilver of goud verlost zijt uit uw ijdele wandeling, die u van de vaderen overgeleverd is; maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevekt Lam*". Daar u duur gekocht zijt, wordt u door de Waarheid opgewekt God te verheerlijken in uw lichaam en geest, welke Godes zijn. De Heere wekt u door het dierbare bloed Zijns Zoons op, om vaardig en waardig te wandelen op de weg van heiligmaking tot verheerlijking van Zijn naam. Hier zijn wij in de olijfhof der genade, tot genezing van die ongeneeslijke zielewond. Die gapende zielewond van het Godsgemis, door niets en niemand te genezen buiten Christus, geneest Hij door de olijfolie van Zijn genade, daar Hij Gods volle toorn heeft gedragen en doordragen. Door Hem te omhelzen in het geloof wordt het hart gesteld in Gods zoete gunst en zalige gemeenschap. De olijfolie van Zijn genade ontsteekt licht in de duisternis. Bij dat licht ziet u het doel van Zijn lijden, dat Hij niet lijdt als martelaar, maar als Borg. Nu ziet u ruimte om in te gaan in de eeuwige heerlijkheid. Hij is bedroefd tot de dood toe, om het oordeel des doods geheel te niet te doen, wat de banden des doods doet breken, de angsten der hel wegneemt in uw hart. Door de olijfolie van Zijn genade wordt de honger naar Zijn gerechtigheid gestild. Hier wordt het verstaan dat Zijn vlees waarlijk spijs en Zijn bloed waarlijk drank is. De Zoon Gods heeft door Zijn borgtijden Zijn volk een heerlijke maaltijd bereid; een vetten maaltijd "*een maaltijd van reinen wijn, van vet vol mergs, van reine wijnen, die gezuiverd zijn*".

"Blijft hier," want u moet het niet alleen aanschouwen wat de Heere Jezus voor u gedaan heeft, maar ook, wat u met de Heere Jezus moet doen. Hij zegt: "Blijft hier en waakt met mij".

III. Het waken met de Borg in Zijn droefheid

Niet waken bij de Borg, gelijk men waakt bij een kranke, daar Zijn ziel geheel bedroefd is tot de dood toe, **maar waken met de Borg, om te leren waken.** De discipelen moeten niet bij de lijdende Borg waken alsof Hij hun hulp van node had, om Hem in Zijn onmacht te ondersteunen. Zij moeten met Hem waken, want Hij neemt in het waken de eerste plaats in, om hen te leren waken. **Door niet te waken zijn wij gekomen in de staat der ellende. De mens was bij machte in de staat der rechtheid de boze buiten het rijk zijns harten te houden. Hij had het kunnen bevroeden, zo hij gewaakt had, dat het de helse vogelaar te doen was om zijn ziel.** Hij had naar zijn woord niet moeten luisteren, hij had zijn plan niet in overweging moeten nemen. De mogelijkheid om te kunnen zondigen, het gevaar van het leven te kunnen verliezen, van de eeuwige heerlijkheid te kunnen derven, was hem duidelijk voorgesteld in de boom der kennis des goeds en des kwaads. Maar zie, door niet te waken zijn wij gekomen in de staat der ellende. **De tweede Adam, die altijd gewaakt heeft, gewaakt heeft over Zichzelf, gewaakt heeft over Zijn volk, waakt met een bijzondere waakzaamheid in de hof Gethsemané.** De hele hellemacht valt op Hem aan, om was het mogelijk Zijn ziel van Zijn God af te scheuren, gelijk het hem gelukt is met de eersten Adam in de hof door God geplant. Op de vraag: "Wie van u overtuigt mij van zonde?" is niemand te voorschijn getreden. Zo was het, zo is het, zo moet het blijven en daarom waakt Hij. **Hij moet Zijn ziel onbevekt bewaren om met het offer der volmaaktheid te gaan tot de Vader. Waken geeft gevaar te kennen. De Heiland kent de gevaren ten volle, Zijne jongeren slechts ten dele, waarom Hij hen opwekt om met Hem te waken.** Hij kent onze zwakheden, Hij heeft medelijden met onze zwakheden. "*Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar die in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest, doch zonder zonde*". De Heiland waakt op een wereld, die in het boze ligt, waar satan rondtrekt als een briesende leeuw, om te verslinden. Hij waakt over de eer Zijns Vaders. Nooit heeft Hij Zijn eer, maar altijd de eer Zijns Vaders gezocht. Hij heeft de Naam Zijns Vaders verheerlijkt op aarde. Dat Hij gezonden was door de Vader, dat de Joden Hem als een Gezant van de Vader hadden te aanvaarden, is altijd door Hem gepredikt. Allen, die Hem niet als des Vaders Gezant erkenden, heeft Hij veroordeeld, al wilden zij Hem verheffen tot Koning.

De verheerlijking van de Vader was het hoge doel van Zijn verschijning, op aarde. Zo even heeft Hij het nog gezegd: *"Ik heb U verheerlijkt op de aarde"*.

Hij waakt over het Huis Zijn Vaders. Kopers en verkopers heeft Hij gedreven uit het Huis Zijns Vaders. Hij keerde de tafels der wisselaars om en de zitstoelen dergenen, die de duiven verkochten. *"Hij zeide tot hen: Er is geschreven: Mijn Huis zal een Huis des gebeds genaamd worden; maar gij hebt dat tot een moordenaarskuil gemaakt"*. Tot verheerlijking van de Vader heeft Hij in het Huis Zijns Vaders geleerd, het werk der barmhartigheid heerlijk gemaakt, door zieken te genezen.

Hij waakt over het volk Zijns Vaders. Biddende heeft Hij over hen gewaakt: *"Ik bid voor hen; Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn uwe"*. Van dag tot dag heeft Hij voor hen gebeden, opdat zij zouden blijven in het geloof, dat de wereld overwint. *"Die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik bewaard en niemand uit hen is verloren gegaan dan de zoon der verderferis, opdat de Schrift vervuld worde"*.

Hij waakt over het werk Zijns Vaders. Met Zijn gehele ziel was Hij werkzaam in de dingen Zijns Vaders. Dag en nacht was Hij werkzaam in de dienst Zijns Vaders, als des Vaders Knecht. In de duisternis van de nacht roept Hij het de Zijnen toe: *"Blijft hier en waakt met Mij"*. Hij werkt en moet werken de werken desgenen, die Hem gezonden heeft, Op de tijd door de Vader bepaald moet Hij opstaan om de vijand tegemoet te treden, die Hem gebonden zal leiden in de zaal van Kafafas, om Hem daarna te stellen voor de rechter. De lijdende Borg waakt naar lichaam en ziel, voor de rust des slaaps blijft geen tijd meer over, Hij heeft Zijn nachtrust ten offer gebracht, want voor dat de vijand komt om Hem te binden, moet Hij Zijn gebed gebeden en Zijn strijd gestreden hebben. **Zijn uren zijn geteld, al de tijd, die Hem gegeven is heeft Hij nodig van stond tot stond om de beloofde zaligheid te verdienen.**

"Waakt met Mij", want wij kunnen het nooit alleen. Onze dierbare Borg volk des Heeren, heeft biddende gewaakt en Hij wil dat wij met Hem biddende waken. Ziet u de gevaren, die ons omringen? De gevaren des doods omringen ons van alle kanten, op uw pad liggen voetangels en klemmen. Velen, die met ons hun aangezicht kwamen te keren naar Sion, zijn gevangen in de strikken van de vijand. Judas heeft het loon der ongerechtigheid lief gekregen tot zijn eeuwig verderf. De andere discipelen zullen aan Christus geërgerd worden, vanwege de smaadheid die door Hem gedragen moet worden. De vijand zal hen verschrikken, zodat zij door hem verstrooid zullen worden.

Wat zal er van u en van mij nog terecht komen? Vanwege onze lusteloosheid en slaperigheid komt van het waken zo weinig terecht. De discipelen zijn niet doordrongen van de ernst der zaak.

In de hebbelijkheid des geloofs werd het wel gezegd: *"Al moest ik ook met u sterven, zo zal ik U geenszins verloochenen"*, maar met de hebbelijkheid des geloofs is het niet ten uitvoer te brengen, wat de Heere beloofd is. **Om te waken met de Heere moeten wij onze afhankelijkheid van de Heere beleven. In het besef van onze onbekwaamheid mogen wij wel van dag tot dag bidden en smeken tegen die verschrikkelijke inzinkingen van ons geestelijk leven en nooit steunen op de hebbelijkheid van ons gemoed.**

Van droefheid waren de discipelen in slaap gevallen. Zeker, daar kan nog wel droefheid zijn in ons hart. waarmede wij gaan liggen op het bed van onze onmacht en in slaap vallen. **Met onze onmacht dwalen wij altijd van de Heere af, zo wij uit onze onmacht niet roepen tot de Heere om hulp.**

Die verschrikkelijke onmacht, die dode lijdelijkheid kan nooit genoeg verfoeid worden. Zijn wij dan niet onmachtig, is de dode lijdelijkheid dan niet in ons bestaan? Zeker, zeer zeker. Maar het is de vraag, hoe wij er tegenover staan in ons innerlijk leven. **Naarmate wij er in toegeeflijkheid tegenover staan, zinken we weg in geestelijke onvruchtbaarheid. De grote Meester heeft gezegd: "Blijft hier en waakt met mij" wat Hij niet gezegd heeft, omdat wij het kunnen, maar juist, omdat wij het niet kunnen, opdat wij Hem nodig zouden krijgen.** *"Waakt met mij"*, ziet op mij, bidt met mij, let met mij op de wil des Vaders. **Zonder de Heere Jezus is het niet mogelijk iets te doen wat de Heere welbehaaglijk en ons profijtelijk zou kunnen zijn.** Wij moeten niet op onze onmacht steunen, er geen bed van maken om op te gaan slapen. Wat bedroeven en ontoren wij de Heere met onze lusteloosheid. Neen, denk nu niet, dat wij u zoeken op te wekken tot werkheiligheid, dat wij u een leerschool willen openen voor wettische dienstbaarheid. Wij moeten met de Heere Jezus leren waken, want alléén hij, die het in werkelijkheid niet kan, kan Hem daarin nodig krijgen. Dan vleit men zichzelf niet langer met schone beloften en goede voornemens. De discipelen zijn gaan slapen, omdat zij dachten het wel te kunnen, meenden met Hem te kunnen sterven. Wanneer wij het in de praktijk van ons leven buiten de Heere Jezus kunnen stellen, dan vertrouwen wij op iets buiten Hem. **Ach dat wij onze dodelijke onmacht recht leerden kennen en verfoeien, om in afhankelijkheid des harten de Heere aan te kleven.** Hij kan en wil ons leren waken.

Met Hem leren waken over des Heeren eer, wat Hem het leven heeft gekost. De Heere Jezus was niet veroordeeld tot de vloek-dood des kruises zo Hij Zijn eer, en niet de eer Zijns Vaders gezocht had. Die met Hem de eer des Heeren zoekt zal met Hem smaadheid moeten dragen.

Het ligt in de natuur van het genadeleven de Heere te verheerlijken. Het nieuwe leven wenst te denken, te spreken en te leven tot verheerlijking van de Heere. Eeuwig Zijn naam te verheerlijken is de keus van het hart. Maar de hebbelijkheid des geloofs is nog niet de dadelijkheid des geloofs. **Door te vertrouwen op de kracht van onze hebbelijkheid sluiten wij de kracht van Christus uit en komen we ons met de discipelen aan Zijn borglijden te ergeren.** Evenwel is de hebbelijkheid des geloofs noodzakelijk om in de leerschool van de Heere Jezus onder de bearbeiding des Heiligen Geestes te komen tot de dadelijkheid des geloofs om te ijveren voor des Heeren eer. **Bedenk het wel dat wij zonder de Heere de Heere niet kunnen bedoelen.**

Met Hem leren waken over het Huis des Heeren, waarvan de tempeldeuren voor de lijdende Borg zijn gesloten. Het gaat hier niet over prachtige kerkgebouwen, die voor een discipel des Heeren soms nog heel wat bekoring hebben en hem doen spreken: "Meester, zie hoedanige stenen en hoedanige gebouwen!". Wij moeten het in de eerste plaats leren onze zorg te doen gaan over het wezen der kerk. Daar is zoveel in de kerk wat de Heere mishaaft. Alle wereldzin en onbekeerlijkheid mishaaft de Heere en ontsiert Zijne gemeente. Dat Gods kinderen met een bedroefde en biddende ziel kregen te waken over het Huis des Heeren in de weg van reformatie! Met Hem leren waken over het volk des Heeren, in wier hart Gods verkiezende liefde in Christus verheerlijkt werd. Laten we toch letten op elkanders innerlijk leven, of de beginselen van het genadeleven aanwezig zijn, of er wasdom is in de genadeoefeningen des geloofs. Vermaan elkander zo er verachtering is in het geloofsleven, afwijking van de weg des Heeren. Doe dit niet uit de hoogte, maar met ootmoed en oprechtheid. De Heere wil u gebruiken om het verlorene te zoeken, het weggedrevene weder te brengen en het gebrokene te verbinden. Denk aan degenen, die nog staan in de eerste beginselen van het genadeleven, waak over hen, zonder dat zij er erg in hebben dat u over hen waakt. Die gezegd heeft: "*Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe*", wil dat degenen die niet bedroefd zijn, bedroefd worden en dat zij die bedroefd zijn, zich in Hem zullen verblijden.

Toepassing

Mijne ziel is geheel bedroefd tot de dood toe. Deze droefheid werd niet uitgegoten in Zijn ziel, maar kwam op uit Zijn ziel. Alle droefheid, die van buiten af tot ons komt door de omstandigheden van het leven, is niet de ware, de geestelijke droefheid, die gekend moet worden tot zaligheid.

De ware geestelijke droefheid komt op uit het hart, vervult het hart geheel en bindt het hart aan de troon van Gods genade. Hier bezit de Heere Jezus Zijn ziel in droefheid. Zijn ziel was altijd bedroefd, was ook bedroefd, al verheugde zich Jezus in de geest. Het hart kon deels met droefheid en deels met blijdschap vervuld zijn. "*Te dier ure verheugde zich Jezus in den geest*". Hij verheugde Zich over de soevereine verkiezing Zijns Vaders, over de kinderkens die door de Vader tot Hem werden getrokken. De Heiland wil dat Zijn discipelen zich met Hem zullen verheugen over de verkiezende liefde des Vaders, dat hun namen geschreven zijn in de hemel. Toch was Hij bedroefd, want Gods toorn droeg Hij altijd in Zijn ziel, maar nu is Zijn ziel geheel bedroefd. God giet Zijn toorn niet ten dele, maar geheel over Hem uit, de gehele hellemacht valt op Hem aan, het gehele Joodse volk keert zich tegen Hem en dat vervult Zijn ziel geheel met droefheid. Hij heeft Zijn God met Zijn gehele ziel lief, daarom vervult het Zijn ziel geheel met droefheid, daar het gehele Goddelijke wezen toornt tegen de zonde, waarmede Hij is beladen. Het is Zijn ziel tot droefheid dat de hel haar helse boosheid over Hem uitgiet tot ontering van Zijn God, dat het Joodse volk Hem verwerpt tot hun eigen verderf. Die droefheid kwam op uit Zijn ziel, daar Hij Zijn God lief. Door de innerlijke vereniging des harten in het geloof met de lijdende Borg komt die droefheid ook op uit onze ziel. Naarmate de last der zonde gaat wegen op onze ziel, wij geleid worden in de diepte van Gods toorn, de verschrikkingen van de hel ons omringen, de vijandschap van ons verdorven bestaan wordt waargenomen, is onze ziel vervuld met droefheid. Een begrafenis zonder droefheid is een bewijs, dat er een leven geleefd is zonder liefde. Zo is onze ziel zonder liefde, zo zij is zonder droefheid. Daar de Heiland met Zijn gehele ziel God lief heeft, is Zijn ziel geheel bedroefd, als Zijn God geheel op Hem toorn. Kent u die droefheid mijn medereizigers naar de eeuwigheid? Als u die droefheid kent, dan kunt u God tot getuige roepen dat u haar kent. Kent u dat niet, mist u haar, luister dan naar dit woord: "*Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe*". Omdat Zijn ziel vervuld was met droefheid, kan ook onze ziel vervuld worden met droefheid.

Zijn droefheid veroordeelt onze zorgeloosheid, onze hardigheid, onze biddeloosheid. Vervuld zijnde met droefheid gaat de Heiland bidden. Zolang ons hart die droefheid mist, is het gebed ons niet dierbaar, is het vorm en plicht.

Zie toch die innerlijke vereniging des harten te bekomen met de Heere Jezus onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, om bedroefd te worden, bedroefd te worden met de Heere Jezus, om ook blij te kunnen worden met Hem. Nu is Zijn ziel geheel bedroefd, in de morgen der opstanding geheel blij, blij in God.

Och dat ons aller hart vervuld werd met die droefheid, door de vernieuwing des harten, door God lief te krijgen. Zonder liefde is het niet mogelijk te wenen over het Godsgemis, over de beledigingen Hem aangedaan, over ons liggen onder vloek en toorn. Het is alsof de Heere Jezus zegt: "Omdat Mijn ziel bedroefd is, kan ook uw ziel bedroefd worden, omdat Mijn ziel bedroefd is, moet ook uw ziel bedroefd worden". Het is niet mogelijk met de Heere Jezus blij, eeuwig blij te zijn, zonder met Hem bedroefd te worden. Bedroefden in ons midden, hoe staat het met uw droefheid? Krijgt uw droefheid meer diepgang en meer omvang? Meer diepgang, door dieper geleid te worden in onze verlorenheid en verdoemlijkheid, dieper geleid te worden in ons Godsgemis, meer kennis te bekomen van Gods wrekende gerechtigheid? Meer omvang, daar er zaken zijn waarover men voorheen niet, nu wel bedroefd is?

Daar is nog zoveel dat niet beweend is, wat nodig beweend moet worden. Laat uw hart gesteld zijn op de onderwijzingen en ontdekkingen des Heiligen Geestes, opdat onze droefheid inniger mocht worden, meer diepgang mocht verkrijgen. Onze ziel moet niet slechts een beetje bedroefd zijn, maar geheel bedroefd zijn naar God, over het gemis van God, over de grootheid van onze ongerechtigheid, die hoger is dan de hemel, om de lijdende Borg die geheel bedroefd is, in die droefheid te lieven en te omhelzen.

Om te getuigen: "Lieve Heere Jezus, Gij hebt mijn droefheid tot Uw droefheid gemaakt, waarom U bedroefd geworden zijt tot de dood, dragende het oordeel des eeuwigen doods, want mijn ziel had het moeten bewenen tot in eeuwigheid, zich uit Gods gunst en gemeenschap gezondigd te hebben, zo Gij in mijn droefheid niet waart afgedaald, zo Gij uw ziel niet gesteld had in deze droefheid tot de dood toe. Gij spreekt nu tot mijn ziel, wat mijn ziel verkwikt". "Blijft hier" en Ik zal u tonen dat de zee van droefheid, die in haar diepte niet is te peilen, in haar breedte niet is te meten, door Mij is leeg gedronken, dat Ik Gods volle toorn heb gedragen en doordragen met een wenende ziel.

Het is door Uw droefheid, lieve Heere Jezus, dat mijn ziel weer blij en zalig kan worden in God. Het is door Uw droefheid dat alle oorzaken van droefheid worden te niet gedaan, dat alle tranen worden afgewist, eeuwige blijdschap zal zijn op het hoofd van al Uw gunstgenoten.

Gij zegt: "Blijft hier" en hier op de plaats waar Gij mij geplaatst hebt, mag ik U aanschouwen in Uw droefheid, liggende in het stof der aarde, beluisteren in het uitstorten van Uw bedroefde ziel voor het aangezicht des Vaders. Gij hebt mij hier gebracht, laat mij door Uw genade hier blijven, tot het U belieft, mij verder te leiden en dan nog zal ik blijven in de zoete overdenkingen van het zalig verblijven aan deze plaats. De woorden: "Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe; blijft hier", blijven liggen, eeuwig liggen in mijn ziel, want zij zijn mij een oorzaak van vreugde en zaligheid geworden.

"Blijft hier en waakt met mij," hebt Gij gezegd, dierbare Zaligmaker. Gij wilt dat ik hier zal blijven en waken, dat ik wakende zal blijven in het geloof. Dat Uw discipelen zijn gaan slapen bedroeft mij, het zal ook hen bedroefd hebben, toen zij, door U opgewekt uit de slaap der verstrooiing, zijn gesteld in de kracht van Uw opstanding, om met U te waken over Uw gemeente, over Uw naam en zaak.

Geef mij, Heere, bij de hebbelijkheid des geloofs, die met U wil blijven waken, de kracht Uwer genade om daadwerkelijk te waken, daar mijn vlees wil slapen. Geef mij, Heere, Uw Geest om biddende te waken, daar de verzoeking van satan mij van alle kanten omringen.

Het was mij tot beschaming, met U te mogen zijn in de hof van Gethsemané.

Wat heeft mijn ziel toch weinig, heel weinig van die innige droefheid. Nu ik U door het geloof bij vernieuwing heb mogen ontmoeten in Uw droefheid, is de hardigheid mijns harten geweken, is door Uw droefheid mijn ziel bij vernieuwing bedroefd met een innige droefheid.

Was ik hier gebleven, mijn ziel zou zo hard, zo stug, zo onvruchtbaar niet geworden zijn.

En nu mijn ziel weer weent, is zij, o wonder der genade, ook weer blij, blij in U, daar ik door Uw droefheid bedroefd ben geworden met een droefheid naar God, die een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid. Met meer ernst dan ooit, neemt mijn ziel Uw woorden: "Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe, blijft hier en waakt met mij" ter harte.

Amen.

HET OORDEEL DES DOODS

"Toen verscheurde de hogepriester zijn klederen, zeggende: Hij heeft God gelasterd; wat hebben wij nog getuigen van node? Zie, nu hebt gij Zijn godslastering gehoord.

Wat dunkt ulieden? En zij antwoordende zeiden: Hij is des doods schuldig.

Toen spogen zij in Zijn aangezicht en sloegen Hem met vuisten.

En anderen gaven Hem kinnebakslagen, zeggende:

Profeteer ons, Christus, wie is het die U geslagen heeft?"

Mattheüs 26 : 65-68

Het oordeel des doods, dat:

- I. uitgesproken wordt over de Zoon**
- II. gedragen wordt door de Zoon**
- III. weggenomen wordt in de Zoon**

Geliefden!

Het verraad is gepleegd. Judas heeft zijn Meester verkocht, om Hem met een kus over te leveren in de hand van de vijand. Arme man, hij verkoopt zijn Meester, Die hem onderwees in de weg der zaligheid, hij verkoopt zijn eeuwige zaligheid, hij verkoopt zichzelf aan de duivel, om door de duivel gevoerd te worden naar het rijk der duivelen in de eeuwige duisternis.

Op de vraag: "*Judas, verraadt gij den Zoon des mensen met een kus?*" heeft hij niet geantwoord.

De verrader heeft zijn werk gedaan, het loon verdiend, het hoogtepunt van zijn valsheid bereikt. De kussingen des haters, die af te bidden zijn, zijn door de Heiland niet afgebeden, Hij heeft verdragen, wat op zichzelf niet te verdragen was. Niets is walgelijker, dan zogenaamde tekenen van liefde, waarmee de mens zijn haat zoekt te bedekken, het is de scherpste dolk, waarmee de smartelijkste verwondingen worden aangebracht. **Daar zijn tot op de dag van heden godsdienstige mensen, die met een lievigheid zich zoeken te bedekken, gelijk een Judas, wat de Heere Jezus als kenner der harten, niet onbekend is.** Liefde, oprechte liefde, dat is het wat de Heere behaagt en ons profijtelijk is. Dat is de liefde, die Hij door Zijn liefde opwekt en wakker maakt.

De lijdende Borg heeft Zich, nadat Judas Hem verraden had met een kus, laten binden. **Als een machteloze heeft de Almachtige Zich laten binden**, nadat Zijn vijanden door een kleine blijk van die almacht ter neder geworpen zijnde, opgestaan waren. Gebonden heeft Hij Zich laten leiden naar Annas, die Hem gebonden heeft gezonden naar Kajafas, zodat de Zaligmaker nu gebonden zat voor het Sanhedrin. De Zone Gods heeft Zichzelf maar soevereine liefde laten binden, om uw banden te ontbinden, bedrukten. U kunt de banden des doods niet verbreken, de banden des ongeloofs niet te niet doen, u zucht in die banden, u roept uit die banden om ontferming. **Rechtvaardig zou het zijn, zo wij gebonden aan handen en voeten geworpen werden in de buitenste duisternis. Daar is in ons geen waardigheid waarom wij ontbonden zouden kunnen worden, dat is alleen mogelijk om de verdiensten van Hem, Die Zichzelf heeft laten binden.**

Daar Hij Zichzelf gevangen heeft laten nemen, kan onze gevangenis geopend worden, daar Hij Zichzelf heeft laten binden kunnen onze banden gebroken worden om gesteld te worden in de vrijheid. Daar waar de Borg Zijn borgtochtelijke voetstappen zet, druipen zij al van vet tot zaligheid van rampzalige zondaren.

Gebonden staat de Zone Gods hier voor de Joodse raad om veroordeeld te worden. Vele valse getuigen, die gekomen waren om Hem te beschuldigen, staan tegenover Hem met een gesloten mond. "*En hoewel er vele valse getuigen toegekomen waren, zo vonden zij toch niet*". Zij hebben alles afgezocht en doorzocht, maar niets gevonden. Neen, tegen de Heere Jezus is geen steekhoudende beschuldiging in te brengen, want Hij is zonder zonde. En toch kwamen er eindelijk en ten laatste nog twee valse getuigen, die zeiden: "*Deze heeft gezegd: Ik kan den tempel Gods afbreken en in drie dagen dezelve opbouwen*", waarop door de Heiland tot verontwaardiging van de hogepriester niet geantwoord wordt. "*En de hogepriester opstaande, zeide tot Hem: Antwoordt Gij niets? Wat getuigen dezen tegen U*". "*Doch Jezus zweeg stil*". Wat moet deze stilte toch wel een dodelijke stilte, een wanhopige stilte geweest zijn voor de Joodse Raad. Jezus zwijgt, Hij zwijgt deze valse getuigen dood, want Zijn zwijgen houdt een doodvonnis in voor de vijand!

Het zwijgen van de Heere Jezus is niet een ledigheid van denken, is niet gelijk aan het zwijgen van iemand, die geen gedachte meer weet te bedenken, om een woord voort te brengen, maar een volheid van gedachten.

De Heiland zwijgt, daar Hij zwijgen wil. Ook in de Joodse Raad bestuurt Hij de gang van Zijn lijden, beheerst Hij de Raad, laat Hij door Zijn zwijgen de voorzitter zeggen, waarom het in de grond der zaak gaat. Het ging om het Zoonschap van de Heere Jezus, wat in vele twistgesprekken duidelijk was uitgesproken. **Daar zij Hem niet als de Zone Gods wilden erkennen, hebben zij Hem daarin veroordeeld.** De Heiland kent het hart van den hogepriester, verplicht hem door Zijn Koninklijk zwijgen, het ongeloof en de vijandschap zijns harten uit te spreken. *"En de hogepriester, antwoordende, zeide tot Hem: Ik bezweer u bij den levenden God, dat Gij ons zegt of Gij zijt de Christus, de Zoon van God"*. Kajafas grijpt de eed aan om de Waarheid, die gekomen is om de waarheid te doen triomferen over de leugen, te vernederen tot leugenaar. Omdat Gij voor mij een leugenaar zijt, bezweer ik U bij de levende God, daag ik U voor Gods rechterstoel, om van de waarheid getuigenis te geven. **Hij, die gekomen is om de waarheid te planten op aarde, van leugenaars kinderen te maken, die niet liegen zullen, wordt met de leugenaars gelijk gesteld. De schuld van het liegen is Hem toegerekend, het oordeel van het liegen is door Hem gedragen, om leugenaars te redden uit de heerschappij van de vader der leugenen,** liefhebbers te doen worden van de waarheid, mensen waarvan de Waarheid zegt: *"Een iegelijk, die uit de waarheid is, hoort Mijn stem"*. De Zone Gods draagt die smaadheid en bekent Zijn Zoonschap. *"Jezus zeide tot hem: Gij hebt het gezegd"*. En nu kon het oordeel des doods door Kajafas over Hem uitgesproken worden.

Het oordeel des doods, dat:

I. uitgesproken wordt over de Zoon

"Doch Ik zeg ulieden: van nu aan zult gij zien den Zoon des mensen zittende ter rechterhand der kracht Gods en komende op de wolken des hemels". In de diepte der vernedering vertrouwt de lijdende Borg op Zijn God en Vader. Hij zal, al wordt het oordeel des doods over Hem uitgesproken, geplaatst worden aan des Vaders rechterhand. Alle vijanden zullen Hem aanschouwen aan de rechterhand Gods, komende op de wolken des hemels. Nooit heeft Hij de Vader verdacht in Zijn liefde, getwijfeld aan Zijn beloften. In dat vertrouwen is de Borg borgtochtelijk, Hij heeft het vertrouwen op God in Zichzelf en door Zichzelf beoefend en voor Zijn volk verworven. Kunt u, bestreden volk, in uw diepe druk en kruiswegen niet meer op God vertrouwen, beginnen de fundamenten van uw geloofsleven te wankelen, zijn de verdenkingen des ongeloofs u te machtig geworden, zit u in vertwijfeling ter neder, weet dan dat de genade des geloofs, die u van node het, door Christus is verworven, door zonder twijfel op Zijn God te vertrouwen. Had Zijn ziel gewankeld, toen Hij met de leugenaars werd gelijk gesteld, had Zijn vertrouwen op God schipbreuk geleden, toen in Hem geen vertrouwen meer werd gesteld door de mens, dan had u door Hem uit uw vertwijfeling niet verlost kunnen worden, maar nu Zijn borgtochtelijk vertrouwen onkreukbaar wordt bevonden, kan Hij door de genade des geloofs uw ziel stellen in een kinderlijk vertrouwen. Zo zeker als Hij uit de diepste vernedering is verheven tot aan Gods rechterhand, zal Zijn volk, dat zucht in smaad en schande, die door de vijand over hen wordt uitgegoten, met Hem gesteld worden in die heerlijkheid. Nooit zal Hij het werk Zijner handen laten varen. Nimmer zal Hij u in uw vertwijfelingen doen omkomen. Gesteld aan Gods rechterhand, komende op de wolken des hemels zal Hij, die Zichzelf hier gesteld heeft als Borg voor Gods gericht, beladen met de zware last der zonde, al Zijn en uw vijanden, volk des Heeren, werpen in de eeuwige verdoemenis. Dan zal Kajafas en al de raadsleden, die met hem hetzelfde kwaad bedrijven, door Hem wetens en willens te verwerpen, moeten verstommen. Zondigende tegen de Heiligen Geest, overgegeven aan het oordeel der verharding, deinst de hogepriester voor dat oordeel niet terug, spreekt hij zijn boosheid met des te meer beslistheid uit, zeggende: *"Hij heeft God gelasterd, wat hebben wij nog getuigen van node? Zie, nu hebt gij Zijn godslastering gehoord"*. Kajafas verscheurde zijn klederen, alsof zijn ziel over deze godslastering verontwaardigd was. De man die leeft alsof er geen God in de hemel is, geen eeuwigheid aanstaande is, scheurt wel zijn kled, maar niet zijn hart; wat hij doet is niet meer dan vertoon, om zichzelf met godsdienstige vertoningen op de been te houden, om hogepriester te blijven. De man, die de grote Hogepriester Jezus Christus veroordeelt, scheurt zichzelf in zijn boosheid het hogepriesterlijk gewaad van het lijf, maar hij zal eer deze dag nog ten einde is, door God veroordeeld worden in het scheuren van het voorhangsel van boven naar beneden, waarmede hem voor eeuwig het hogepriesterlijk gewaad van het lijf gescheurd wordt, al blijft hij het formeel nog dragen.

De getuigen kunnen naar huis gaan, want Kajafas heeft geen getuigen meer van node, hij getuigt zelf met zijn raad tegen Christus. Getuigen zijn dienende om de waarheid ener zaak staande te houden tegenover de leugen, maar deze getuigen waren opgekomen om de leugen te verdedigen tegenover de Waarheid, wat eeuwig tegen zulke getuigen zal getuigen.

"Wat dunkt ulieden?" zo vraagt de voorzitter aan de Raad, die hij geheel in zijn macht heeft. Kajafas is een voorzitter, die de verschrikkelijke bekwaamheid bezit, de Raad die hij presideert te laten zeggen, wat hij gezegd wil hebben. Het staat op zijn gelaat te lezen, het is reeds door zijn houding gezegd, wat de vergadering heeft te zeggen. Zulk een voorzitter is een oordeel voor zichzelf en voor de vergadering die hij leidt. "En zij, antwoordende, zeiden: Hij is des doods schuldig". De raad heeft zich uitgesproken, de voorzitter is voldaan, de scriba kan het optekenen in de notulen.

Zo is dan de Zone Gods op grond van Zijn Zoonschap veroordeeld tot de dood, alsof het een Godslastering ware, dat Hij betuigde te zijn, wie Hij was, was van eeuwigheid. In Zijn Zoonschap, in het allerdierbaarste wat Hij bezat, is Hij veroordeeld tot de dood. Het was Hem altijd dierbaar de stem Zijns Vaders te horen, de wil Zijn Vaders te doen, de eer Zijns Vaders te bedoelen. Hij droeg de wet Zijns Vaders ongeschonden in het binnenste Zijns ingewands. In datgene nu, wat Hem het dierbaarste was, is Hij veroordeeld geworden tot de dood, veroordeeld alsof Hij Zijn God gelasterd had.

De Zone Gods, Die met Godslastering was beladen, als Borg, is voor Godslastering veroordeeld tot de dood. Met Godslastering was de Borg beladen, want dat is de natuur der zonde, die Hij droeg als Borg. Het is niet de eerste keer, dat de Zone Gods van Godslastering wordt beschuldigd. Als Hij een boetvaardig de zonden vergaf, dan werd dat Godslastering genoemd.

Godslastering is God aantasten in Zijn deugden en daden, wat nooit door Christus gedaan is, maar wel door de zondaar gedaan wordt. Men lastert Hem, door het kwaad, dat men van Hem verzint, te verspreiden, terwijl Hij het niet bedreven heeft; daarmee wordt Zijn goede Naam schande aangedaan; de mens die dat kwaad bedrijft, openbaart zijn vijandschap daarin, wat door de Heiland verdragen wordt. In de laster wordt dus de leugen aangegrepen, waarom het een satanswerk is. **De mens denkt en spreekt in de ontaardheid van zijn bestaan kwaad van God, waarmee wij begonnen zijn in het Paradijs, door te eten van de verboden boom. Ik eet, sprak de mens, van de boom der kennis des goeds en des kwaads, ik maak zelf uit wat goed en kwaad is, daar ik God niet vertrouw, Hij onthoudt mij deze boom, omdat Hij niet wil dat ik Hem gelijk zal worden. Daar hebben wij de Heere tot leugenaar gesteld, daar hebben wij God aangetast in Zijn deugden, Godslastering bedreven, waarover satan zich verheugde. Wij zijn van nature Godslasteraars, wij spotten met God, wij verheffen ons tegen God, in de verdorvenheid van ons bestaan. Al hebben wij dat door de inbindende kracht van Gods algemene genade niet gedaan in het openbaar, het is desniettemin ons verdorven bestaan.** Toen u stond in de levendige kracht van de onberouwelijke keus, dacht u altijd goed van God te zullen denken en spreken. Wat u bedreven had in uw eertijds kwaamt u te belijden en te bewenen, het was u tot smart, maar nu zoude ge uzelve aan dat kwaad niet meer schuldig maken. Allen, die de Heere hartelijk lief mochten krijgen, dachten te zullen blijven leven tot verheerlijking van de Heere. Begrijpelijk, want uitwendig was het een breken geworden met de zonde en inwendig was het hart vervuld met liefde tot de Heere en Zijn dienst. Dat de mens dan geen erg heeft in zijn Godslasterlijk bestaan, is verklaarbaar. **Maar zie, wat een bittere teleurstelling, toen wij geleid werden in de diepte van ons verdorven bestaan, daar wij aangetast werden in onze levensidealen. In deze brandende woestijn van vijandschap, zonder enige hoop ooit te zullen komen in het hemels Kanaän, in het land vloeiende van melk en honing, kwam ons hart in opstand tegen de Heere. Het vuur van vijandschap begon steeds feller te branden. daar het aangeblazen werd door de wind des ongeloofs.** Wij zijn bedrogen, wij zijn in deze woestijn gebracht om te sterven, dat heeft God gedaan, waren wij maar in Egypte gebleven. **Als een kokende zee van haat en vijandschap bruist het hart tegen de weg en leiding des Heeren in. Het is, alsof de Heere ons nooit enig goed, maar altijd kwaad gedaan heeft, het Godslasterlijk bestaan van de mens denkt alleen kwaad en nooit goed van de Heere.** Hieronder zucht het nieuwe leven der genade, het staat echter machteloos tegenover die hel van boosheid en bitterheid. De vraag rijst: "Zou een mens als ik ben, een vijand van den Heere, vol Godslasterlijke gedachten, alleen maar geschikt om te vloeken in de hel, nog zalig kunnen worden?" Toen u in uw gemoedsleven aangenaam gesteld waart, goed van de Heere mocht denken en spreken, had u hoop, maar nu is het voor u hopeloos, een verloren zaak. Wat dacht u, dat u toen niet zo slecht waart als nu?

Een mens kan niet slechter worden dan dat hij is, al lag het toen voor u bedekt, waaraan u nu ontdekt is; u is niet slechter geworden. Ons bestaan was, is en blijft een Godslasterlijk bestaan. Het is op zichzelf een smartelijke zaak als men in zijn vijandschap staat, als ons Godslasterlijk bestaan het oordeel des doods uitspreekt over het leven der genade. Nu wordt het duidelijk, dat wij met onze vroomheid, met onze godsdienstigheid, vijanden zijn van de Heere Jezus. Zoals de Joodse Raad de Zone Gods daadwerkelijk veroordeeld heeft tot de dood, **veroordelen wij Hem in ons bestaan ook tot de dood, daar wij onze gerechtigheid niet los willen laten.** De Joodse Raad dacht: Hij moet gedood of anders zijn wij dood. De mens, die het oordeel des doods niet wil aanvaarden, veracht en veroordeelt de Zoon Gods door zijn verdorven bestaan.

Dit deed Kajafas in zijn daadwerkelijke vijandschap wel op een vrome of godsdienstige wijze, maar daarom was zij niet minder, doch des te meer een verschrikkelijke, een helse vijandschap. De mens die in die vijandschap blijft staan en sterft, moet wegzinken in de eeuwige rampzaligheid. Gans anders is het met het nieuwe leven der genade, als dat de overhand mag bekomen over het Godslasterlijk bestaan van de oude mens, want dan gaat hij het oordeel des doods uitspreken over zichzelf, zichzelf als een groot beest aanklagen bij de Heere. Dan is het in zijn hart: "Ik ben des doods schuldig, ik ben de eeuwigen dood waardig, ik heb God gelasterd, ik heb de Zoon Zijner liefde smaadheid aangedaan". Die het van ganser harte mag overnemen, een lasteraar van God te zijn, kan God niet langer lasteren, bekent het, een vijand te zijn van de Heere en van Zijn wegen. **Elke gunstige gedachte, die de mens heeft van zichzelf, is brandhout voor het vuur van zijn vijandschap. Die geen goed meer kan denken van zichzelf, kan geen kwaad meer denken van God.** Wij kunnen niet te slecht, maar wel te goed, te vroom, te deugdelijk zijn, om door de Heere Jezus gezaligd te worden, wat ons doet branden van vijandschap tegen de Zone Gods. Die het van ganser harte mag overnemen, in zijn bestaan zonde en vijandschap tegenover God te zijn, kan in dat kwaad niet voortgaan, hij veroordeelt zichzelf en spreekt goed van de Heere. Het is een wonder, dat ik niet lig te branden in het vuur der hel, om de Allerhoogste eeuwig te lasteren. In die innerlijke beleving wordt het oordeel des doods van ganser harte overgenomen, krijgt het waarde dat de Zone Gods het oordeel des doods heeft gedragen, **dat Hij Zichzelf borgtochtelijk als een leugenaar, als een Godslasteraar heeft laten veroordelen, om leugenaars en lasteraars van God zalig te maken.** Zo wordt de Heere Jezus in de diepte van Zijn vernedering geliefd, gekust en omhelsd. Om mij van het oordeel des doods te bevrijden, **heeft Hij Zichzelf in zijn Zoonschap laten veroordelen, om het kindschap voor Zijn volk te verwerven.**

Het oordeel des doods dat, uitgesproken zijnde over de Zoon:

II. gedragen wordt door de Zoon

De Zone Gods zwijgt, zwiigende aanvaardt de Zone Gods het oordeel, omdat Hij als Borg het oordeel des doods, uitgesproken over de zonde, op Zich heeft genomen.

De zonde heeft in hare ontaardheid de dood van God ten doel. Spottende wordt het door de vijanden, die het Godsbestaan willen loochenen, uitgeroepen: "God is dood". waarmede zij het uitspreken wat de natuur der zonde is. Wij hebben de lichten des hemels uitgedoofd, wij hebben het idee, dat er een God is, te niet gedaan, snoeft de vijand, **God doden, dat is de natuur der zonde, al de gedachten, tot de laatste gedachte van het Godsbestaan toe, uitroeien, dat is het ideaal van des mensen boosheid de grondwet van het rijk der zonde.** Over de zonde, die in haar bestaan het oordeel des doods uitspreekt over God, moest God het oordeel des doods uitspreken, daar het oordeel des doods is in de zonde. De straf der zonde is geheel in overeenstemming met de natuur der zonde. **Het is de natuur der zonde in de mens, zich geheel van God los te scheuren, wat de mens doet wegzinken in het oordeel des doods. Zondekennis, dat is het wat wij van node hebben, om het te kunnen verstaan waarom de Zone Gods het oordeel des doods heeft aanvaard.** Niets wordt door Hem tegen dat vonnis ingebracht. De Man, die nooit gezondigd heeft, had als burger van Israël Zichzelf vrij kunnen pleiten, had als de Zone Gods het bewijs van Zijn Zoonschap kunnen leveren, door deze boze Raad weg te vagen, maar dat heeft Hij niet gewild, daar Hij het oordeel des doods van Zijn God en voor Zijn volk had overgenomen. Hij zwijgt, daar Hij gekomen is om het zwijgen Gods in liefde tot Zijn volk te verdienen.

Die met een boetvaardige ziel door het geloof mag zien op de Zone Gods, die veroordeeld is tot de dood, **ondervindt het, dat de Heere over al zijn zonden, over al de gruwelstukken die hij heeft bedreven, zwijgt in de Zoon, zwijgt in liefde. De Heere gedenkt ze niet meer, want Hij heeft ze geworpen in de zee van eeuwige vergetelheid om de verdiensten van Christus, daar Hij het oordeel des doods heeft aanvaard.**

Delende in de zalige liefde van het Goddelijk zwijgen, is het de oprechten niet mogelijk te zwijgen, dat doet hun mond overvloeien van des Heeren neerbuigende goedheid. **Met hart en mond prijzen zij de dierbaarheid van Christus, de liefde en zaligheid, die in Hem gesmaakt wordt.**

De Zone Gods draagt het oordeel des doods met al de smaadheid daaraan verbonden. Hij laat Zich in het aangezicht spuwen, hij heeft Zijn aangezicht voor het speeksel van smaad en haat niet verborgen. Gelijk het speeksel, dat, als een uitwerpsel van de mens, veracht wordt door den mens, wordt de Zone Gods veracht. Opgekomen naar Zijn menselijke natuur uit de Joden, wordt Hij verworpen door de Joden. Het was niet mogelijk Hem dieper te vernederen, meer te verachten, dan Hij borgtochtelijk gedragen heeft. Hij werd in het aangezicht gespuwd, wat elk mens van nature doet, steunende op de gerechtigheid die uit de wet is. **Naarmate wij onze gerechtigheid hoog achten, verachten wij de Heere Jezus, daar Hij ons in onze gerechtigheid veroordeelt.** Het is niet te zeggen, hoe verachtelijk de mens in de zonde des ongeloofs denkt van God, denkt van Christus, denkt van de Heiligen Geest. De smaadheid, die wij de Heere aandoen in het ongelooft, kan nooit genoeg beweend worden. **In het ongelooft wordt alles in het werk gesteld door ons om de Heere uit ons hart en leven uit te bannen.**

De vraag: Hoe komen wij van Christus af, is de vraag des ongeloofs, waarop de Joodse Raad nu het antwoord heeft gevonden. Nu kan Hij ons niet langer kwellen met Zijn prediking, niet langer veroordelen met Zijn getuigenis van de Vader, nu hebben wij Hem veroordeeld, nu zullen wij Hem uitwerpen. **Nu zullen wij Hem, Die ons uit de tempel gegeseld heeft, uit de tempel geselen.** Met een helse vreugde wordt dit kwaad door de mens bedreven. Tot op den dag van heden heeft de Kerk in haar vleselijke woelingen, met haar eigengerechtig streven niet anders gedaan dan Christus in het aangezicht gespuwd. **Buiten het geloof en in het ongelooft doet de mens in zijn godsdienst niet anders, dan de Zone Gods in het aangezicht spuwen.** Dat inziende, daaraan ontdekt zijnde, gaat schaamte ons aangezicht bedekken. Dat kwaad heb ik niet alleen tegenover God, maar ook tegenover Christus bedreven.

Rechtvaardig zou het zijn zo de Heere ons uit Zijn mond kwam uit te spuwen, om voor eeuwig vertreden te worden in Zijn toorn. Die dit van ganser harte overneemt in het verfoeien van zichzelf, ziet dierbaarheid in de Borg, Die Zichzelf heeft laten spuwen in het aangezicht, Die het oordeel des doods heeft gedragen, de smaad van uitgeworpen te worden heeft aanvaard. Door het geloof wordt Hij dan in deze diepe vernedering gekust, omhelsd en geprezen. **Het is maar de vraag, zijn wij er van overtuigd, is het onze harten tot smart, dat wij de Heere die smaadheid aangedaan hebben, dat wij het waardig zijn eeuwig door Hem versmaad te worden?** Want dan alleen is het mogelijk, Christus in Zijn smaadheid te omhelzen om met Christus smaadheid te dragen. Dan heeft de smaadheid Christi meer waarde voor ons, dan al de schatten van Egypte. Letterlijk en figuurlijk is het de ervaring van Gods kinderen met Christus in het aangezicht gespuwd te worden. In die innige geloofsvereniging met Hem kunt u het dragen en verdragen; door een planting met Hem te zijn in die smaadheid, zult u het ook met Hem zijn in Zijn heerlijkheid.

De Zone Gods heeft het niet alleen verdragen, dat Hij in het aangezicht werd gespuwd, maar Hij moest ook vuistslagen en kinnebakslagen verdragen. Met gebalde vuisten werd Christus geslagen, werd Hij niet alleen aangetast in Zijn Zoonchap, maar ook in Zijn Middelaarschap. Op de vraag: *"Profeteer ons, Christus! wie is het die U geslagen heeft?"* heeft Hij niet geantwoord. Niet geantwoord in de zaal van Kajafas, maar op die vraag zal door Hem wel geantwoord worden in de zaal des gericht, als de mens gesteld wordt voor de troon van Gods eisende en wrekende gerechtigheid. Dan zullen de namen genoemd worden van degenen die Hem geslagen hebben in hun vijandschap en gestorven zijn in hun onbekeerlijkheid, **hebt Mij geslagen in het aangezicht met de vuist des ongeloofs, toen Ik tot u kwam met de aanbiedingen van Mijn genade,** toen Ik de hemelpoorten voor u openstelde om zalig te worden, toen Ik het met Beden kwam betuigen geen lust te hebben in uw dood, toen Ik wenende voor u stond vanwege uw onbekeerlijkheid. Op de vraag: *"Profeteer ons, Christus! wie is het, die U geslagen heeft?"* zal in de eeuwigheid en tot in alle eeuwigheid geantwoord worden. Met dubbele slagen zullen degenen, die Hem hier geslagen hebben, geslagen worden tot in alle eeuwigheid.

Christus is geslagen in het huis Zijner liefhebbers, alsof Hij een vals profeet was, een profeet die uitgeroeid moet worden. In de tempel, het Huis Zijns Vaders kwam Hij gaarne, het was het Huis Zijns Vaders, Die Hem liefhad, het Huis des Heiligen Geestes, Die Hem liefhad en Hij had de Vader en de Heiligen Geest lief. Het was een huis voor Zijn volk, dat Hij lief had en in dat huis is Hij geslagen, geslagen met vuisten.

Wie onzer, die de Heere door genade mag kennen, moet het niet met smart en droefheid bekennen de Christus, zowel na als voor zijn bekering geslagen te hebben met de vuist des ongeloofs in het aangezicht?

Denk toch niet zo lichtvaardig over het ongeloof, want **het is de natuur des ongeloofs Christus met de vuist in het aangezicht te slaan**. Was het niet een vuistslag in het aangezicht van onze hemelse Vader, toen wij als Zijn kinderen tegen Hem opstonden met het verwijt, dat Zijn weg niet recht was, dat Hij onbarmhartig met ons gehandeld had, toen wij de dag van onze geboorte kwamen te vervloeken, toen wij weigerden onze mond voor Hem te steken in het stof? Later, ja later is het u tot smart geworden, toen u het zaagt, dat al die kromme wegen toch rechte wegen, de rechte wegen des Heeren waren, maar daarmee was de straf aan dat kwaad verbonden niet te niet gedaan. De straf, die ons de vrede aanbrengt, de straf van al de vuistslagen des ongeloofs, was op Hem. **Als Borg heeft Hij voor mij die vuistslagen gedragen, opdat het zou worden tussen de Heere en mijn gemoed, alsof ik de vuist des ongeloofs nooit tegen Hem had opgeheven.**

Met vuistslagen wordt de Zone Gods aangetast in Zijn Middelaarschap. Zijn Zoonschap en Middelaarschap zijn de twee pilaren in de tempel van Zijn lijden. Als de Zone Gods heeft Hij de menselijke natuur in dat lijden ondersteund met Zijn Goddelijke natuur, als Middelaar des Verbonds had Zijn lijden de verlossing Zijns volks ten doel, daar de Vader Hem gezalfd heeft met de Heilige Geest, wat Zijn verordining en bekwaammaking tot Middelaar omvat. In beide opzichten wordt Hij hier aangetast, aangetast als de Zoon des Vaders en als de Gezalfde des Vaders. Die Christus aantast, tast ook de Vader aan, daar de Vader Hem heeft gezalfd; hij tast ook de Heiligen Geest aan, daar Hij gezalfd is met de Heiligen Geest. **In het lijden, de Heere Jezus aangedaan, is het beeld van ons bestaan, de vijandschap van ons hart ten volle openbaar geworden.** Zo leert Gods kind zichzelf kennen in de ontaardheid van zijn bestaan, door de ontdekkingen des Heiligen Geestes.

Op de vraag: Wat dunkt u van de Christus, Wiens Zoon is Hij, Matth. 22, was het vastgelopen. In de overleggingen van hun vijandschap wilden de Joden op de vraag, hoe Hij Davids Zoon en Davids Heere genaamd kon worden, niet antwoorden en zo durfden zij Hem van die dag af niets meer vragen.

Daar de Joden Hem niet als Davids Zoon en Davids Heere wilden erkennen, verwerpen zij hier Davids Zoon en Davids Heere, als de van God gezalfde Zaligmaker. Het woord "Tast Mijne gezalfden niet aan en doet Mij profeten geen kwaad", werd verkracht. De profeten, priesters en koningen waren gezalfden des Heeren, wier zalving voortvloeide uit de zalving van Hem, die van eeuwigheid af gezalfd is. Door de zalving werd het volk opgeleid tot de zalving van Davids grote Zoon. Als de Christus, de Gezalfde des Heeren, wordt Hij hier verworpen. Wij willen door U als profeet niet geleerd, als Priester niet gereinigd, als Koning niet geregeerd worden. **De mens is in de boosheid van zijn bestaan een vijand van zijn eigen zaligheid, waarin hij door Gods almachtige genade alleen maar verslagen kan worden.**

Christus was in tweeërlei opzicht Profeet, Priester en Koning; dat was Hij als waarachtig mens, dragende het beeld Gods, zoals Adam dat gedragen heeft in de staat der rechtheid; door dat beeld leefde Christus als waarachtig mens in gemeenschap met God. Als Profeet kende Hij God, als Priester diende Hij God, wat de gerechtigheid inhoudt, als Koning regeerde Hij met God over Zijn hart en leven en hield Hij het verderf der zonde buiten Zijn hart en leven. Maar als de Gezalfde des Heeren van eeuwigheid was Hij Profeet om Gods Raad, de Raad des vredes te verkondigen, was Hij Priester om Zichzelf te offeren aan het vloekhout des kruises en om te pleiten op Zijn offerande voor Zijn volk bij de Vader, was Hij Koning om de strijd te strijden, de overwinning te behalen en Zijn Kerk te verlossen en te beschermen.

Het oordeel des doods, uitgesproken over de Zoon, de Gezalfde des Vaders, wordt door Hem gedragen als Borg, waarin Hij betalend en verdienend werkzaam is. Hij betaalt de schuld, die de mens gemaakt heeft, door het beeld Gods te verwoesten en het beeld van satan aan te doen, dat bestaat in dwaasheid, ongerechtigheid en opstand. Hierom heeft de Zone Gods als de Gezalfde des Vaders het oordeel des doods gedragen. Dragende het oordeel des doods heeft Christus aan Zijn God het beeld Gods, dat verworpen en verwoest was door de mens, terug gegeven. Wat in Adam door de zonde verloren ging geeft Christus voor Zijn volk terug. "Wat Ik niet geroofd heb, moet Ik alsdan weder geven". De gerechtigheid, door Hem verworven in het bewaren van Gods beeld, in het voldoen aan Gods gerechtigheid, wordt ons in het geloof toegerekend, in Hem is het alsof Gods kind nooit enige zonde gekend of gedaan heeft.

In het ongeloof wordt Christus als de Gezalfde des Vaders altijd verworpen, verworpen in de staat des ongeloofs en in de stand des ongeloofs. **De natuurlijke mens verwerpt Hem in de staat des ongeloofs, het begunadigde volk verwerpt Hem in de stand des ongeloofs.** Het ongeloof tast altijd de Gezalfde des Vaders aan, wat niet alleen verdervend is voor ons innerlijk leven, maar bovenal ontrend is voor de Heere. Nooit genoeg kunnen wij het ongeloof veroordelen en verfoeien met een innige smart voor Gods aangezicht.

In het geloof wordt de Zoon Gods als de Christus, de Gezalfd des Vaders geliefd, al worden wij ook met Hem verworpen door de Joodse Raad. Geliefd wordt Hij met al de schande en verachting daaraan verbonden.

Die Hem door het geloof lieft in Zijn zalving, wordt in Hem geliefd door de Vader, deelt met Hem in die zalving. Al wordt Christus als de Gezalfd des Vaders verworpen, zo kan Zijne zalving daarmee niet te niet gedaan worden. Zijne zalving komt in die weg tot haar recht. Zijne verwerping als Borg was aan die zalving verbonden, tot dat einde was Hij gezalfd door de Vader, opdat Zijn volk met Hem in die zalving zou delen.

In de omhelzing van Christus wordt des Vaders gunst in goedkeuring daarover gesmaakt in het hart, daar het oordeel des doods door het geloof in Hem wordt weggenomen.

Het oordeel des doods, dat:

III. weggenomen wordt in de Zoon

Die in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven. *"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven"*. **De Zone Gods heeft Zichzelf in Zijn Zoonschap laten veroordelen, om het kinschap voor Zijn volk te verwerven.** Als kind des Heeren heeft de mens zichzelf uit de gemeenschap van zijn God en Vader uitgezondigd, ligt hij onder het oordeel des doods. Des mensens doodstaat bestaat in een totale scheiding tussen God en zijn ziel, in een zijn onder vloek en toorn. Met onze godsdienstigheid is die breuk niet te helen, dat oordeel niet weg te nemen. Alleen door een innerlijke gemeenschap des geloofs met Christus, die Zichzelf in Zijn Zoonschap heeft laten veroordelen tot de dood, wordt het oordeel des doods weggenomen en het geestelijke kinschap verkregen. De Zone Gods heeft Zichzelf in Zijn Zoonschap welbewust laten veroordelen tot verheerlijking van de Vader, om de Vader zijn uitverkoren kinderen terug te geven, om de vorst der duisternis te beschamen, die de mens als kind van God, van zijn God en Vader kwam, los te scheuren om hem eeuwig te hebben onder zijn heerschappij. Vernieuwd, gereinigd en geheiligd geeft de Zone Gods de Vader Zijn kind terug.

Door de innerlijke geloofsvereiniging met Christus, die Zichzelf in Zijn Zoonschap heeft laten veroordelen, om het oordeel des doods weg te nemen, wordt het dode zondarshart opgehaald uit de staat des doods en gesteld in de staat des levens. **In de verheerlijking van die genade des geloofs is het zondarshart lijdelijk, geheel afhankelijk van de onwederstandelijke werkingen des Heiligen Geestes. Dat wil niet zeggen, dat de kerk des Heeren, het levende volk, lijdelijk staat tegenover deze zaak.** De gemeente des Heeren is op de weg des geloofs in arbeid aan Gods troon om de geboorte van geestelijke zonen en dochteren in Sion. Hoor maar: *"Mijne kinderkens, die ik wederom arbeide te baren, totdat Christus een gestalte in u krijgje"*. Paulus was aan de troon van Gods genade niet alleen werkzaam omtrent de verheerlijking van Gods wederbarende genade bij de aanvang, maar ook bij de voortgang.

Het is erg, heel erg als de Kerk lijdelijk komt te staan tegenover onwedergeboren mensen, daar het de natuur der genade is met hen werkzaam te zijn aan Gods troon. Worden die werkzaamheden gemist, dan zijn de oefeningen van het genadeleven niet aanwezig. De natuurlijke mens mag omtrent die zaak ook niet lijdelijk zijn. Gelijk Christus het deed, moet ook Zijn volk de zondaren de noodzakelijkheid der wedergeboorte prediken. Overdenk, mijn onbekende medereiziger, de noodzakelijkheid en de mogelijkheid der wedergeboorte. Overdenk het, dat het niet mogelijk is zonder de vernieuwing des harten te dorsten naar Gods gunst en gemeenschap. Wij moeten vanuit de staat des doods gesteld worden in de staat des levens.

Onderzoek de Waarheid en bid de Heere om wederbarende genade, veroordeel uzelf in uw onbekeerlijkheid en zorgeloosheid, waarin u ook veroordeeld wordt door uw consciëntie. Niemand mag lijdelijk zijn omtrent deze zaak, alles behoort in het werk gesteld te worden, om haar deelachtig te mogen worden. Het verzuim, dat omtrent deze zaak gepleegd wordt, kan nooit genoeg veroordeeld worden. **Wij moeten niet lijdelijk gaan staan tegenover deze zaak, al zijn wij lijdelijk in het deelachtig worden van deze zaak.** Bij al de arbeid die de landman doet aan zijn akker, kan hij het niet laten groeien, zo de Heere geen regen geeft; omtrent die zaak is hij lijdelijk, hoe actief hij overigens ook is, wat wij in hem prijzen. Al werkt God de levendmaking, zonder ons in ons, wat ook niet anders kan, zo moet zij toch door ons gezocht worden in de weg der middelen. Overdenk het toch, hoe noodzakelijk het is die levendmaking deelachtig te worden.

Wij zijn lijdelijk omtrent het deelachtig worden van een nieuw geestelijk leven, daar wij het niet kunnen verwekken, waarom het, Gode zij dank, ook niet verhinderd kan worden.

Als God werkt, onwederstandelijk werkt, dan kan niemand dat keren. De Heere werkt die genade zonder ons in ons, daar het welbehagen des Heeren door Zijn hand gelukkig voortgaat. "Het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkig voortgaan". Het was niet te keren, dat de Zone Gods veroordeeld werd tot de dood, Hij moest naar de bepaalde Raad Gods de vloekdood des kruises sterven, en zo is het ook weer niet te keren, dat dood- en doemwaardige zondaren naar die bepaalde Raad Gods het leven der genade deelachtig worden. **Door de innerlijke vereniging des geloofs met Christus, Die Zichzelf als de Zone Gods heeft laten veroordelen, wordt het oordeel des doods onderwerpelijk weggenomen.**

Niets is noodzakelijker, dan door het geloof in Christus ingelijfd te worden, om uit Hem te leven en door Hem te leven. Gods Woord leert ons niet alleen de noodzakelijkheid en de mogelijkheid van de verlossing uit de staat des doods, maar ook de werkelijkheid.

De Schrift noemt het een uitstorten van de liefde Gods: "*Omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest*", wat mogelijk is, daar Christus als de Zone Gods is veroordeeld tot de dood: "*Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is als wij nog zondaars waren*". De Catechismus noemt het een inlijving in Christus door een oprecht geloof. Bij die innerlijke vereniging des harten door het geloof, dat de Heilige Geest werkt, wordt de liefde Gods uitgestort. **De uitstorting van de liefde Gods in het hart heeft hier niet plaats door de oefeningen des geloofs maar door het deelachtig worden van het wezen des geloofs. In de oefeningen des geloofs is het hart actief, maar in het deelachtig worden van het wezen des geloofs is het passief.**

Hier gaat de zondaar over uit de staat des doods in de staat des levens, uit de staat des ongeloofs in de staat des geloofs, hier wordt hij wat het wezen der zaak betreft kind des Heeren. Door de liefde Gods, uitgestort in het hart, krijgt het hart een innige betrekking op God, een innige smart over de zonden die bedreven zijn. De dienst des Heeren wordt vanaf deze ure een liefdedienst. Zie de Zone Gods heeft Zich in Zijn Zoonschap laten veroordelen om het kindschap voor Zijn volk te verwerven. Hierom beminnen wij de Heere Jezus in deze vernedering, omhelzen wij de Zone Gods in Zijn borgtochtelijk lijden. Nooit had één zondaar het leven der genade deelachtig kunnen worden, zo Hij het oordeel des doods niet had aanvaard. De woorden: "Hij is des doods schuldig", zijn uitgesproken in vijandschap, maar beaamd in liefde.

Met het zwijgen van de Zone Gods, als het vonnis des doods over Hem is uitgesproken, zegt de Zone Gods: "Ik ben des doods schuldig als Borg. Ik ben des doods schuldig, om het oordeel des doods weg te nemen van Mijn volk".

Maar al is het oordeel des doods door de inlijving des geloofs in Christus statelijk weggenomen, daarom is het nog niet weggenomen in ons geloofsbewustzijn. Die door een oprecht geloof de innerlijke vereniging des harten met Christus deelachtig werd, een nieuw leven leeft, gaat door de ontdekkingen en ontgrondingen des Heiligen Geestes het oordeel des doods inleven, namelijk dat wij door de toerekening van Adams ongerechtigheid liggen in de staat des doods. Het moet de levendgemaakte duidelijk worden, dat wij in Adam liggen onder het oordeel des doods, dat wij midden in de dood liggen.

Het woord van Gods wrekende gerechtigheid: "*Ten dage als gij daarvan eet zult gij den dood sterven*", wordt door de waarheid Gods gehandhaafd. Het is voor ons innerlijk leven noodzakelijk, het oordeel des doods van ganser harte met een innerlijke boetvaardigheid te aanvaarden. Dan wordt het uitgeroepen voor het aangezicht des Heeren: "Ik ben des doods schuldig. Ik heb de eeuwigen dood verdiend". Het buigen onder Gods recht, met de bekentenis, Zijn gramschap dubbel waardig te zijn, kan niet gemist worden. *Wij moeten een welgevallen bekomen aan de straffen van onze ongerechtigheden in het geloofsbewustzijn van ons hart, opdat de Heere zou kunnen gedenken aan Zijn Verbond.*

Hier wordt het verstaan in zijn borgtochtelijke betekenis. "Hij is des dood schuldig". Hij, die getreden is in mijn plaats. Hij, die Zichzelf gegeven heeft om aan de eis van Gods wrekende gerechtigheid te voldoen. Nu ziet de Vader het boetvaardige kind aan in de Zoon Zijner liefde, Die het oordeel des doods heeft aanvaard. Die Zichzelf in Zijn Zoonschap heeft laten veroordelen, om het kindschap voor Zijn volk te verwerven. Hier wordt de Zone Gods gekust en omhelsd als Borg en Zaligmaker door het geloof, voor zover de geestelijke geloofskennis zich uitstrekt. Nu leeft het in het geloofsbewustzijn van Gods kind, dat de Zone Gods Zich in Zijn Zoonschap heeft laten veroordelen om het kindschap te verwerven.

Het oordeel des doods is regelrecht tegen de Zoon aangelopen: door het te bekennen, dat Hij de Zone Gods was, is Hij veroordeeld tot de dood. Wat het allerdierbaarste was voor Zijn ziel, was het allersmartelijkste in Zijn lijden. Zijn God verlaat Hem en Zijn volk verstoot Hem.

In die diepte der vernedering heeft de Zone Gods het bewezen de Zone Gods te zijn, door Zijn God en Vader te verheerlijken. Denk er aan, volk des Heeren, wat het Hem gekost heeft, u kind des Heeren te doen worden. Het past u wel duizendmaal als kind des Heeren kinderlijk te leven. **Wanneer Gods kind het met woord en daad mag bewijzen, kind des Heeren te zijn in de oefeningen des geloofs, onder de lieve bearbeiding des Heiligen Geestes, dan zal de vijand u niet sparen, om u daarin te veroordelen.**

Hierin werd Job veroordeeld door de duivelen uit de hel en door zijn vrienden op de aarde. Naarmate het uitgeleefd wordt, zult u daarin tegenstand ontmoeten, zult u de voetstappen drukken van de Zone Gods in de staat van Zijn vernedering. Niets was smartelijker voor Job, dan verdacht en veroordeeld te worden in zijn kindschap, in zijn oprechtheid, door hem gelijk te stellen met de huichelaars.

De Zone Gods noemt Zich hier ook de Zoon des mensen. De Zone Gods staat hier en lijdt hier als de Zoon des mensen. Door de Heiligen Geest heeft Hij onze natuur aangenomen, is Hij ons in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde, om te kunnen lijden en sterven, waarom Hij als de Zoon des mensen verheerlijkt zal worden tot aan des Vaders rechterhand. Gelijk Christus van uit Zijn vernedering op die verhoging het oog heeft gevestigd, vertrouwend op de beloften Zijns Vaders, wil Hij het ook Zijn volk leren, in de vernedering, in de verdrukking en bestrijding te zien op die verheerlijking, te vertrouwen op het woord des Vaders, dat zij met de Zoon des mensen gesteld zullen worden aan des Vaders rechterhand.

Toepassing

Hoe leven wij? Leven wij onze doodstaat nog uit?

Dat er velen zijn, die dat nog doen, staat vast, dat blijkt uit de vruchten des doods die worden gedragen. Zorgeloosheid is een vrucht van de boom des doods. Leven alsof er geen eeuwigheid aanstaande is, alsof de mens niet gesteld zal worden voor de Rechter van hemel en aarde. Zo zeker als de Zone Gods veroordeeld is tot de dood, zullen wij wegzinken in het oordeel van de eeuwigen dood, voortgaande in onze zorgeloosheid.

Allen die in de Zoon geloven, zullen het oordeel des doods ontvlieden, maar allen die niet in Hem geloven, zullen in het oordeel des doods voor eeuwig verzinken. *"Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven, maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op Hem"*. Als God Zijn Zoon niet gespaard heeft, kunnen wij er zeker van zijn dat Hij ons niet zal sparen. Wat het in heeft, des doods schuldig te zijn, zal de eeuwigheid, de eeuwige dood ons doen verstaan. De eeuwige dood alleen kan het de zondaar, stervende in zijn onbekeerlijkheid, verklaren, wat de eeuwige dood in heeft. Zolang wij nog hier zijn, hopen wij u dood en leven, vloek en zegen te prediken.

De eeuwige dood is een eeuwig straflijden in de hel, een dragen van Gods eeuwige toorn.

Denk er eens over na, mijn onbekeerde medereizigers naar de eeuwigheid, eer het voor eeuwig te laat is. Moeten wij de Heere nog langer tegenstaan, in het aangezicht spuwen, met vuisten slaan?

Hij heeft deze mensen bijeen willen vergaderen, gelijk een hen hare kiekens, tot behoud van hun onsterfelijke zielen, maar zij hebben niet gewild.

Hij heeft over Jeruzalem geweend. *"En als Hij nabij kwam en de stad zag, weende Hij over haar"*. Wenende heeft Hij de burgers van Jeruzalem geroepen tot bekering, zeggende: *"Och of gij ook bekendet, ook nog in dezen uwen dag, hetgeen tot uwen vrede dient!"*.

Tot op de dag van heden staat de Man van smarten nog wenende voor u. Moeten wij Hem nog langer in het aangezicht slaan, met vuisten slaan, in het ongelooft?

Bedenk het wel, dat Hij weet wie wij zijn en wat wij doen. Ga toch niet langer voort in uw onbekeerlijkheid, blijf toch niet langer zitten in uw zorgeloosheid. Sta toch niet langer de kloppingen en waarschuwingen des Heiligen Geestes tegen. **Al is de mens lijdelijk in de wedergeboorte, hij moet niet lijdelijk blijven staan tegenover de wedergeboorte.** Overdenk het, dat de vernieuwing des harten is te bekomen door een innerlijke vereniging des harten met Christus. Smeek de Heere om de vernieuwing des harten door de lieve werkingen des Heiligen Geestes. Het oordeel des doods is nog te ontvlieden, daar Hij het oordeel des doods gedragen heeft. Daar Hij ons Zijn genade nog aanbiedt, zullen wij in de dag des gerichtts niets in kunnen brengen tot onze verontschuldiging; daar Hij tot ons gekomen is, zullen wij geen voorwendsel hebben. *"Indien Ik niet gekomen was en tot hen gesproken had, zij hadden geen zonde, maar nu hebben zij geen voorwendsel voor hunne zonde"*.

Daar zijn er, die zuchten onder het oordeel des doods, die leven in hun Godsgemis, die het inzien, dat zij de Heere altijd hebben gestaan, smaadheid en verachting hebben aangedaan.

Bij de boetvaardigheid, die u kent, hebt u het van node, het oordeel des doods te aanvaarden.

Wenen over de schuld der zonde is nog niet een aanvaarden van de straf der zonde.

Rust niet in uw werkzaamheden, in de keus, die u hebt mogen doen, in het genot dat u daarin hebt mogen smaken, in de gebedsverhoringen die u kent.

Door daarop te steunen worden uw werkzaamheden minder, gaat u goede gedachten koesteren van uzelf en voor uw toekomst, buiten Christus. U hebt het van node, het oordeel des doods te aanvaarden voor het aangezicht des Heeren, om dieper te buigen in het stof der verootmoediging, om inniger te roepen om ontferming.

Maar zodra u grond gaat maken van uw verandering en van uw werkzaamheden, staat u de werking des Heiligen Geestes tegen en is u gelijk aan de doodslager, die op zijn vlucht naar de vrijstad ging zitten langs de weg, waarmede hij zich stelde in het gevaar, door de bloedwreker getroffen te zullen worden.

Vlucht toch naar de vrijstad der Goddelijke beloften, om daarin de enige rust voor uw ziel te mogen vinden. De poorten van deze vrijstad staan dag en nacht open voor boetvaardige zondaren.

Vluchtende onder het oordeel des doods naar de vrijstad der beloften, met de bekentenis de eeuwige dood verdiend te hebben, pleitende op de beloften des Evangeliums in het geloof, zal het u geopenbaard worden dat de grote Hogepriester voor u het oordeel des doods heeft overgenomen, staande in de zaal van Kajafas.

Nog eens, zoek geen rust buiten Christus, want u stelt uw ziel daarmede in groot gevaar.

Alleen in Hem is de grond der zaligheid, de vergeving der zonden en het recht ten eeuwigen leven.

Daar de Zone Gods hier staat als de Zoon des mensen, is er voor het slechtste mens van de wereld nog kans om zalig te worden. Door het geloof in Hem is het alleen mogelijk kind des Heeren te worden. Had Hij Zichzelf niet laten veroordelen in Zijn Zoonschap, dan was het voor eeuwig onmogelijk geweest, kind des Heeren te worden.

Het is door het geloof in Hem, volk des Heeren, dat u het moogt ervaren, kind des Heeren te zijn, dat u moogt delen in de liefde des Vaders. Overdenk het gedurig, wat het voor de Zone Gods geweest is, veroordeeld te worden in Zijn Zoonschap, verlaten te worden door Zijn God en Vader, om het met steeds meer klaarheid te verstaan wat het gekost heeft en betekent kind des Heeren te mogen zijn, om met een kinderlijke teerheid te wandelen voor het aangezicht des Heeren.

De Zone Gods heeft het beleden, te zijn, die Hij was, laat het dan door u niet verzwegen worden, tegenover vriend en vijand. Dat het allerwege mocht blijken door een kinderlijk leven te leven, dat u kind des Heeren is, wat de Vader verheerlijkt, de Zoon verblijdt, de Heiligen Geest doet getuigen in uw hart, dat gij kind des Heeren zijt.

In die beleving moet u de smaadheid Christi dragen, wordt u door de vijand gespuwd in het aangezicht, met vuisten geslagen, behoort u tot een sekte die overal tegengesproken wordt, om ten onrechte veroordeeld te worden, gelijk uw Meester ten onrechte veroordeeld is geworden.

Waarom ook Paulus door een engel des satans met vuisten geslagen werd. Draag het zwijgende, verdraag het om Zijnentwil met de wetenschap, dat Hij uw recht zal doen dagen als de morgenzonnestralen. Om smaadheid te dragen hebben wij zelfverloochening van node. De grote Meester, die Zichzelf verloochend heeft in het zoeken van de eer Zijns Gods tot in de vloekdood des kruises, kan het u leren om het met Paulus te mogen ervaren: "Mijn genade is u genoeg" daar des Heeren kracht in zwakheid wordt volbracht.

Ach, neen, doe het niet, wat Petrus gedaan heeft in deze zaal. **Verloochen uw Meester niet, ontken het niet, dat u Hem kent, dat u met Hem leeft in het geloof, want dat bedroeft Hem en is schadelijk voor uw ziel.** Hebt u Hem verloochend, ga dan spoedig naar buiten, om in de eenzaamheid dat kwaad bitterlijk te bewenen, opdat wij het in de weg van waarachtige bekering bij vernieuwing kregen te belijden: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods". Als u gaat naar de zaal van Kajafas, ga dan biddende met de bede: "Geef mij kracht, Heere, om Uw naam te belijden, gelijk Gij de naam Uws Vaders beleden hebt".

Amen.

*"Toen liet hij hun Barábbas los, maar Jezus gegeseld hebbende,
gaf hij Hem over om gekruisigd te worden"*

Mattheüs 27 : 26

Toen gaf hij Hem over om gekruisigd te worden:

- I. toen Zijn borglijden door Hem was uitgelegd**
- II. toen Zijn onschuld over Hem was uitgesproken**
- III. toen Zijn bloedwraak om Hem was uitgedaagd**

Geliefden!

Niet alleen de loop der gebeurtenissen, maar ook de tijdsorde in de loop der gebeurtenissen, wordt ons in het lijden van den Borg keer op keer vermeld door het woordje **"toen"**. Het kleine woordje "toen" houdt hier niet alleen een daad, een gebeurtenis in van grote betekenis, die op een bepaalde tijd heeft plaats gehad, maar het heeft ook het verband der gebeurtenissen tot inhoud. Wat Pilatus hier doet staat in verband met het verledene en het toekomstige. Het zijn niet alleen gebeurtenissen die op elkander volgen, maar die ook weer met elkander in verband staan, daar zij te samen één geheel vormen.

"Toen" geeft dus een bepaalde tijd te kennen. In de eeuwigheid, die achter ons ligt, was geen toen; in de eeuwigheid die voor ons ligt zal van geen toen gesproken worden. Het "toen" der gebeurtenissen ligt in de tijd en beslist voor de eeuwigheid. In het „toen" der gebeurtenissen van de lijdende Borg ligt de grond voor Zijn eeuwige verheerlijking, maar voor Pilatus en mede voor alle vijanden van Christus is het de weg naar het eeuwig verderf. Op de weg des geloofs is voor Gods kind het toen der gebeurtenissen ten leven en ter zaligheid. Zij getuigen: Toen heeft de Heere mij getrokken; toen ben ik zondaar geworden voor de Heere; toen is Christus door Gods Woord en Geest mij geopenbaard en dierbaar geworden. En zo kunnen zij in verschillende andere opzichten spreken van het toen der gebeurtenissen tot verheerlijking van de Heere. Bij het licht des Geestes is het Gods kind duidelijk, dat het toen der gebeurtenissen op de weg der genade, is voortvloeiende uit het toen der gebeurtenissen in het lijden van Christus. Toen Barábbas werd losgelaten, werd de Heere Jezus gegeseld en gegeseld zijnde werd Hij overgegeven om gekruisigd te worden.

In het toen der gebeurtenissen is een geweldige stuwkracht, om de maat der gebeurtenissen vol te maken. Het gaat in al de gebeurtenissen van het leven des mensen om één zaak, namelijk om onze innerlijke verhouding tegenover de Zone Gods, door de Vader gegeven uit eeuwige liefde.

In de gebeurtenis waarvan gesproken wordt in onze tekst, worden twee daden vermeld. Tegenover de daad des Vaders, om namelijk de Zoon Zijner liefde te schenken, staat hier de daad des mensen, om Hem te verwerpen en dat is de grote gebeurtenis die van de grootste betekenis is, in het leven des mensen. Tegenover de stuwkracht van Gods eeuwige liefde in Christus staat de stuwkracht van des mensen eeuwige vijandschap. Terwijl de mens de openbaring van zijn vijandschap brengt tot volkomenheid, brengt God de openbaring van Zijn liefde tot volkomenheid. **De mens dorst in zijn vijandschap naar de kruisdood van Christus; hij heeft in het ongeloof de dood van de Zone Gods ten doel.** Zo was het met de Joden en zo is het met ons in het ongeloof. Dat heeft de lijdende Borg gedragen en doordragen, en juist daarmee bracht Hij de openbaring van Gods eeuwige liefde tot volkomenheid.

De grimmigheid des mensen moest op die wijze dus dienen, om de Heere loffelijk te maken!

In het leven des ongeloofs is geen plaats voor de Heere Jezus, het hart des mens staat met zijn godsdienstige ongelovigheid Hem tegen, waarom de overpriesters en ouderlingen tezamen raad genomen hebben tegen Hem. De mens, die vanwege zijn godsdienstige ongelovigheid, steunt op de gerechtigheid die uit de wet is en geen raad weet met de Heere Jezus, geen plaats voor Hem heeft in zijn hart, neemt raad tegen Hem. Zo lang de mens blijft steunen op zijn godsdienstigheid, zo lang het arme zondaarsleven hem vreemd is, kan en wil hij de Heere Jezus niet aannemen als een geschenk van de Vader, wat hem raad doet nemen tegen de Zaligmaker.

De mens verwerpt met de raad, die hij beraadslaagt, de Raad des Heeren en toch komt de Heere Zijn Raad, die door de mens verworpen wordt, dwars door die verwerping der mensen heen, tot volvoering te brengen. Het is in Gods eeuwigen Raad vastgesteld, dat de Zone Gods genageld moest worden aan het vloekhout des kruises. Daar is een volk, dat zijn dwaasheid kent, dat aan zijn verlorenheid is ontdekt, geen raad meer weet om zalig te worden, voor wie de volvoering van Gods eeuwige Raad in de kruisdood van Christus waarde verkrijgt. Met verwondering wordt het aanschouwd in het borglijden van Christus, dat God in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid die weg heeft uitgedacht, om rampzalige zondaren zalig te maken. De Heere weet raad voor radeloze zondaren.

Hier staat de Heiland gebonden voor de rechter Pontius Pilatus, die zijn rechterlijke macht ontvangen heeft van God, waarom hij dan ook verantwoording daarover schuldig is aan God. Met een biddend opzien tot de Heere treden wij in het geloof de rechtszaal binnen, om de lijdende Borg bij het licht des Heiligen Geestes te mogen aanschouwen in Zijn buigen onder het Godsrecht. Het is bij de Heere Jezus niet een buigen voor deze aardse rechter, maar een buigen onder het recht van Zijn God en Vader. In het rechthuis onderwerpt de Borg Zich aan de rechterlijke uitspraak van de rechter, daar Hij gekomen is om door Zijn lijden aan de eisen van Gods wrekende gerechtigheid te voldoen. Nooit kan onze dierbare Borg en Zaligmaker daarin genoeg geliefd en geprezen worden, volk des Heeren!

Door nijd hebben de Joden de Man van smarten overgeleverd aan Pilatus. Judas heeft Hem overgeleverd aan de Joden en de Joden hebben Hem overgeleverd aan Pilatus. De Joodse kerk heeft haar Zaligmaker als een doodschuldige overgeleverd aan de heidenen, waarmee zij Hem, die het brood des levens en het water des levens is, kwamen te verwerpen, om zelf eeuwig honger en dorst te lijden in de hel. Tot op de dag van heden hebben de Joden geen profeet om geleid te worden, geen priester om gereinigd te worden, geen koning om geregeerd te worden; zij leven onder het oordeel der verstrooiing in de duisternis der onwetendheid. Die het Licht der wereld verwerpt, de Zon der gerechtigheid veracht, moet onder gaan in de duisternis des verderfs.

Door de Joden is de Zone Gods geplaatst in het rechthuis van Pilatus, om gedood te worden, daar zij Hem in Zijn Zoonchap miskenden, terwijl zij zelf buiten, het rechthuis blijven, om het oude Paasfeest te kunnen vieren in de zuurdesem der ongerechtigheid. *"En het was des morgens vroeg; en zij gingen niet in het rechthuis, opdat zij niet verontreinigd zouden worden, maar opdat zij het Paasfeest eten mochten"*. Ten koste van alles wil het Joodse volk blijven onder de wet, steunen op eigen gerechtigheid om zo de gruwelstukken van hun ongerechtigheid te bedekken. De mens, die leeft in zijn eigen gerechtigheid, leeft in oorlog met Christus; staat in vijandschap tegenover God. **In het ongeloof zoekt de mens de bedekkende gerechtigheid der wet, maar in het geloof zoekt Gods kind de bedekkende gerechtigheid van Christus**, treedt hij in het rechthuis van Pilatus met een biddend hart, om de verheerlijking van Gods recht te aanschouwen in Christus, nadat Pilatus heeft Barábbas losgelaten.

"Toen gaf hij Hem over om gekruisigd te worden".

I. toen Zijn borglijden door Hem was uitgelegd

Luister goed, bedrukten en bedroefden in ons midden, naar de woorden, die de Heiland spreekt in het rechthuis.

Het zijn woorden vol geest en leven, vol troost en sterkte voor het hart, dat zucht onder het oordeel, dat snakt naar Gods gunst en gemeenschap. Hier heeft de lijdende Borg het gezegd, dat Hij in de wereld gekomen is als Koning, om de Waarheid te verheerlijken tot beschaming van de vader der leugenen.

Laat het geschreeuw van de Joodse leiders, het gespot van de heidense soldaten en het gejoel van de menigte, die Hem gram is, u niet verschrikken. De dubbelhartige rechter kan het rechtsgeding niet beheersen, weet het opstandige volk niet, met behoud van het recht, in bedwang te houden. Houd te midden van al de onrust die hier heerst, en al het onrecht dat hier bedreven wordt, rustig uw oog gevestigd op de lijdende Borg, die hier spreekt als Koning, waartoe Hij in de wereld gekomen is.

Uw Koning, o Sion, staat hier met een rustige ziel in het brandpunt van haat en vijandschap, om het doel van Zijn borglijden, dat door Hem wordt uitgelegd, u te doen verstaan.

Op de vraag: *"Zijt Gij dan een Koning?"* antwoordt de Heere Jezus: *"Gij zegt het dat Ik een Koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik der waarheid getuigenis geven zou"*. Gezalfd door de Vader tot Koning in de stilte der eeuwigheid, is Hij als Koning gekomen op de wereld.

Hij is het niet op de wereld geworden, niet door mensen gemaákt, en daarom kan niet één mens Hem Zijn Koninklijke waardigheid ontnemen. "Ik toch (zegt de Vader) heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid". Hij is de door de Vader gezalfde Koning, door Wie de Vader alle dingen regeert.

Hier staat uw Koning, oprechte onderdanen. Hier staat Hij, die gij tot Koning hebt uitgeroepen over uw hart en leven, om bespot te worden met de kroon, het kleed en de scepter der bespottung. Spottende vallen de krijgsknechten voor Hem op hun knieën, met de spotwoorden: "Wees gegroet, Gij Koning der Joden" op hun lippen. Wekt dit soms uw medelijden op? Neen, dat mag niet, want het bedroeft Hem, indien u blijken van medelijden geeft, gelijk de dochters van Jeruzalem, die Hem als een martelaar beschouwen. Bedenk het wel en laat deze gedachte u steeds meer dierbaar worden, dat Hij niet lijdt als martelaar, maar als Borg en Zaligmaker. En daarom kunt gij niet met Hem medelijden. Als Koning daalt Hij af in het oordeel der bespottung om Zijn volk er uit op te halen, daar zij het bekennen, dat zij zich door de zonde moedwillig onderworpen hebben aan dat oordeel.

Door de zonde heeft de mens zichzelf tot een bespottung gemaakt, daar het zijn ideaal was, om God gelijk te worden. Elk mens is een geboren idealist, die de wereld denkt te veroveren, het verloren Paradijs te herwinnen. De mens die voortleeft in zijn onbekeerlijkheid, spot met zijn leven, spot met het heil van zijn onsterfelijke ziel, spot met de tijd en de aanbiedingen van Gods genade. De mens, die van nature een hovaardig pocher is, een spotter moet genoemd worden, gaat met hovaardige verbolgenheid te werk. Zekerlijk zal de Heere de spotters bespotten, die voort blijven leven in de spot des ongeloofts.

Het ongeloof doet nooit anders, dan spotten met God en Goddelijke zaken.

Ziet u het in, is het uw hart tot droefheid, dan wilt u het bekennen, dat u niet beter is dan deze heidense soldaten. **De spotkroon, van doornen gevlochten, heb ik Hem op het hoofd gedrukt, het spot-kleed heb ik Hem aangedaan, de rietstok der bespottung heb ik Hem in de hand gegeven. Dat heb ik gedaan, daar ik het van God niet wilde verliezen, daar ik zelf koning wilde zijn.** Het kan nooit genoeg beweend en beleden worden voor het aangezicht des Heeren. Verfoeien, verfoeien moeten we ons in het stof der verootmoediging voor de Heere. En zie, het oordeel der eeuwige bespottung, dat de mens zich heeft waardig gemaakt, heeft de grote Koning gedragen en verdragen, waartoe Hij in de wereld gekomen is. Hier zijn de duivelen uit de hel, de Joden uit de tempel en de heidenen uit de duisternis samengekomen, om de Zone Gods te bespotten. Als Borg heeft de grote Koning het doel van zijn borglijden voor u niet verborgen gehouden, opdat uw boetvaardige ziel er door vertroost zou worden.

Laat het u niet al te zeer verschrikken, volk des Heeren, dat u soms door een spotduivel gekweld en door een vloekduivel achtervolgd wordt. U moet het inleven, wat het voor de Heiland geweest is, te staan in het oordeel der bespottung, u moet ook daarin één planting met Hem worden, om Hem daarin steeds meer te lieven en te loven als uw Borg en Zaligmaker. Als Koning heeft uw Heiland den spot- en vloekduivel vertrappt en vertreden in Zijn grote kracht; in Hem is uw overwinning; door Hem kunt u van die helse kwelgeesten verlost worden.

Uw Koning is in de wereld gekomen, om der waarheid getuigenis te geven. Getuigen, dat is: de waarheid ener zaak staande houden tegenover de leugen. Door de Heere is de Waarheid geplant op een liegende wereld. De volheerlijke openbaring Gods in Christus is de waarheid, door God geplant op de aarde. Allen, die uit de Waarheid geboren zijn, bidden: "Leid mij in Uw waarheid en leer mij". De Zone Gods is de Waarheid, Hij is vol van genade en waarheid. Hij heeft het beloofd in de 39 bijbelboeken van het Oude Testament, dat Hij komen zou om de zaligheid te verdienen. Op die waarheden, die heerlijke beloften, hebben allen, die de Heere in waarheid lief hadden, vertrouwd en door die waarheden over de leugen getriomfeerd. Hier staat de eeuwige Waarheid tegenover het rijk van de leugen, om der waarheid getuigenis te geven; en die uit de waarheid is, hoort Zijn stem, hoort het, dat Zijn stem de stem der waarheid is. Al de eisen van het Verbond der werken, al de beloften van het Verbond der genade, al de wetten van de ceremoniële diensten zijn door Hem vervuld; en toch werd Hij als een overtreder veroordeeld. **Als Borg is Hij, die de Waarheid is, met de waarheid ondergegaan in de vloekdood, die over Hem was uitgesproken, daar Hij beladen was met de leugen der ongerechtigheid.** Wat Hem ook wordt aangedaan, de waarheid laat Hij niet los. Hij geeft der waarheid getuigenis, door te getuigen tegen het volk, dat in zijn godsdienstigheid staat met de leugen op de lippen en in het hart. Had Hij de waarheid losgelaten, was Hij de leugen toegefallen, dan zou Hij hier niet gestaan hebben. Pilatus weet niet wat waarheid is, hij kent het onderscheid niet tussen de leugen en de waarheid, maar hij wil ook niet door de Waarheid onderwezen worden in de waarheid. Hij is en blijft een heiden.

Hij heeft het wel bekend dat hij van de wezenlijken aard der dingen geen kennis had, maar toen die kennis hem aangeboden werd, verwierp hij haar. De mens gaat liever met de leugen naar de hel, dan met de Waarheid naar de hemel.

Gelijk Pilatus zijn leugengeest niet wil prijs geven, willen de Joden hun leugengodsdienst niet prijs geven, de waarheid niet toe vallen. De mens wil bedrogen zijn; als bedrieger heeft hij het bedrog lief, als kind van de vader der leugen blijft hij de leugen verheffen boven de Waarheid.

Het volk, dat uit de Waarheid is geboren, heeft de Waarheid lief, leeft in oorlog met het rijk van de leugen. Zij zijn gesteld op een ware droefheid naar God, op een ware boetvaardigheid des harten, op een waar zaligmakend geloof; zij begeren door de Heere beproefd en doorgrond te worden, opdat al wat schadelijk en bedrieglijk is door Hem mocht weggenomen worden uit hun hart en leven. Christus, die de Waarheid is, geeft niet alleen voorwerpel, zoals hier, maar ook onderwerpel in het hart van Zijn volk, getuigenis van de waarheid door de Geest der Waarheid. De Borg vervult al de beloften, niet alleen omtrent het verdienen, maar ook omtrent het toepassen van de zaligheid. Hij geeft ook getuigenis van de waarheid in het hart Zijns volks, daar zij Zijn stem kennen en horen.

Het volk dat uit de Waarheid geboren is, wordt door Hem in de waarheid bevestigd, door de waarheid vrijgemaakt. Van alle kanten roept de leugenaar het bedrukte volk toe, dat hun werk niet in der waarheid is, waardoor zij vaak uit het veld geslagen kunnen worden. Want in zichzelf zijn zij immers leugenaars en bedriegers. Maar de Heere zegt: Ik zal geven dat hun werk in der waarheid zal zijn. En wanneer zij het met Jakob mogen bekennen, dat zij bedriegers zijn, dan worden zij ook met hem gered uit de heerschappij van het bedrog, om door de Waarheid geleid te worden in het beloofde land.

De Zone Gods lijdt als de Waarheid om aan de eis van de waarheid te voldoen. De waarheid, die het oordeel des doods over de mens, die heeft gegeten van de verboden boom, heeft uitgesproken, eist voldoening. De verlossingsgedachten van de goedertierenheid, die zonder voldoening onaannemelijk waren voor de waarheid, daar het oordeel des doods door de goedertierenheid niet zonder krenking van het recht kon worden weggenomen, die verlossingsgedachten zijn door de Zoon ten uitvoer gebracht door voldoening aan de eis van de waarheid. Hij heeft de waarheid verheerlijkt. Hij heeft aan haar eis voldaan. Dat had de Zoon Gods in de Raad des Vredes op Zich genomen als Borg.

Als Pilatus de Joden hoort spreken van de Zone Gods, want zij beschuldigen Hem met de beschuldiging: "Hij heeft Zichzelf Gods Zoon gemaakt", dan wordt hij bevreesd, want hij heeft een onuitroeibaar besef in zich, dat er een Goddelijk wezen is, een consciëntie, die spreekt. Terstond denkt hij op een heidense wijze aan een zoon der goden, wiens vader zich aan hem zal wreken, zo hij hem onrecht aandoet.

In die vrees grijpt Pilatus naar zijn macht, als de Heiland op zijn vraag: "Vanwaar zijt gij?" niet antwoordt, en hij zegt: "Weet Gij niet, dat ik macht heb U te kruisigen en macht heb u los te laten?" Met zijn macht denkt hij zich staande te houden, terwijl hij die macht niet eens heeft van zichzelf, wat de Heiland hem te verstaan geeft met de woorden: "Ge zoudt geen macht hebben tegen Mij, indien het u niet van boven gegeven ware". Als rechter heeft hij een rechterlijke macht van God ontvangen, die hij wederrechtelijk kan gebruiken tegen Christus, waarvoor hij verantwoording zal moeten doen aan de Rechter van hemel en aarde. Het ligt in de aard van ons leugenachtig bestaan, om de macht en de gaven, die God ons schenkt, te gebruiken tegen de Heere Zelf.

Van boven is Pilatus de macht gegeven, om de Zone Gods over te geven tot de vloekdood des kruises. Alles wat hier plaats heeft wordt van bovenaf bestuurd, wat nochtans de verantwoordelijkheid van Pilatus niet wegneemt. Hij doet het niet, omdat het zo besloten is, maar omdat hij het zo wil doen en zo handelt hij dus uit berekening. Pilatus heeft in alles zichzelf ten doel, het is naar zijn oordeel in zijn belang om zo te handelen, terwijl de Heere er Zijn Raad door komt uit te voeren.

Pilatus leeft het gehele leven van beneden uit, hij heeft zichzelf tot uitgangspunt, hij is links, maar Christus leeft van bovenuit. Hij is rechts, want Hij is van boven. "Die van boven komt, is boven allen. Die uit de aarde is voortgekomen, die is uit de aarde en spreekt uit de aarde. Die uit de hemel komt, is boven allen". Niet alleen Pilatus maar ook de Joden waren van beneden, waarom zij met hun godsdienstige begrippen telkens in botsing kwamen met de Heiland, die van boven was. En Hij zeide tot hen: "Gijlieden zijt van beneden, Ik ben van boven, gij zijt uit deze wereld, Ik ben niet uit deze wereld". De mens, die geen levensbeginsel heeft uit God, leeft het leven altijd van beneden uit. Niet omdat de Joden het eisen, noch omdat Pilatus het wil, maar omdat het de wil Zijns Vaders is, geeft Hij Zichzelf over in de vloekdood des kruises. **In alles wat de Heiland lijdt en draagt, doet Hij de wil Zijns Vaders tot behoud van het volk Zijns Vaders.**

Neen, de Heiland heeft Zich nooit geërgerd aan de menselijke factor, in Zijn lijden, hoe weerzinwekkend die ook was, daar Hij het van boven af aanvaard heeft, om te voldoen aan de eis Zijns Vaders. Voor de mens, die het lijden van Christus van beneden uit beziet, is het vol ergernis, hij heeft medelijden met de Heere Jezus, daar Hem zoveel onrecht is aangedaan, maar die het bij het licht des Geestes van boven af mag bezien, ziet in dat lijden de voldoening aan het recht Gods tot zaligheid van zijn hart.

In vereniging met Die dierbare Christus zoeken de gelovigen de dingen die boven zijn. De dingen die boven zijn te bedenken en te zoeken, is de natuur van het geloof, dat door de liefde is werkende. In diepe drukwegen mogen Gods kinderen door het geloof hun weg van boven af bezien, waarom zij dan niets van de weg af willen hebben, de diepste kruiswegen goedkeuren, daar het de wille Gods is die te betreden, om er door geheiligd te worden. De lijn des geloofs is verticaal, gelijk de ladder des Verbonds, door God geplaatst in het hart van Jakob, niet plat op de aarde lag, maar verticaal stond tussen hemel en aarde, om zijn ziel te verbinden aan Hem, die woont hoog boven de sterren.

Maar de lijn des ongeloofs is altijd horizontaal, komt nooit boven de horizon uit, leeft bij de dingen die onder de zon zijn. Alleen in het geloof dat van boven is, is het mogelijk, onze ziel op te heffen naar boven. Wat Pilatus doet, doet hij van beneden uit, al wordt het hem van boven af toegelaten, het te doen.

Maar wat Christus doet, doet Hij van boven af, aanvaardt Hij van God en zo leeft Gods kind in het geloof, van boven uit, uit God. Uit kracht van berekening laat Pilatus Barábbas los.

Toen gaf hij Hem over om gekruisigd te worden:

II. toen Zijn onschuld over Hein was uitgesproken

Het volk wil het onrecht doen zegevieren over het recht, wat de rechter in moeilijkheden brengt, daar hij het recht moet doen triomferen over het onrecht. Hier gaat het om het recht en de gerechtigheid van "de Heere onze gerechtigheid". "De Heere onze gerechtigheid" staat tegenover de ongerechtigheid, die al haar kracht heeft saam geroepen om over Hem te heersen. Gerechtigheid en ongerechtigheid staan hier in haar volle scherpste en sterkte tegenover elkander. Het is niet mogelijk, gerechtigheid en ongerechtigheid met elkander te verenigen, daar moet, hoe dan ook, een oplossing komen. De prediking van de Heere onze gerechtigheid heeft de Joden veroordeeld vanaf de eerste rede, die door Hem in Nazareth is uitgesproken. Daar reeds wilde het volk Hem van de steilte af storten, opdat Hij zou verdwijnen in de diepte. Het vuur van haat dat bij Zijn eerste rede reeds ontvlamde, is steeds feller gaan branden, heeft door Zijn prediking van stad tot stad een geweldige omvang gekregen. Daar móét een beslissing komen, het kan zo niet blijven. Pilatus merkt het heel goed, hij staat voor een crisis, die door hem opgelost moet worden.

De rechter heeft het moeilijk, het is een zware dag; ja! het is zeker wel de zwaarste dag van zijn leven. Alles wordt door hem in het werk gesteld, om de crisis met behoud van beide partijen op te lossen. Het volk kookt van haat en nijd, want de Joden hebben Hem overgeleverd uit nijd, wat verrotting der beenderen te kennen geeft. Die woedende schare, moet tot rust gebracht, moet door de crisis heen geholpen worden, denkt de rechter, anders zal deze opstand in een geweldige revolutie eindigen.

Na het rechterlijk onderzoek in de tegenwoordigheid der Joden, is des Heilands onschuld door de rechter onomwonden uitgesproken met de woorden: ik vind geen schuld in deze mens. De Heere Jezus lijdt onschuldig, wat door de rechter in het openbaar herhaaldelijk is betuigd. Naar ziel en lichaam lijdt Hij, in zoverre Hij een rechtvaardig mens is, onschuldig, maar als Borg is Hij beladen met de schuld der zonde, die Hij vrijwillig op Zich heeft genomen, tot troost van alle boetvaardige zielen, die in het geloof met hun zonden tot Hem komen. Schuldig zijn wij aan al de geboden des Heeren, schuldig door toerekening en door overerving, schuldig door onze zonden van bedrijf en van nalatigheid. Het is een schuld die reikt van de aarde tot aan de hemel, waaronder het bedrukte volk gebogen gaat.

Allen, die met een innige smart hun schuld bekennen en bewenen, mogen in het geloof met hun schuld komen tot Hem, Die onschuldig heeft geleden. Zeg niet, dat u te slecht is, dat uw schuld te groot is, want al had u de schuld van de gehele wereld voor uw rekening, dan nog is het borglijder van Christus toereikende tot zaligheid. De grootste zondaren zijn door Hem behouden en hebben Hem het meeste lief. Die het meest blik bij het licht des Geestes in de spiegel van Gods heilige wet, en dus de meeste zondekennis heeft, zal het meest dierbaarheid in Hem zien. Hij heeft onschuldig geleden onder de wereldlijke rechter, om het strenge oordeel Gods, dat wij ons hebben waardig gemaakt bedrukten en bedroefden, weg te nemen.

Gezeten op de rechterstoel, krijgt Pilatus de boodschap van zijn vrouw: "*Heb toch niet te doen met dien Rechtvaardige, want ik heb heden veel geleden in den droom om Zijnentwil*".

De zwakheid van haar man kennende, wil deze vrouw haar man sterken, om de Rechtvaardige recht te doen. Het duurt haar blijkbaar veel te lang, haar man moet er een einde aan maken, hij moet de Rechtvaardige vrij spreken.

Man, alles wat u doet, door langer met Hem te doen te hebben, doet u verkeerd, daarmee brengt u uzelf steeds meer in moeilijkheden, u hebt niets te doen dan Hem vrij te laten! Het is uw recht en plicht, vrouwen, om uw mannen, zo het nodig is, af te manen van het kwade en te versterken in het goede.

Wat moet de rechter nu beginnen? Hij vindt geen schuld in Hem. "Ja ook Herodes niet", en zijn vrouw noemt Hem rechtvaardig. Ten einde raad neemt Pilatus zijn toevlucht tot de "koning-van oude-gewoonten". Mogelijk kan die hem redden. Op het feest was de stadhouder gewoon, het volk een gevangene los te laten, welken zij wilden. Als de Rechtvaardige geplaatst wordt tegenover Barábbas, dan zal het volk hem wel redden, door de Rechtvaardige te kiezen! Maar, ook dat lukt hem niet. Het volk kiest de onrechtvaardige, de moordenaar, en de Rechtvaardige moet gekruist worden.

In deze crisis is het Pilatus duidelijk geworden, dat Christus de Crisis is. Inderdaad, Christus is in de wereld gekomen tot een crisis. Dit is door Hem zelf gezegd: "Ik ben tot een crisis (dat is: tot een oordeel), in deze wereld gekomen". In het hart, in het huis, waar Christus komt, ontstaat een crisis en die crisis moet opgelost worden. Om Christus te behouden, moet Pilatus onder gaan, dan kan hij niet langer de plaats in zijn Gabatha behouden; dan zal hij verklaagd worden bij de Keizer. Om die plaats te behouden, moet hij Christus verwerpen, overgeven om gekruist te worden. Zie, Christus is hem tot een oordeel, tot een crisis, daar hij Christus niet verheft boven alles wat deze wereld hem biedt.

Is u in een crisis? Staat u voor de keus: Christus prijs te geven óf de wereld prijs te geven?

U moet iets doen, zo blijven kan het niet. Pilatus heeft wel lang staan dralen en talmen, maar eindelijk heeft hij een beslissing genomen, die hem eeuwig zal smarten, door Christus over te geven om gekruist te worden. Hij ging met vlees en bloed te rade en allen, die dat met hem doen, geven met hem Christus prijs. Om Christus te gewinnen, om Hem eeuwig tot ons eigendom te hebben, moeten wij ondergaan. Velen hebben van de Heere Jezus gesproken, voor Hem gepleit, Hem geprezen, gelijk Pilatus het gedaan heeft, die Hem de Rechtvaardige genaamd heeft, maar toen hun persoonlijke belangen, hun maatschappelijke positie in het gedrang kwam, hebben zij de knoop doorgemaakt, hebben zij de crisis, de Christus, prijs gegeven, om een einde te maken aan alle moeilijkheden.

Christus, die tot een crisis, tot een oordeel in de wereld gekomen is, draagt het oordeel Gods borgtochtelijke, en allen, die met een boetvaardige ziel in de crisis door de kracht van Gods genade Hem kiezen, aanvaarden het oordeel, dat door de mensen over hen wordt uitgegoten: het verlies van eer en goed, van aardse betrekkingen, ja van het leven zelfs, want zij mogen het verstaan door het geloof, dat Christus het oordeel der verdoemenis voor hen heeft gedragen. Maar die Christus loslaten in de crisis, gaan met Pilatus onder in het oordeel der eeuwige rampzaligheid.

Daar het bij de rechter om zijn belang en niet om het recht ging, heeft hij Christus prijs gegeven. Het gaat altijd in de eerste plaats om het buigen onder het recht Gods, want die niet bukt onder het recht, verwerpt Christus. De mens, die in zijn leven niet het recht, maar zijn belang op de voorgrond heeft staan, komt om, want hij heeft zichzelf en niet de Heere ten doel. Pilatus voelde heel veel voor de Heere Jezus en deed heel veel voor Hem. Hij heeft alles in het werk gesteld om Hem te behouden, zolang zijn positie niet op het spel stond, maar toen dié in het gedrang kwam, toen de vrees hem aangreep, dat hij des keizers vriendschap zou verliezen, toen gaf hij Christus, de Rechtvaardige, aan de Joden over tot hunne wil.

Daar zijn mensen, die heel veel voor de Waarheid over hebben, die zeer godsdienstig zijn, maar wanneer zij zichzelf ten offer moeten brengen, dan loopt het vast; zij willen in de crisis met Christus, die de Crisis Zelf is, niet onder gaan, waarom zij Christus prijs geven, want zij hebben het recht Gods niet lief, zij zijn, evenals Pilatus, dubbelhartige mensen. Pilatus is het beeld van alle godsdienstige mensen, die niet hebben leren bukken onder Gods recht, die het recht niet liefhebben, die wèl met Christus willen leven, zo de vriendschap der wereld er maar niet voor prijs gegeven behoeft te worden. Twee heren dienen, dat is het ideaal des mensen, tot zijn verderf.

Zeker, toen de rechter de Heere Jezus onschuldig verklaard had, heeft hij zichzelf ook onschuldig verklaard; hij heeft zijn handen gewassen in het water van onschuld met de woorden: "Ik ben onschuldig aan het bloed van dezen Rechtvaardige; gijlieden moogt toezien". Inderdaad is dit woord van de rechter een waarschuwend woord. **"Gijlieden moogt toezien" bedenkt het wel, u zult er niet voorspoedig mee zijn, Joden. Toezien geeft waakzaamheid te kennen, om schade en schande af te wenden.**

U hebt wel toe te zien, wat u doet, overdenkt het wel! Bedenkt toch de draagwijdte van uw daad, als u de Rechtvaardige verwerpt, voor u en uw kinderen. Nu, dat aanvaarden wij, zeggen de Joden: "*En al het volk antwoordende zeide: Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen*" Pilatus wordt vrijgesproken door het volk: U treft geen schuld, wij nemen al de gevolgen van deze daad voor onze rekening.

Deze vrijspraak zal den rechter echter niet baten, als hij zal staan voor de Rechter van hemel en aarde, want hij verheft Barábbas boven Christus, de onrechtvaardige boven de Rechtvaardige.

"Toen liet hij hun Barábbas los". De moordenaar wordt in vrijheid gesteld. Het is een wonderlijke gebeurtenis in het leven van deze man, want het is door Christus, dat hij leeft, al heeft hij Christus niet lief, wat blijkt uit de gruwelstukken door hem bedreven. Wanneer de Rechtvaardige vrijgesteld was, dan was de onrechtvaardige, gekruist, Barábbas maar nu Christus gekruist moet worden, gaat de onrechtvaardige vrij uit, alsof hij geen kwaad bedreven heeft. Al kunnen wij geen spoor van het genadeleven in deze man bespeuren, zo is hij toch een beeld van Gods kerk. Barábbas heeft gezwegen, want de rechter had het doodsvonnis reeds over hem uitgesproken, wat nog voltrokken moest worden. Zulke mensen zijn er, die, met het vonnis des doods in hun hart, het van dag tot dag verwachten, dat de Heere hen zal verstoten in de buitenste duisternis, zij zijn in de banden des doods en in de angsten der hel. Zij kunnen niets inbrengen tegen het vonnis des doods, daar zij moordenaren zijn, de zonde hebben leren kennen als een Godsmoord. Elke dag, die zij nog mogen leven is een bewijs van Gods goedertierenheid, een onbegrijpelijk wonder, dat de Heere hen nog draagt en spaart. Hun verwondering stijgt ten top, wanneer zij als een dood schuldige van het oordeel des doods worden ontheven, daar Christus kwam te treden in hun plaats; wanneer het oordeel des doods door Hem van hen werd overgenomen. Met verwondering en aanbidding prijzen zij Gods goedertierenheid van nu aan tot in alle eeuwigheid, daar Christus voor hen aan de vloekdood des kruises werd overgegeven.

Toen gaf hij Hem over om gekruisigd te worden.

III. toen Zijn bloedwraak om Hem was uitgedaagd

De Joden zijn door alles heen en deinzen voor niets meer terug, ook niet voor de wrake Gods over het vergieten van onschuldig bloed.

Om van Christus af te komen, dagen zij de Allerhoogste uit met Zijn bloedwraak: "*Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen*". Het Joodse volk wil tot elke prijs ongestoord voortleven. Zo was het toen en zo is het nog. Christus is voor de mens, die steunt op zijn gerechtigheid, een steen des aanstoots, een rots der ergernis. De mens wil wel christelijk zijn, maar dan moet het een Christus zijn van 8 letters, een denkbeeldige Christus, die zich onderwerpt aan onze godsdienstige denkbeelden.

Met de levende Christus, door de Vader met de Heiligen Geest gezalfd, kan en wil de mens niet leven, daar hij zijn leven niet wil verliezen, Die zijn leven wil behouden, verwerpt de levenden Christus gelijk de Joden Hem hebben verworpen. Welbewust en doelbewust is het oordeel, dat verbonden is aan de verwerping van de levenden Christus, door de Joden aanvaard.

Nog één poging wordt door Pilatus aangewend, nu Barábbas is losgelaten, om Christus vrij te krijgen.

Het rechtsgevoel van het onrechtvaardige volk is afgestompt, dat werkt niet meer; mogelijk kan het gevoel van medelijden nog opgewekt worden, door Hem te geselen. Ploegers ploegen op Zijn rug, zij hebben hun voren lang getogen. De Zone Gods wordt gegeseld door de mens, wiens barmhartigheden wreed zijn. Bij de toorn Gods, die Hij draagt in Zijn ziel wordt de Heiland gegeseld door de mens, wat de rechter geboden heeft. De mens, die met ziel en lichaam gezondigd heeft, moet naar ziel en lichaam gestraft worden, waarom Christus als Borg naar ziel en lichaam lijdt. Met de woorden: "*Ziet, de mens*", wordt de Heiland voorgesteld aan het volk. Om ze te bevredigen heb ik Zijn bloed laten stromen, door Hem met geselslagen te verwonden. Het was u toch te doen om Zijn bloed; nu, hier hebt u Zijn bloed!

Zie Hem bloedende voor u staan! Neen, zo hebben de Joden het niet bedoeld. Zou Pilatus het niet begrepen hebben? Of zou hij het niet willen begrijpen, dat het niet ging om een gedeelte van Zijn bloed, toen Gods bloedwraak door hen werd uitgedaagd. Het is duidelijk gezegd: "*Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen*". Het is de Joden niet te doen om een gedeelte van Zijn bloed, maar om ál Zijn bloed. De Heere Jezus moet gekruisigd, Hij moet leeg bloeden, dood bloeden aan het vloekhout des kruises; en alles wat daaraan verbonden is, aanvaarden zij voor zich en voor hun kinderen, naar lichaam en ziel, voor tijd en eeuwigheid. Liever zonder Hem naar de hel, dan met Hem naar de hemel.

Wat de inhoud is van dat uitdagende woord, daarvan hebben onze ogen iets aanschouwd in de oorlogsjaren. Ons hart ontroerde, toen wij treinen vol Joden, jongelingen en jonge dochters, tot kleine kinderen toe, zagen wegvoeren, om te verdwijnen van de aarde in het oordeel des doods. De Joden, die tot op de dag van heden Gods bloedwraak nog uitdagen, het nog uitschreeuwen: "*Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!*" worden door Gods wrake achtervolgd.

En zo zeker de Joden achtervolgd worden, zullen wij eeuwig achtervolgd worden door Gods bloedwraak, zo wij het bloed van de Heere Jezus niet dierbaar achten. Voortlevende in onze onbekeerlijkheid achten wij het bloed van de Zaligmaker onrein. Het ongeloof ziet in Zijn bloed geen dierbaarheid. De waarachtige bekering is voor Jood en Christen noodzakelijk, om gewassen te worden in het bloed van de Zone Gods. Het gaat bij de Jood in zijn vijandschap om het bloed van de Heere Jezus. Het ongoedertierene volk is met een gedeelte van Zijn bloed niet tevreden; het is door en door verhard; van een menselijk medelijden is bij deze godsdienstige mensen geen sprake meer. Het is wel erg, dat wij het moeten zeggen, maar het is de waarheid, **dat de verhardste zondaren zitten in de kerk. Mensen, die met hun godsdienst wat zijn geworden; mensen, die in een dode lijdelijkheid ter neerzitten, die achter het scherm van een rechtzinnige belijdenis zich verbergen en de schuld van hun verderf op God werpen.** Zodra zij in hun onbekeerlijkheid veroordeeld worden; zodra het hun gezegd wordt, dat zij het bloed van de Heere Jezus onrein achten, dan slaat de vlam van vijandschap er uit: "Predik ons, dat wij ons niet kunnen bekeren, dat de mens niet kan geloven, dat het ons gegeven moet worden, dan gaan wij gerust naar huis. Het is wel waar, dat wij niet naar de hemel gaan, maar daar kunnen wij immers niets aan doen!"

Wanneer men zulke mensen in de geest van Paulus zoekt te bewegen tot het geloof, zoals hij dat deed in Korinthe: "En hij handelde op elken sabbat in de Synagoge, en bewoog tot het geloof Joden en Grieken", en te Rome: "*En poogde hen te bewegen tot het geloof in Jezus, beide uit de wet van Mozes en de profeten, van des morgens vroeg tot den avond toe*", dan openbaren zij hun innerlijke vijandschap. De mens wil in zijn godsdienst niet veroordeeld worden, hij wil niet verantwoordelijk gesteld worden voor zijn daden. **De vijandschap der Joden leeft ook in het hart van alle Christelijke mensen, die hun gerechtigheid niet willen werpen voor de mollen en vleermuizen, waarom de levende Christus hun niet dierbaar kan worden.** Zij achten Zijn bloed onrein. En "hoeveel te zwaarder straf meent gij, zal hij waardig geacht worden, die den Zone Gods vertreden heeft en het bloed des Testaments onrein geacht heeft".

Het gaat bij de Joden in hun vijandschap niet om een gedeelte, maar om ál het bloed van de Heere Jezus, het gaat om Zijn persoon, Hij moet gehéél weg. Zijn kracht moet niet slechts gedéeltelijk, maar gehéél gebroken worden, Hij moet gekruist worden. **Dat eisen de Joden in hun vijandschap, maar daarin openbaart zich ook de eis van Gods gerechtigheid in haar heiligheid.** En als Pilatus Hem over geeft om gekruist te worden, dan is het tot voldoening van de Jood, tot zijn verderf; maar het is eveneens tot voldoening van Gods gerechtigheid, tot behoud van allen, die leren bukken onder Gods eisende en wrekende gerechtigheid. Neen, wanneer wij in oprechtheid des harten bukken onder Gods eisende en wrekende gerechtigheid, met een boetvaardige ziel, dan hebben wij aan een gedeelte van het borglijden niet genoeg. Onze ziel kan niet rein gewassen worden met een gedeelte van Zijn bloed. Het is niet mogelijk, met enkele druppels van Zijn bloed voor Gods gerechtigheid te bestaan. Die bij het licht des Geestes ziet in de spiegel van Gods heilige wet, zijn verlorenheid en verdoemelijkheid kent, heeft behoefte aan de gekruisten Christus, kan het met minder niet meer stellen, om zalig te worden.

Dan gaat het bij deze mensen niet meer om de vijandschap der Joden, om de lafhartigheid van Pilatus, maar om de verheerlijking van het Godsrecht in de gekruisten Christus.

O, wonder der genade, terwijl ik Hem in mijn ongerechtigheid heb overgegeven in de vloekdood des kruises tot mijn zaligheid. Nu omhelst mijn hart de Christus, Die overgegeven werd om gekruist te worden. In het rechthuis van Pilatus heeft mijn ziel de diepe betekenis van dit rechtsgeding leren kennen. Staande in het rechthuis van Pilatus heb ik leren buigen onder het Godsrecht. Van ganser harte beken ik het, dat al de gruwelstukken, die hier bedreven zijn, door mij bedreven zijn. In deze crisis ben ik geweest. De Heere Jezus, Die voor mij een crisis was, daar ik Hem niet geheel wilde aannemen, om mijn leven te verliezen, heeft deze crisis voor mij opgelost, daar ik in geloofsvereniging met Hem de dood, de eeuwige dood mocht aanvaarden.

Hij was mij tot een oordeel, tot een Crisis, door mijn ongerechtigheid, die ik niet wilde loslaten; ik was vol berekening, ik steunde op mijn gerechtigheid, om daarmee mijn ongerechtigheid te bedekken, maar nu ik zondaar ben geworden voor God, heb leren buigen onder het recht Gods, is de crisis opgelost.

Nu heb ik Hem lief met een volkomen hart, Hem, Die door mij en voor mij is overgegeven om gekruist te worden.

Nu hoop ik eeuwig in Hem te roemen; van niets anders wil ik nu weten, dan van Jezus Christus en Dien gekruist.

Toepassing

In de zaal des gericht is de Zone Gods veroordeeld om gekruisigd te worden en dat oordeel heeft Hij overgenomen.

Komen wij in de kerk, treden wij in de tempel van Gods Getuigenis, dan moet de Waarheid ons veroordelen, daar wij van nature leven in de zonde.

Werd dat oordeel door ons overgenomen voor het aangezicht des Heeren?

Velen zijn bang, dat zij verloren zullen gaan, bang dat zij zich zullen bedriegen. Het is alsof er nog een kleine mogelijkheid is opengebleven van niet verloren te zullen gaan, zichzelf niet te zullen bedriegen.

Zo zeker als Christus overgegeven is tot de vloekdood des kruises, Gods wrekende gerechtigheid Hem niet heeft gespaard, zullen wij overgegeven worden tot het oordeel des eeuwigen doods.

Die niet uit de Waarheid is, bedriegt zich, daar wij leugenaars en bedriegers zijn. Ik geloof niet, dat ik bekeerd ben, ik geloof niet, dat ik naar de hemel ga en daarom bedrieg ik mij niet. Ik durf geen waarheid aan te nemen, want als ik eens bedrogen uitkwam.

Dan vindt de mens het een hele rust, dat hij zich niet bedriegt. "Gelukkig bedrieg ik mijzelf niet, daar ik niet geloof, dat ik in de hemel zal komen". U is werkelijk druk bezig met zelfbedrog, want u doet uw verantwoordelijkheid weg.

Alleen hij, die het oordeel des doods, door Gods wrekende gerechtigheid over ons uitgesproken, aanvaardt, bedriegt zich niet. Die mensen tobben er niet over, of zij wèl of niet verloren zullen gaan, of zij zich wèl of niet zullen bedriegen, voor hen ligt het vast:

Met alles wat ik deed heb ik mij bedrogen, ik ben een bedrieger, ik lig verloren. Neem het over, twijfel niet: Als ik sterf, dan zink ik weg in de eeuwige rampzaligheid. Zo zeker als Christus overgegeven is tot het oordeel des doods, zal ik overgegeven worden door Gods wrekende gerechtigheid tot het oordeel des eeuwigen doods.

Die dat van ganser harte aanvaardt, beweent zijn ongeluk, rechtvaardigt de Heere met een innerlijke overgave des harten, om door Hem behouden te mogen worden uit genade: Voor die bedrukten en bedroefden is er ruimte in het borglijden van Christus.

Naarmate u Gods eisende en wrekende gerechtigheid lief hebt en u buigt in het stof der verootmoediging, ziet u dierbaarheid in Christus, krijgt Zijn bloed waarde voor u. U hoort Zijn stem en die stem is een vertroostende stem. Hij zegt: "Ik heb voor geleden, Ik heb voor u Mijn bloed gegeven, Ik heb die smaadheid gedragen, om u uit uw smaadheid op te halen. Hier wordt de stem des Vaders gehoord, Die zegt: Ik heb de Zoon Mijner liefde overgegeven tot de vloekdood des kruises, om u op te halen uit het oordeel des doods en der verdoemenis.

Het rechthuis van Pilatus is het rechthuis des Heeren. Hier heeft de rechtvaardige God de wereldlijke rechter macht gegeven, om de Zoon Zijner liefde over te geven tot den vloekdood des kruises, daar Hij met vloek en toorn beladen was.

Het vonnis, dat over Christus werd uitgesproken kwam van boven. Toen u stond in het rechthuis des Heeren met het vonnis des doods in uw hart, kwam uw vrijspraak óók van boven. Gods vergevende en verzoenende liefde daalde van boven door het geloof in Jezus Christus in uw hart, tot vrede en zaligheid voor uw gemoed. Lieve Heere Jezus U hebt mijn oordeel gedragen, voor mij het vonnis des doods aanvaard! U kunt het niet nalaten, Hem daarin te lieven en te loven.

Allen, die de Heere kennen en liefhebben in Zijn rechtvaardigheid, aanschouwen de lijdende Borg met verwondering en aanbidding in het rechthuis van Pilatus, blikken door dat borglijden met steeds meer klaarheid in de Raad des vredes. In Hem en in Hem alleen is de grond der zaligheid.

Het is de wil van uw Borg en Zaligmaker, die voor u heeft geleden, volk des Heeren, dat u met Hem zult lijden. **Hij heeft voor u geleden tot rechtvaardigmaking en nu moeten wij met Hem lijden tot heiligmaking, tot doding van de oude mens der zonde. Het leven Jesu lijdt in het lichaam der zonde; alles wordt door de oude mens aangewend, om dat leven te onderdrukken, ja, was het mogelijk, uit te roeien.**

U wordt bespot door spotduivels om u van uw vrijmoedigheid te beroven, u wordt gezeseld met de gesel der tong. uw goede naam wordt gelasterd.

Door het geloof in de Heere Jezus is dat te dragen, want een discipel is niet meer dan zijn meester.

Wat voorrecht, als de zaken onderzocht kunnen worden, als uw onschuld bewezen kan worden. Kan dat niet, dan kunt U wel zeggen: Men moet maar zonder onderzoek geloven, dat het laster is! Maar zo staat de zaak niet. Wanneer het kwaad bedreven is, al is het nog zo bedekt bedreven, al heeft het de schijn van recht, dan kunnen wij dat wel laster noemen, om er ons mede te dekken, terwijl het de volle waarheid is, die gezegd wordt.

Is het laster, dan loopt het dood, is het geen laster, dan helpt het niet, al noemen wij het honderdmaal laster, om ons te dekken; het kwaad blijft ons achtervolgen, totdat wij het voor God en mensen belijden. Draag de smaadheid, die u opgelegd is, volk des Heeren met een biddende ziel, in vereniging met uw Borg. Hij zal eenmaal alle smaadheid van u wegnemen.

Wandel voorzichtiglijk in de vreze des Heeren, wijkende van het kwade. De grote Meester wil u steeds dieper leiden in Zijn borgwerk. Hoort u Zijn stem? Is het soms doof geworden, door te wijken van de weg der Waarheid? Die in oprechtheid des harten leeft uit de Waarheid, hoort Zijn stem. Hij spreekt tot u door Zijn Woord en Geest.

Denk er gedurig aan: Ik ben van nature een Barábbas , een oproermaker, een moordenaar!

Al is u vrijgesproken van schuld en straf, omdat uw Borg is overgegeven om gekruisigd te worden, zo is u met dat alles toch nog een verdorven zondaar in uzelf.

Barábbas is losgelaten, maar dat kunnen wij niet hebben, wij moeten niet losgelaten worden, om ons zelf weer uit te leven, wij moeten met Christus gekruisigd worden.

Daar zijn mensen die uit een grote inwendige benauwdheid en angst losgekomen zijn, omdat zij door hun historisch geloof in aanraking kwamen met de Heere Jezus. **Deze mensen zijn uit de greep der benauwdheid los gekomen, maar u ontmoet hen niet in de heiligmaking, zij zijn met deze gebeurtenis een Barábbas gebleven in hun uitleving.**

Het oprechte volk, dat Christus omhelst in Zijn borglijden, wordt door Zijn borglijden niet alleen gereinigd, maar ook geheiligd; **zij worden met Christus overgegeven, om gekruisigd te worden, tot doding van de oude mens der zonde. Het leven Jesu is en blijft een kruispaal voor ons verdorven bestaan.**

Daar zijn trappen in de doding van de oude mens.

In de eerste plaats hebben wij de heerschappij-voerende kracht van Gods genade nodig, om in geloofsvereniging met Christus overgegeven te worden, om met Hem gekruist te worden, wat wij als een weldaad des Verbonds hebben aan te merken. Daar komt de natuurlijke mens niet voor in aanmerking.

In de tweede plaats hebben wij het van node, om in vereniging met Christus dat kruis te aanvaarden. Zolang u het kruis niet aanvaardt uit de hand des Heeren, is het niet mogelijk er door geheiligd te worden.

In de derde plaats moet dat kruis gedragen worden in vereniging met de Heere, wat het hart des te inniger verbindt aan de Heere, om het te dragen achter de Heere en te zien op de Heere.

In de vierde plaats moeten we gekruist worden met de Heere, wat smartelijker is, door namelijk het kruis te dragen onder de verbergingen van Gods aangezicht en de mokerslagen van de hel, als het ware van God en Zijn volk verlaten.

Om daarna ten vijfde te sterven aan het kruis, om te vallen, zalig te vallen in de hand des Heeren, door het geloof in de gekruiste Christus, om God te danken, daar Hij ons uit liefde in Christus heeft overgegeven om gekruist te worden, tot doding van de oude mens der zonde.

Amen.

DRIEËRLEI KRUISDOOD

39 En een van de kwaaddoeners, die gehangen waren, lasterde Hem, zeggende: Indien Gij de Christus zijt, verlos Uzelven en ons.

40 Maar de andere antwoordende bestrafte hem, zeggende: Vreest gij ook God niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt?

41 En wij toch rechtvaardiglijk, want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben; maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan.

42 En hij zeide tot Jezus: Heere, gedenk mijner als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn.

43 En Jezus zeide tot hem: Voorwaar zeg Ik u: Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.

Lukas 23 : 39-43

Drieërlei kruisdood:

- I. de vijandige kruisdood
- II. de boetvaardige kruisdood
- III. de borgtochtelijke kruisdood

Geliefden!

Golgotha is de plaats waar Jezus gekruisigd is. Hier is het eindpunt en hoogtepunt van des mensen vijandschap. Dorstend naar het bloed van de Zone Gods heeft de mens Hem genageld aan het vloekhout des kruises. Weg met Hem, wij willen niet met Hem leven, wij willen niet voor Hem bukken. Hij verstoort onze rust, Hij veroordeelt ons in onze godsdienst. **Tot elke prijs zoekt de mens, die zijn leven moet verliezen om zalig te worden, zijn leven te behouden.** Voor niets en niemand deinst hij terug.

Hier is het eindpunt van des mensen vijandschap omdat hij niet verder kan, want daar is niet een tweede of derde Zaligmaker, tegen Wie hij zijn vijandschap uit zou kunnen leven. Hier op de heuvel Golgotha heeft de mens het hoogtepunt van zijn vijandschap bereikt. Het volk, dat zich bezondigd had in het doden van de profeten, verheft zich tegen de Zone Gods, door Hem Zelf te nagelen aan het vloekhout des kruises.

Golgotha is de plaats, waar de Heere Jezus Zijn liefde tot de gerechtigheid Zijns Vaders, voor de zaligheid van zondaren, ten toon gespreid heeft. Hier is het eindpunt van Zijn lijdensweg, de diepste diepte van Zijn vernedering, waar Hij het uitgeroepen heeft: "Het is volbracht".

Voor allen, die de heuvel Golgotha in het geloof mogen betreden, is deze plaats de heerlijkste plaats van de wereld. Allen, die dorstende waren naar de verzoening met God, hebben hier, toen zij door het geloof mochten zien op de gekruiste Christus, de verzoening met God, gevonden.

Hier is het zonde-pak van hen weggenomen, hier heeft de Heere hun ziel gered uit de banden des doods en de angsten der hel. Door het geloof is het hier een roemen in het kruis van Christus, in de offerande van de Zone Gods. O, Hij, die geen kwaad gedaan heeft, is met de kwaaddoeners gekruist, om kwaaddoeners, die het geleerd hebben kwaad te doen, het goede te leren doen. En die het goede gedaan heeft, zal de opstanding des levens deelachtig worden. Van drieërlei kruisdood moeten wij spreken.

De man, die in het ongeloof is gestorven, is het beeld van allen, die sterven in hun onbekeerlijkheid.

De man, die in het geloof is gestorven, is het beeld van allen, die van uit de grote verdrukking mogen ingaan in de eeuwige heerlijkheid.

De Man van smarten, Die Zijn ziel triomferend vanaf de heuvel Golgotha, heeft gesteld in de handen Zijns Vaders, is de Verwerver van de eeuwige zaligheid.

"En één van de kwaaddoeners, die gehangen waren, lasterde Hem, zeggende: Indien Gij de Christus zijt, verlos Uzelven en ons".

I. de vijandige kruisdood

Het kruislijden, wanneer het niet is een kruislijden in geloofsvereniging met Christus, heeft geen zonde-brekende en zonde-dodende kracht.

De straf der zonde kan de kracht der zonde niet breken, noch te niet doen. Deze oproermaker blijft een oproermaker, deze doodslager blijft een doodslager, al is hij gekruist. Als hij het niet meer doen kan met zijn handen, dan doet hij het met zijn mond, wat hij in zijn boosheid altijd gedaan heeft.

Lasteren, is een satanische daad, een morele doodslag.

Deze man tast Christus aan in Zijn zalving, miskent Zijn zalving, omdat het een Goddelijke zalving is. Zijn vijandschap is vijandschap tegen God. "*Indien Gij de Christus zijt, verlos Uzelven en ons*" zegt de lasteraar. "*Omdat Gij Uzelve en ons niet van dit kruis verlost, zijt Gij de Christus niet*". Hij veroordeelt Christus tot leugenaar: "*Gij zegt wel dat Gij de Christus zijt, maar Gij zijt het niet*".

Het ongeloof verwerpt de Gezalfde des Vaders.

Veroordeeld door de liefde van Christus, daar Zijn Kruiswoorden, woorden der liefde waren, zoekt Hij die veroordeling van zich af te wentelen. Christus heeft Zijn liefde uitgesproken in Zijn bede tot de Vader om vergeving, in Zijn woorden van troost tot Maria gesproken, haar overdragende aan de zorgen van Johannes.

De openbaring van Zijn liefde deed het vuur van vijandschap des te feller branden in het hart van de lasteraar. **Daar hij veroordeeld werd door Christus in zijn boosheid en vijandschap, gaat hij Christus veroordelen tot uiting van zijn vijandschap, die rookt als een oven, brandt als een vuur.**

Het is waar, de gekruiste Christus kan Zichzelf niet verlossen, dat kon Hij niet, vanwege de belofte Die Hij de Vader heeft gedaan, om de verlossing voor boetvaardige zondaren te verwerven. Hij moet de vloekdood sterven, wat Gods gerechtigheid van Hem eist. Wat Zijn Goddelijke almacht betreft, kan Hij Zichzelf wel duizendmaal verlossen, maar wat Zijn belofte aangaat, de Vader gedaan, kan Hij Zichzelf en wil Hij Zichzelf niet verlossen. Dit strekt Hem tot eer, hierin is Hij het waardig geliefd en geprezen te worden, terwijl Hij er in gelasterd wordt door de vijand.

Christus verlost Zichzelf niet, om Zijn verlossende liefde heerlijk te maken, in het hart Zijns volks. **Omdat Hij Zichzelf niet verlost van de vloek, kan Hij anderen wel verlossen van de vloek, verlossen van de heerschappij der zonde, des satans en des ongeloofs.** En zie, nu wordt Hij in Zijn lijdende en verlossende liefde getart en gelasterd door de ongelovige en lasterende moordenaar. Deze man wil niet verlost worden van de heerschappij der zonde en des satans, hij wil in zijn slavernij blijven, hij heeft de zonde lief. Hij wil wel verlost worden van zijn kruis om de dienst der zonde voort te zetten.

Elk mens sterft, voortgaande in zijn onbekeerlijkheid, een vijandige kruisdood, wat in de aard en vloek der zonde begrepen ligt. Het kruis is het beeld van de natuur der zonde en van de straf der zonde. De zonde, die het oordeel des doods in zich heeft, wordt dienovereenkomstig met het oordeel des doods gestraft. In de dienst der zonde heft de mens zijn hart en hand op tegen God, in zijn goddeloosheid staat hij met gebalde vuisten de Heere tegen. Dan staat de mens kruisvormig tegenover de Allerhoogste.

In het geloof vouwen wij onze handen, of heffen wij ze op tot het kruis van Christus om ons aan Hem vast te klemmen, maar in de weg der zonde heft de mens zijn handen met gebalde vuisten op tegen de Heere. In die weg is de mens zichzelf tot een kruis, sterft hij een vijandige kruisdood. Door voort te leven in zijn vijandschap tegen God en tegen Christus, kruist hij zichzelf met de kruisdood der eeuwige rampzaligheid, is hij zichzelf tot een hel, tot een vloek.

De mens is zichzelf door de zonde een kruis, waarvan de kwaaddoener, oproermaker en doodslager, die aan het kruis hangt, een beeld is. Hij was zichzelf in zijn gehele leven een vloek, want in Adam is de mens zichzelf een kruis geworden. **Door zijn vijandschap, ongeloof en boosheid heeft hij zichzelf gekruist, heeft hij zichzelf beroofd van de vrijheid waarin hij door God gesteld was.** Niet één mens zou een kruis dragen of gekruist kunnen worden, zo hij zichzelf niet gekruist had door de zonde in het Paradijs.

In Christus hebben wij, o wonder der genade, o wonder van Gods eeuwige liefde, een goede, een heerlijke gedachte van het kruis. Het kruis des mensen is het kruis der dwaasheid, maar het kruis van Christus is het kruis van Gods ondoorgrondelijke wijsheid, waar de Grieken blind voor waren, waarom het door hen dwaasheid geacht werd.

In Hem wordt het kruis een zegen, door het geloof, maar dat is het kruis op zichzelf niet, dan is het van alle kanten een vloek en een ergernis voor de mens in zijn eigen gerechtigheid. De mens heeft zichzelf gekruist aan de kruispaal des ongeloofs en der vijandschap. Aan dat kruis hangt hij in zijn vijandschap tegenover God, zinkt hij weg in de eeuwige dood. Hij kruist zijn consciëntie, door zijn consciëntie als met een brandijzer toe te schroeien, om er niet langer door veroordeeld te worden. **Hij kruist zichzelf door de aanbiddingen van Gods genade, hoe dierbaar zij ook zijn, hoe welmenend hem ook gedaan, te verachten.** Terwijl deze moordenaar hangt aan het kruis, is hij nog werkzaam in het kruisigen van de Heere Jezus in het verachten van Zijn genade. Hij nagelt Hem aan het kruis van schande en verachting met de woorden: "*Indien Gij de Christus zijt, verlos Uzelven en ons*".

Hiermede zegt hij: "Gij zijt de Christus, de Gezalfde des Vaders niet". Al kon hij Christus niet kruisigen met zijn handen, omdat hij zelf gekruist was, zo kruist hij Hem nochtans met zijn mond en hart.

Elk mens kruist zichzelf door zijn dadelijke zonde, hij maakt het zichzelf onmogelijk op de wereld.

Hij kruist zichzelf aan de kruispaal van gierigheid, hij heeft geen macht meer, gebruik te maken van de gaven door God gegeven. Het kruis der gierigheid doet hem wegsterven in de eeuwige dood, het is een wortel van alle kwaad. Hij kruist zichzelf aan de kruispaal van dronkenschap, diefstal en hoererij. **Het is de dwaasheid gekroond, zichzelf te kruisigen, maar die dwaasheid is de dwaasheid der zonde.** Een bepaalde zonde, waaraan de mens zichzelf over geeft, is hem een kruispaal, waaraan hij zichzelf kruist, waarmee hij zichzelf berooft van Zijn natuurlijke vrijheid. Door het bedrijf der zonde hangt de mens aan het kruis van zijn vijandschap tegenover God, is hij zichzelf tot een vloek. De mens werkt zichzelf steeds dieper in de ellende. De hele wereld is zichzelf een kruis, heeft zichzelf gekruist aan de kruispaal der ellende.

Machteloos hangen de machtigste koninkrijken aan de kruispaal der machteloosheid, waaraan zij zichzelf genageld hebben, door te breken met Gods Woord, door het kruis van vijandschap op te heffen tegenover God. Hier roept de Heere het de zogenaamde beschaafde wereld, het humanisme van onze tijd toe: "Indien gij het zelf kunt, zo gij het buiten Mij kunt stellen, zo kom af van uw kruis, verlos uzelf uit uw ellende waarin gij verkeert". Christus, Die met deze woorden gesard is, toen Hij als borg hing aan het vloekhout des kruises, zegt nu: "U dacht het buiten Mij te kunnen stellen, zonder Mij een bloeiende maatschappij tot stand te kunnen brengen, het verloren paradijs te kunnen veroveren en zie, ge werkt uzelfen steeds dieper in de ellende. U nagelt uzelf steeds vaster aan de kruispaal der ellende en nu roep Ik het u, en niet alleen u, maar ook de godsdienstige mens, die het voorgestelde doel met zijn godsdienstigheid denkt te bereiken, toe: "Kom af van uw kruis, verlos uzelf".

Dit roept Christus ons niet toe, gelijk wij het de gekruisten Christus toeroepen, in de weg der zonde en des ongeloofs. De Heere roept het ons toe, om ons tot bekering en boetvaardigheid te roepen. Hij roept het ons toe, opdat wij onze onmacht, dwaasheid en ellendigheid zouden leren kennen en belijden. Maar neen, de mens wil het niet bekennen, dat hij zichzelf niet kan verlossen; tot op de dag van heden maakt de mens het zichzelf en anderen nog niets dat hij het wel kan, dat hij Gods genade niet nodig heeft. Daarom houdt hij het kruis van Christus voor dwaasheid.

Het kruis, waarmee de mens zichzelf kruist, is niet alleen in de daad der zonde, maar ook in de straf der zonde. De straf der zonde is onafscheidelijk aan de daad der zonde verbonden, al giet de Heere niet terstond de volle straf der zonde uit over de daad der zonde. Terstond werd de straf der zonde gevoeld op de daad der zonde in het paradijs. Met het gevoel van Gods toom, van Gods ongenoegen in de consciëntie, zat de mens verschrikt neer onder het geboomte van de hof, om zich, alsof het mogelijk was, voor God te verbergen.

De vloek des kruises heeft de mens terstond getroffen, hij weet het niet te ontvlieden, hij weet met zichzelf geen raad. Daar, in het paradijs, heeft God door Zijn grote goedertierenheid het kruis van Christus terstond geplaatst, tot verlossing van het kruis, waarmee de mens zichzelf gekruist heeft, door die daad en de straf der zonde. Terstond is het de mens toegeroepen in de weg der genade, dat de verzenen van Christus vermorzeld zouden worden aan het vloekhout des kruises. De mens, die zichzelf een kruis is geworden, door het Verbond te verbreken, Gods beeld te verwerpen, kan alleen door het kruis van Christus gezaligd worden. Ons kruis kan alleen door Zijn kruis te niet gedaan worden.

Voortgaande in de zonde, voortlevende in het ongeloof, draagt de mens de straf der zonde, die begrepen ligt in de daad der zonde, hier aanvankelijk en straks in de eeuwigheid volkomen. In het kruis van de straf der zonde, waaraan de mens zichzelf genageld heeft, is geen verdienstelijkheid, geen betaling, daar hij al zondigende hangt aan het kruis der zonde in zijn vijandschap tegen God. Dat geldt niet alleen van de onbekeerden, maar ook van Gods kinderen, in de weg der zonde en des ongeloofs.

In Sodom heeft het kruis van Gods ongenoegen Lot getroffen, daar hij niet was in de weg des Heeren en zo was het met Eli en meer anderen evenzo. Door onbekeerlijkheid en ongeloof trekt Gods kind zich af van het kruis van Christus en kruisigen wij ons zelf, door ons te beroven van de vrijheid, die in Christus is. Voortgaande in de onbekeerlijkheid des harten, draagt de mens het kruis van Gods ongenoegen. Vandaar het spreekwoord: "Elk huis heeft zijn kruis". De straf der zonde heet zelfs in den volksmond een kruis, al wordt het niet bekend, dat de straf der zonde een rechtvaardige straf is, dat het kruis der ellende een kruis is, waaraan hij zichzelf genageld heeft. Bij het licht des Geestes wordt het ons duidelijk, dat het kruis van de straf der zonde begrepen ligt in het kruis van de daad der zonde.

Door het kruis van de straf der zonde wordt het de mens onmogelijk gemaakt, zichzelf uit te leven, zoals hij het zou willen. Deze man, die de vijandige kruisdood is gestorven, is het onmogelijk gemaakt, zichzelf langer uit te leven in zijn opstandigheid. Het was een oproermaker, een revolutionaire man, die zich kwam te verzetten tegen de macht, die over hem gesteld was. Om het doel van zijn opstandigheid te bereiken, heeft hij een doodslag begaan, waarom hij tot de kruisdood veroordeeld is.

Door het kruis van de straf der zonde wordt het deze man onmogelijk gemaakt, daarin voort te gaan. Door de vloek der tegenheden wordt de mens een kruis opgelegd, zodat hij zichzelf niet kan uitleven, gelijk hij dat zou willen.

De mens leeft op een vervloekte aarde, waar de vloek des kruises hem van alle kanten treft. Die vloek des kruises in de straf der zonde breekt niet de kracht der zonde, maar drukt de uitleving der zonde. Het kruis van de straf der zonde moet de mens dragen, om te kunnen leven op aarde, al draagt hij het vloekende. Denk niet, als de mens kon leven zoals hij wenst te leven, dat het dan beter zou zijn, daar de mens zich uit wil leven in de volle boosheid van zijn bestaan. **Uit het kruis van de daad der zonde moet het kruis van de straf der zonde voortkomen, waaraan hij genageld wordt door Gods wrekende gerechtigheid.** Als de Heere zegt: *"Ten dage als gij daarvan eet zult gij den dood sterven"*, dan wil dat niet alleen zeggen, dat de Heere op die daad der zonde de straf der zonde legt, alsof dat kwaad ook te bedrijven was, zonder te komen onder het oordeel des doods. Zo is het niet, daar de straf der zonde niet slechts gelegd wordt op de daad der zonde, maar er ook uit voortkomt. Die zich losmaakt van de God des levens, moet de dood sterven. Dat zegt de Heere de mens, opdat het hem duidelijk zou zijn, dat de straf der zonde niet alleen verbonden is aan, maar ook begrepen ligt in de daad der zonde. God kon, met eerbied gesproken, de zonde niet met minder, dan met de dood straffen. De Heere zegt tot de mens: Als u daarvan eet, dan berooft ge uzelf van het leven, dan stelt ge uzelf onder het oordeel des doods. De opstandige zondaar pleegt zelfmoord, hij is zelf de oorzaak van het kruis des doods.

Genageld aan het kruis des doods, sterft de mens een vijandige kruisdood. De kruispaal des doods brengt geen verandering in het innerlijke leven van de mens. Vloekende en lasterende sterft de mens, dus elk mens, voortlevende en stervende in zijne onbekeerlijkheid, een vijandige kruisdood, om God eeuwig te vloeken en te lasteren aan de kruispaal des doods in de hel. Het kruis van de daad der zonde en van de straf der zonde is in de grond der zaak één kruis, waaraan de mens zichzelf genageld heeft met de nagelen des ongeloofs.

Christus wordt door de lasterenden moordenaar, die sterft in zijn vijandschap, aangetast in Zijn borglijden, alsof Hij zichzelf niet had kunnen verlossen van het kruislijden. Dat had Hij wel gekund, en wel duizendmaal gekund, maar om anderen te verlossen, verlost Hij zichzelf niet. In die liefde, ten toon gespreid in Zijn kruislijden, wordt de Zone Gods aangetast door de mens. Deze vijandige kruislijder gaat met zijn kruislijden niet tot Christus, hij veracht en bespot Christus in Zijn kruislijden. Hij tast Christus aan in Zijn vertrouwen op God. Met een onbevlekt vertrouwen vertrouwt Hij op Zijn God, waarin Hij bespot wordt. *"Hij heeft op God vertrouwd; dat Hij Hem nu verlosse, indien Hij Hem wel wil; want Hij heeft gezegd: Ik ben Gods Zoon"*. **Zie, Zijn God laat Hem in de steek, Hij is niet Gods Zoon. In het ongeloof lastert de mens God, versmaadt hij de Zone Gods in Zijn borglijden.** Daar is in de daden, in het uitleven van het ongeloof een gradueel verschil, maar wat het wezen des ongeloofs betreft, is dat in elk mens van dezelfde natuur. **Elk mens komt, vanwege zijne onboetvaardigheid en ongelovigheid in zijn kruislijden, Christus in Zijn kruisdood te verachten, daar hij door Hem veroordeeld wordt.** Het is de natuur der zonde God te haten en te lasteren en het door God verordeneerde middel tegen de zonde te verachten.

Terwijl deze moordenaar zijn vijandschap uitspreekt, wordt hij door Gods neerbuigende goedheid nog vermaand, met de vraag: *"Vreest gij ook God niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt?"* Arme man, leg uw vijandschap af, buig voor de hoge God in het stof, eer het voor eeuwig te laat is. Op deze vraag geeft hij geen antwoord, kan hij niet antwoorden.

Daar is niet één reden om God te vrezen, maar vele redenen om Hem kinderlijk te vrezen.

Al was er geen hemel tot beloning en geen hel tot straf, dan nog is God het eeuwig waardig, gediend en gevreesd te worden. Het betaamt alle mensen God te vrezen, maar degenen die staan voor de poorten der eeuwigheid toch wel inzonderheid. De vreze des Heeren is het beginsel der wijsheid, waar dat beginsel gemist wordt, leeft de mens door in de dwaasheid van zijn vijandschap. Met deze vraag: *"Vreest gij ook niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt?"* is de moordenaar naar de eeuwige rampzaligheid gereisd.

Met deze veroordeling is hij de vijandige kruisdood gestorven: "Wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben". Aan deze kruispaal lijdt hij zijn eeuwig kruislijden in de hel. Het is een drieërlei kruisdood, die wij aanschouwen op de heuvel Golgotha.

Was de eerste kruisdood een opstandige kruisdood, de tweede is:

II. de boetvaardige kruisdood

De overtreders, met wie de Heiland gekruisigd is, zijn even slecht. Het zijn beide oproermakers en moordenaars. De bewering, dat beide moordenaars de Heere Jezus gelasterd hebben, is niet geheel van grond ontbloot. De Schrift zegt: "*En hetzelfde verweten Hem ook de moordenaars, die met Hem gekruisigd waren*". Het is mogelijk, dat hier in het meervoud gesproken wordt, omdat de lasterende moordenaar in het meervoud heeft gesproken. Hierover willen wij niet twisten. Het is in elk geval best mogelijk, dat ook de boetvaardige moordenaar het gedaan heeft. Dat het een overtreder, een moordenaar en lasteraar was, staat vast, al zou hij niet gelasterd hebben aan het kruis.

In het leven van deze moordenaar is een keerpunt gekomen aan het kruis en wat mag daarvan toch wel de oorzaak zijn? Dat niemand te slecht is om zalig te worden, staat vast, daar niemand zalig wordt uit de werken der wet, maar door de gerechtigheid van Christus. Het nieuwe leven der genade is hij deelachtig geworden, door de toerekening van Christus' gerechtigheid. Deze daad is een soevereine daad Gods en sluit alle waardigheid des mensen uit. In die weg alleen is het mogelijk een nieuw geestelijk leven deelachtig te worden, wat zich openbaart in de vrucht van het nieuwe leven, in de vreze des Heeren. Het is hem onmogelijk, langer op deze weg der zonde voort te gaan, hij kan het niet horen, dat de Heere gelasterd wordt, hij neemt het voor de naam des Heeren op. Al heeft deze man niet de minste grond om te hopen, dat hij deelgenoot zal worden van de eeuwige zaligheid, al verwacht hij niets anders, dan dat hij voor eeuwig verstoten zal worden, zo is het hem toch onmogelijk, langer in de zonde voort te gaan. De Heere is het waardig, eeuwig waardig, gediend en gevreesd te worden. De onberouwelijke keus, om de Heere te vrezen, leeft in zijn hart. De vreze des Heeren is een bewijs, dat hij de Heere kent en liefheeft. Het is niet een slaafse vrees die bestaat in angst voor straf, om was het mogelijk haar te ontlopen. Wat de straf betreft, die aanvaardt hij van ganser harte, het is niet een slaafse, maar een kinderlijke vreze, die zijn hart vervult.

De boetvaardige moordenaar vreest God, terwijl hij zich in het oordeel bevindt, in het gericht voor de Rechter van hemel en aarde. Zijnde onder de afdrukken van Gods majesteit en rechtvaardigheid in zijn hart, bewijst hij het, de Rechter van hemel en aarde lief te hebben, kinderlijk te vrezen. De man denkt, dat het voortvloeit uit zijn verkeren in het oordeel en wekt zijn mede-moordenaar op, die zich met hem in hetzelfde oordeel bevindt, tot de vreze Gods. Het past hem, met eerbied vervuld te zijn voor Gods hoogheid en majesteit. Dat die andere mensen de Heere niet vrezen, is al heel erg, maar een man die staat in de poorten der eeuwigheid, dat die de Heere niet vreest, is het allerergste dat te bedenken is.

Zie, die gedachten vervullen het hart van een mens, die met God te doen krijgt, die gesteld wordt voor de Rechter, die de zonden niet ongestraft kan laten. Deze man is, hangende aan zijn kruis, door het geloof in aanraking gekomen met het Kruis van Christus. Hij ziet het onderscheid tussen zijn kruis en het kruis van Christus en zegt het, dat zijn kruis een kruis der rechtvaardigheid is, geheel in overeenstemming met het kwaad door hem bedreven. Hij heeft er niets op tegen, want hij heeft de Heere in Zijn rechtvaardigheid lief. Dat is een kenmerk van het genadeleven: God te rechtvaardigen, te verheerlijken in Zijn rechtvaardigheid. Hij kan geen harde gedachten denken van de Heere, geen verwijtende woorden spreken tot de Heere. Deze boetvaardige moordenaar heeft een welgevallen aan de straffen van zijn ongerechtigheid. God rechtvaardigen, dat is het wat aan de rechtvaardigmaking des geloofs vooraf gaat. Niets is voor ons innerlijk leven noodzakelijker, dan de Heere te rechtvaardigen, vrij te spreken. De man heeft in zijn hart niets op God tegen, de Heere heeft hem nooit kwaad gedaan, altijd na gewandeld met Zijn goedertierenheden. Op deze oordeelsdag, de dag des gericht, heeft hij de Heere verheerlijkt in Zijn rechtvaardigheid.

Wanneer deze man zo was weggezonden in de eeuwige rampzaligheid, dan zou Hij de Heere eeuwig verheerlijkt hebben in Zijn rechtvaardigheid. Het is rechtvaardig, Heere, als U mij voor eeuwig verstoot, ik zal eeuwig getuigen dat U rechtvaardig is, dat ik de oorzaak ben van mijn verderf. Onderzoek het toch, of u dat kent, of het bij u niet geweest is een werken buiten Gods rechtvaardigheid om.

Daar zijn heel wat gemoedelijke godsdienstige mensen, die al maar om Gods rechtvaardigheid heen werken, zij eigenen zich beloften en waarheden toe, waarmee zij denken in de hemel te komen.

Laten wij toch ons innerlijk leven beproeven, of wij de Heere lief gekregen hebben in Zijn Goddelijke rechtvaardigheid, of de straf der zonde door ons van ganser harte is aanvaard. Dit is de verbrijzeling en vernedering des harten, die onmisbaar is, waarin de ware boetvaardigheid bestaat.

"Maar deze heeft niets onbehoorlijks gedaan". Hij ziet het onderscheid tussen zijn kruis en het kruis van de Heere Jezus, Die wel lijdt maar niet lijdt om Zijn eigen zonden, maar voor de zonden Zijns volks als Borg. Als waarachtig mens heeft Hij niets onbehoorlijks gedaan; waarom Hem dan bespot, waarom Hem dan gelasterd? De boetvaardige moordenaar heeft met zijn zonden te doen, hij acht de Heere Jezus gelukkig, Die nooit zonde gedaan heeft. Nooit heeft Hij gezondigd, al heeft Hij een menselijke natuur aangenomen, die kon zondigen. Hij is de eerste en de enige, Die niet gezondigd heeft. Gelukkig, de ogen van deze man gaan open voor het borglijden van de Heere Jezus en dat verootmoedigt hem om te bidden: *"En hij zeide tot Jezus: "Heere gedenk mijner als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn"*.

Bij het licht des Geestes ziet de boetvaardige moordenaar ruimte om zalig te worden. Hij gelooft, dat de Heere hem kan geven, wat hij nodig heeft tot zaligheid, hij gelooft, dat de Vader van alle barmhartigheid tot dat einde de Zoon Zijner liefde heeft gegeven. Buigende onder het oordeel van Gods wrekende gerechtigheid, is hem de deur der hope geopend. Het is een onvergetelijke gebeurtenis, wanneer men als een vloekwaardig zondaar ruimte ziet, om weer in Gods gunst en gemeenschap gesteld te worden. Wat bedekt is en bedekt blijft in het ongeloof, wordt ontdekt en met ruimte aanschouwd in het geloof bij het licht des Geestes. Met verwondering roept het boetvaardige volk hier uit: *"O Heere, zou ik nog zalig kunnen worden? Is er voor mij nog kans, om van onder het oordeel des doods verlost te worden?"*

Wat aanschouwd wordt in het geloof, wordt afgebeden van de Heere door het geloof.

"Heere gedenk mijner", is de zucht die hij slaakt, de bede die opkomt uit zijn hart. Maar wat bedoelt hij met de bede: *"Heere, gedenk mijner"*, daar hij niet spreekt van een bepaalde zaak? Hij bidt niet om vergeving, om verlossing, of om een recht ten eeuwigen leven. Van een bepaalde zaak spreekt hij niet in zijn bede en toch is zijn bede een Gode welbehaaglijke bede. De boetvaardige moordenaar is niet een man, die wat heeft en wat mist, hij mist alles, hij behoort tot de bedelaars, die aan alles gebrek hebben, daar zij dóór en dóór verarmd zijn. Dat het een man is, die alles mist, heeft hij duidelijk uitgesproken, daar hij zichzelf gelijk gesteld heeft met de moordenaar, die door hem vermaand werd.

Mist deze man dan alles? Hij heeft toch verschillende zaken, waarin hij onderscheiden is van de man, die nog vloekt en lastert in zijn vijandschap. Inderdaad heeft hij verschillende zaken, hij heeft de Heere lief, hij kan het niet horen, dat de naam des Heeren gelasterd wordt, hij is versierd met de vreze Gods, die door hem wordt aangeprezen, hij is in een diepe vernedering, in een innige verootmoediging voor het aangezicht des Heeren, hij is in het geloof, want hij roept uit de diepe nood zijns harten tot de Heere.

Die heerlijke zaken zijn aanwezig, maar daar kan hij het niet mee stellen, met die heerlijke zaken is hij nog een verloren zondaar voor God en dat is van grote betekenis voor zijn innerlijk leven.

De man steunt niet en kan niet steunen op de eigenschappen van het nieuwe leven, hij zoekt de grond der zaligheid buiten zichzelf. De Heilige Geest bouwt ons niet op in de eigenschappen van het nieuwe leven, maar in den weg van boetvaardigheid wijst en prijst Hij ons Christus aan, om tot Hem te vluchten. **Menigeen bedroeft de Heiligen Geest, staat Hem in Zijn werkingen tegen, door zichzelf op te bouwen of te laten opbouwen in de werkzaamheden en eigenschappen van het nieuwe leven.**

Hiermede ontstaat verachtering in het nieuwe leven, het onderdrukt de zuivere werkzaamheden des geloofs, daar men gaat steunen op de werkzaamheden en eigenschappen van het nieuwe leven. Om tot de Heere Jezus te komen, moeten wij alles missen, om door Hem gezaligd te worden. Met de bede: *"Heere, gedenk mijner"*, spreekt de boetvaardige zondaar zijn gemis en verlorenheid uit voor het aangezicht des Heeren. In deze werkzaamheden des geloofs kleeft het hart de Heere aan. De noodzakelijkheid, om door de Heere Jezus gezaligd te worden, wordt door hem gevoeld.

"Heere, gedenk mijner als gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn". Dat de Heere Jezus zal komen in het Koninkrijk Zijner heerlijkheid, staat voor hem vast, Het huis Zijns Vaders, waar al de verlostten zijn, is ook Zijn huis.

De grote Koning heeft óók Zijn koninkrijk, Zijn onderdanen op aarde, maar in de hemel is het Koninkrijk Zijner heerlijkheid, daar zal Hij komen, daar zal Hij gesteld worden door de Vader. De man gelooft, dat de Heere Jezus eerder zal zijn in de eeuwigheid dan hij, dat de Heiland niet zal sterven door uitputting, maar door het geven van Zijn ziel aan de Vader. **De Zaligmaker zal wel sterven aan het kruis, maar niet ten gevolge van het kruis, Hij heeft macht, Zijn leven af te leggen en wederom aan te nemen.**

De boetvaardige moordenaar gelooft, dat de Zone Gods de menselijke natuur heeft aangenomen tot de enigheid des Goddelijken persoons. Hij gelooft, dat, als de Zone Gods met Zijn menselijke ziel zal zijn in het Koninkrijk Zijner heerlijkheid, Hij dan toch evenwel met Zijn Goddelijke natuur op de aarde is, om hem te geven wat hij nodig heeft tot zaligheid. Vanuit het Koninkrijk Zijner heerlijkheid kan Hij hem zien en gedenken.

Het bidden van de boetvaardigen moordenaar staat in verband met het gebed van de Heere Jezus.

De bede: "*Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen*", is hem een troostbron. Hieruit put hij de troost, dat de Zone Gods voor hem heeft gebeden tot de Vader, dat Hij hem gedenkt aan het kruis.

In die voorbede heeft hij vertrouwen; **het is hem duidelijk, dat het lijden van Christus een borglijden is, de grond waarop de Vader hem Zijn vergevende liefde kan schenken, waarvan hij reeds iets proeft in de hebbelijkheid des geloofs.** In de bede: "*Heere gedenk mijner als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn*", ligt de erkenning, dat de Heere Jezus aan hem op aarde gedenkt, opgesloten, de erkenning, dat Hij hem heeft opgenomen in Zijn voorbede.

Het gebed van deze man is als het ware geboren uit de voorbede Christus.

Is het dan geen twijfel des ongeloofs, te vragen, of de Zone Gods hem wil gedenken, als Hij zal gekomen zijn in het Koninkrijk Zijner heerlijkheid, terwijl Hij hem gedenkt in Zijn voorbede hier op aarde? Zou Hij het op aarde wèl en in de hemel niet doen? Hierin is niet de minste verdenking, daar de man opkomt uit zijn onwaardigheid, er van overtuigd is, geen recht te hebben op Zijn voorbede. **De man steunt niet op zijn bidden, hij hoopt alleen op de voorbede van Christus; door Diens voorbede kan hij gesteld worden in de vergevende liefde des Vaders.**

Hij gelooft, alleen op grond van Christus' voorbede aangenomen te kunnen worden door de Vader tot kind, omdat het pleiten van Christus op Zijn offerande de Vader welbehaaglijk is, daar Zijn kruisdood is:

III. de borgtochtelijke kruisdood

De boetvaardige moordenaar heeft van de Heere Jezus en tot de Heere Jezus gesproken, maar nu spreekt de Heere Jezus tot hem: "*Voorwaar, zeg Ik u, heden zult gij met mij in het paradijs zijn*". Het sterven van Christus aan het vloekhout des kruises is de weg naar het hemels paradijs. Golgotha staat tussen het aardse en het hemelse paradijs in. Wat op Golgotha plaats heeft, is in het aardse paradijs gezegd bij de oprichting van het Verbond der genade, na de verbreking van het Verbond der werken.

De verzenen van Christus moesten vermorzeld worden aan het vloekhout des kruises, om het oordeel des doods en der verdoemenis te niet te doen, Gods volle toorn moest door Hem gedragen en doordragen worden. In het aardse paradijs heeft God de weg geopend door het Verbond der werken naar het hemels paradijs. Des mensen eeuwige bestemming lag in het hemels paradijs. De hemelse paradijsweg is door den mens afgesloten, daar hij het Verbond der werken heeft verbroken. Nu loopt zijn weg naar de eeuwige rampzaligheid. Hier aan het vloekhout des kruises is Christus in de diepte der hel, de volle Godsverlating zal straks door Hem uitgeklaagd worden, met de vraag: "*Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?*" Van uit de diepte der hel horen wij Hem spreken van het hemels paradijs. Hij is er ten volle van verzekerd, dat Zijn kruisdood de weg is naar het hemels paradijs, want Zijn lijden is een borgtochtelijk lijden, een Gode welbehaaglijk lijden. Het kruis van de daad der zonde en van de straf der zonde wordt door Zijn kruis te niet gedaan. Door Zijn kruis wordt het zondekruis doodgekruist. Als de Zone Gods aan het vloekhout des kruises hangt, dan nagelt Hij de zonde aan Zijn kruis. Hierom heeft Zijn kruis een zonde dodende kracht. Dat heeft het kruis van de moordenaar niet. Dat de ene moordenaar aan zijn kruis tot bekering is gekomen is niet ten gevolge van zijn kruis. Het moordenaarskruis heeft geen zonde dodende kracht. Dat zien wij duidelijk in de lasterende moordenaar. Door het kruis van Christus is de oude mens der zonde van de boetvaardigen moordenaar gedood, terwijl hij hing aan het kruishout. **Niet omdat hij náást, maar omdat hij inwendig mèt Christus gekruist is, gekruist is door een innerlijke geloofsvereniging met Christus, heeft hij de doding der zonde bekomen.**

De innerlijke geloofsvereniging met de gekruisten Christus is in de eerste plaats dienende tot doding der zonde. In de wedergeboorte wordt de zondaar met Christus gekruist, wordt het hem door het kruis van Christus onmogelijk langer de zonde te dienen. Het kan niet, al hunkert de oude mens der zonde naar het bedrijf der zonde, daar hij tot verbreking van de kracht der zonde met Christus genageld is aan het kruis. Gode zij dank, dat is het door God uitgedachte middel tegen de kracht der zonde.

Het leven der genade, dat door die innerlijke geloofsvereniging met Christus de zondaar is geschonken, wil ook niet langer zondigen, het leven Jesu draagt het beeld van de Heere Jezus en niet dat van de eerste Adam.

De verbreking van de kracht der zonde is een weldaad, die de Borg door Zijn borgtochtelijk lijden heeft verworven. De verbreking van de kracht der zonde en de doding van de oude mens der zonde eist de Heere in de eerste plaats. Naarmate de geloofsvereniging met Christus inniger wordt, komt de doding der zonde des te meer tot openbaring.

Zoek de doding der zonde toch niet in de wet, verwacht haar niet van uw godsdienstig leven, maar alleen van de innerlijke geloofsvereniging des harten met Christus, die der zonde gestorven is.

De borgtochtelijke kruisdood van Christus is niet alleen tot doding voor de zonde, maar ook tot vergeving van de zonde.

De schuld der zonde is door Hem gedragen op het vloekhout des kruises naar lichaam en ziel, Het lijden van de Borg was oneindig veel zwaarder dan dat van de anderen. want Hij heeft Gods volle toorn doordragen, Hij heeft de diepte der hel doorworsteld, waar de gehele hellemacht op Hem aanviel. Hij werd door gevelesde en niet-gevelesde duivelen gepijnigd tot in de diepste diepte van Zijn ziel, tot in Zijn liefde tot Zijn God en Vader. In dat alles heeft Hij zijn vertrouwen op Zijn God en Vader ongeschonden bewaard. De wetenschap, dat Zijn lijden een borgtochtelijk lijden was, was een steunpunt in Zijn ziel. **In de diepste diepte van Zijne vernedering gaf Zijn Vader Hem het genoegen te smaken, een armen zondaar te zaligen.**

In die boetvaardige moordenaar zag Hij de ganse Kerk voor Zich staan, hoorde Hij de ganse Kerk bidden: "Heere, gedenk mijner als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn".

Zoals de moordenaar Hem in zijn kruislijden heeft gerechtvaardigd en verheerlijkt, wordt Hij vroeg of laat gerechtvaardigd en verheerlijkt door al Zijn volk. Dat genoegen heeft de Vader Hem midden in Zijn lijden doen smaken, daar dat het doel van Zijn lijden was. Christus heeft Zichzelf gegeven in de vloekdood des kruises tot betaling van de schuld der zonde, tot voldoening aan Gods eisende en wrekende gerechtigheid.

Daar is nog meer: Christus heeft tot in de diepste diepte van Zijn lijden Zijn God en Vader verheerlijkt, Zijn wet volmaakt onderhouden. Hij heeft Zijn God geliefd boven alles en Zijn naaste als Zichzelf. Uit liefde tot Zijn God, tot de verheerlijking van Zijn Naam, heeft Hij Zichzelf gegeven in de vloekdood des kruises.

Al giet Zijn God Zijn volle toorn over Hem uit, dan nog heft Hij Hem met een volkomen hart, vertrouwt Hij zonder de minste verdenking op Zijn Woord. Liefde tot Zijn naaste heeft Hij altijd beoefend als waarachtig mens, wat Hij ook beoefend heeft aan het vloekhout des kruises, door te zorgen voor Maria en te bidden voor Zijn vijanden. Hij heeft de wet volmaakt onderhouden; en op een volmaakte onderhouding van de wet was de mens in het paradijs het hemelse paradijs beloofd. Tot in de vloekdood des kruises heeft Christus het bewezen, dat Hij het Verbond der werken volmaakt heeft onderhouden. Hij heeft niet alleen de wet, maar ook het Verbond der werken onderhouden.

Al had God met Adam het Verbond der werken niet opgericht, dan nog was hij het verplicht geweest de wet volmaakt te onderhouden, daar God als Zijn Schepper het waardig was, maar bij de oprichting van het Verbond der werken heeft Adam zich vrijwillig verplicht, Gods wet volmaakt te onderhouden om het eeuwige leven te verkrijgen, wat blijkt uit het onderwijs dat hij Eva heeft gegeven in die zaken, daar zij wist van welke boom wèl en van welke boom niet gegeten mocht worden. Uit de aanvaarding van de sacramenten des Verbonds blijkt, dat zij het Verbond der werken hadden aanvaard, dat God met hen en zij met God gesloten hadden. Tot verheerlijking van het Verbond der werken heeft Christus Gods wet volmaakt onderhouden en Zijn wil gedaan en zo staat door Hem en in Hem de weg open naar het hemelse paradijs. Op grond hiervan zegt de gekruiste Zaligmaker het de boetvaardigen en biddenden moordenaar: **"Voorwaar zeg Ik u, heden zult gij met Mij in het paradijs".**

Heden, terstond, zodra de ziel scheidt van het lichaam, zult u met Mij in het paradijs zijn. Met Mij zult u bestaan voor het aangezicht des Vaders, want Ik heb voor u de vergeving der zonden en het recht ten eeuwigen leven verworven. Gij zult er niet alleen door Mij, maar ook met Mij zijn. De Heere Jezus zet voor de boetvaardigen zondaar de hemelpoort wijd, wagenwijd open.

Het is niet in woorden uit te drukken, wat dat voor deze man geweest zal zijn, voor rekening van de Heere Jezus te liggen, door Hem geleid te zullen worden in de heerlijkheid des Vaders. De eeuwigheid zal voor hem niet te lang zijn, om de Heere daarvoor te verheerlijken.

Het woord, door de lijdenden Borg gesproken tot vertroosting van de boetvaardigen moordenaar, wordt met een "voorwaar" bevestigd.

Al is het woord door de Zone Gods tot hem gesproken, waar in zichzelf, daar het door de Waarheid gesproken is, het wordt nochtans bevestigd vanwege de zwakheid zijns geloofs.

De man heeft het nodig dat de Heere hem deze bevestiging geeft, om te sterker te staan in de strijd, om kinderlijk te vertrouwen op Zijn God. Het is alsof de Heiland wil zeggen: "Man, houdt het voor waar, al zegt de hele hellemacht, dat het niet waar is. Houdt het voor waar, als de duisternis over u gekomen zal zijn, drie uur lang. Houd het voor waar, als u de aarde zult voelen beven en de steenrotsen zult horen scheuren. Houd het voor waar, als uw benen gebroken zullen worden. Houd het voor waar, als u mogelijk stervende zult geworpen worden in de kuil der moordenaars".

Houd het voor waar, kind des Heeren, vertrouw op het woord dat de Heere tot uw ziel heeft gesproken. Zijn woord is het enige steunpunt uws geloofs. Welgelukzalig zijn ze, die op Hem vertrouwen.

Toepassing

Elk mens sterft een kruisdood, daar leeft niemand en daar sterft niemand zonder kruis.

Daar wij stervende zijn, al zijn wij nog gezond, is het de vraag: Welke kruisdood sterven wij?

Sterven wij een vijandige of een boetvaardige kruisdood.

Leef er niet over heen; zeg niet: "Ik weet het niet". Die een boetvaardige kruisdood sterft, weet, dat het de keus van zijn hart is, de Heere te vrezen, bekent het dat het rechtvaardig zou zijn zo de Heere hem voor eeuwig kwam te verstoten, is biddende werkzaam met het behoud voor zijn onsterfelijke ziel.

Kent u dat niet, dan sterven wij geen boetvaardigen kruisdood, dan sterven wij, al leven wij een godsdienstig leven, een vijandige kruisdood, dan zijn wij nog aan de kruispaal des ongeloofts, om eeuwig te hangen aan de kruispaal van de straf der zonde.

Gode zij dank, dat onze kruisdood door de kruisdood van Christus nog een boetvaardige kruisdood kan worden, maar dan moet ons hart met Hem verenigd worden, gelijk het hart van de boetvaardige moordenaar met Hem verenigd is geworden, om geheel aan Zijn zijde te staan, om het van ganser harte voor Hem op te nemen.

Door Zijn kruis kan onze vijandschap gekruist, kunnen wij in ons ellendig bestaan gekruist worden. Alleen door de vernieuwing des harten kan ons hart met Hem verenigd worden, onder de bearbeiding des Heiligen Geestes. Die de gekruiste Christus door het geloof niet aankleeft, verwerpt Hem, daar is geen derde weg.

Het is onze schuld, een vijandige kruisdood te sterven, daar wij door Hem in onze vijandschap niet gekruist willen worden.

Beken het voor de Heere, dat wij vijanden zijn van Hem en van Zijn wegen, daar vijanden door Hem met God verzoend kunnen worden. Niemand is te slecht, want deze boetvaardige man was een oproermaker en doodslager, de man had dus zelfs een moord op zijn geweten en toch heeft hij door het geloof in de gekruiste Christus een plaats ontvangen in het hemels paradijs.

Het is voor niemand te laat, want de boetvaardige moordenaar heeft het tot de laatste dag van zijn leven tie uitgehouden tegen de Heere.

Wij allen zijn nog in het heden der genade, in de mogelijkheid om zalig te worden. Maar zeg niet, nog tijd genoeg te hebben, daar u nog gezond is, want om te sterven behoeven wij niet ziek te zijn, elke dag kan de laatste dag, elk uur het laatste uur van ons leven zijn, de tijd der genade is een heden der genade, het kan elk ogenblik afgesneden worden. Let toch op het voorrecht van de boetvaardige moordenaar, die met ruimte is ingegaan in de eeuwige heerlijkheid.

Hier hebt u een duidelijk beeld van den weg der bekering in de keus zijns harten, om de Heere te vrezen, in de boetvaardigheid zijns harten, door te buigen onder Gods rechtvaardigheid, in het geloof zijns harten, daar hij zijn behoud en zaligheid zocht in Christus. Deze drie zaken moeten gekend worden tot zaligheid en die zijn in het hart van al Gods oprechte kinderen.

Wat is de weg der bekering toch eenvoudig, een kind kan het wel begrijpen. Elke bekering, waarin deze drie zaken gemist worden, is geen bekering tot God. De bekering van de boetvaardigen moordenaar is niet lang, niet ingewikkeld, maar kort, doch zakelijk. Wanneer dit drietal zaken gemist wordt in onze bekering, dan is onze bekering geen waarachtige bekering, geen bekering tot God.

Is het de keus van uw hart de Heere te vrezen, is het een buigen onder Gods rechtvaardigheid, een vluchten tot de Heere om ontferming, dan hebben wij het van node, daarin steeds meer diepgang te bekomen, om inniger de Heere te vrezen, dieper voor Hem te buigen, ernstiger tot Hem te roepen.

Laat het u niet te veel ontmoedigen, als u nog geen antwoord ontvangen hebt van de Heere. Denk niet, dat de Heere altijd terstond antwoord geeft op de eerste zucht, die geslaakt is. Dikwijls beproeft de Heere ons in het smeken tot Hem, door te zwijgen.

Zeg daarom niet, dat het beginsel der oprechtheid in u gemist wordt. Laat het veeleer een spoorslag voor u zijn om dieper te buigen voor en inniger te roepen tot de Heere, daar Hij gekomen is om verloren zondaren zalig te maken, waarom Hij afgedaald is in de vloekdood des kruises.

Met medelijden is het hart van de boetvaardigen moordenaar vervuld, hij bestraft zijn medemoordenaar niet vanuit de hoogte. Met de vraag: "Vreest gij ook God niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt?" spreekt hij zijn spijt er over uit.

Niets is betamelijker, dan de Heere te vrezen, niets is noodzakelijker, dan van uit het oordeel tot Hem te roepen om ontferming. Wij hebben het gehoord uit het eerste Kruiswoord: "Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen", dat Gods vergevende liefde door Hem is afgesmeekt.

Nu weet ik, wat het is, tegen God te zondigen, Zijn liefde te verachten, zichzelf te stellen onder het oordeel des doods. Ik heb het wel in mijn onwetendheid gedaan, ik heb, Gode zij dank, de zonde tegen de Heiligen Geest niet bedreven, want die staan buiten de voorbede van Christus, maar mijn onwetendheid dient niet tot verontschuldiging, daar ik het had kunnen weten.

Vriend, ga toch niet langer voort in de zonde, smeeek God om genade, eer het voor eeuwig te laat is.

Wie het genadeleven kent, heeft medelijden met zijn medemensen, die het nog missen.

Nu hij de gekruiste Christus kent, bij Hem schuilt, heeft hij het niet meer over zijn kruis. Door het kruis van Christus is het kruis van deze moordenaar een gezegend kruis geworden, het is het middel tot zijn bekering. Was hij niet gegrepen, niet gekruist met Christus, dan zou het kruis van Christus hem niet geweest zijn tot zaligheid. Ik moest hier gekruist worden, om door het kruis van Christus gezaligd te worden, het is een onbegrijpelijk Wonder van Zijn genade.

Heeft de Heere uw bede verhoord, hebt u door de voorbede van Christus tot de Vader, vergeving der zonde en een recht ten eeuwig en leven ontvangen, moogt u door genade weten, op reis te zijn naar het hemels paradijs?

Houd het voor waar en smeeek de Heere, of het Hem behagen mocht, Zijn woord door Zijn Geest te willen bevestigen in uw hart, om er kinderlijk op te vertrouwen.

In die weg zult u een boetvaardige kruisdood sterven tot verheerlijking van de Heere.

Al is het kruis van de kracht en van de straf der zonde te niet gedaan door het kruis van Christus, dan nog hebben wij het van node, met Hem de kruisdood van de smet der zonde te sterven in boetvaardigheid. Gods kinderen wenen niet alleen over hun zonden vóór, maar ook ná de vergeving der zonden, daar Christus door onze zonden is genageld aan het vloekhout des kruises. Ik heb Hem die smart, die smaadheid en dat lijden aangedaan. Hoe inniger ons hart door het geloof met de gekruiste Christus verenigd wordt, hoe meer de oude mens met Hem gekruist wordt, opdat de nieuwe mens in Hem zou triomferen over de zonden. Het staat op Zijn kruis: "Deze is Jezus, de Koning der Joden".

Met de naam van Jezus is Hij op de wereld gekomen, want Hij is gezonden door de Vader, om Zijn volk zalig te maken van hun zonden. Door Zijn kruis roept Hij het Zijn volk toe, dat Hij hen verlost van de kracht, de schuld en de smet der zonde. In Zijn kruis is de diepe betekenis van de naam Jezus.

Het vleselijke Jodendom heeft Hem als Koning verworpen en tot op de dag van heden zwerft het rond op de aarde zonder Koning.

Het geestelijk Jodendom, dat de besnijdenis des harten kent, verheerlijkt Hem als de Koning, die van Israëls God gegeven is, daar Hij hen gesteld heeft in de geestelijke vrijheid. Zijn vijanden, die Hem daarin verwerpen, moeten een vijandigen kruisdood sterven, maar die door Zijn borgtochtelijke kruisdood de zonden afsterven, zullen in het geloof een boetvaardige kruisdood sterven, om eeuwig door Hem en met Hem te zijn in het hemels Paradijs.

Amen.

"En het voorhangsel des tempels scheurde in tweeën, van boven tot beneden"

Markus 15 : 38

Het gescheurde voorhangsel:

- I. gescheurd door de Zoon
- II. gescheurd door de Vader
- III. gescheurd door de Heiligen Geest

Geliefden!

De totale Godsverlating die de lijdende Borg uitgeklaagd heeft met de woorden: "Eloï, Eloï, Lamma Sabachtani" hetwelk is, overgezet zijnde: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" hebben de vijanden beantwoord met de spotwoorden: "Ziet, Hij roept Elia". Terwijl de spons met edik op een rietstok de Heiland wordt toegereikt, zetten de spotters het spotten voort, met de woorden: "Houdt stil, laat ons zien of Elia komt om Hem af te nemen". **Opzettelijk wordt het woord, Eli, uit Ps. 22, dat "mijn God" betekent, met een satanische wreedheid overgebracht op Elia**, alsof Elia geroepen werd door Hem, om Hem te verlossen.

In de synagoge van Nazareth heeft de Heere Jezus, toen Hij sprak uit de profetie van Jesaja, het eerst gesproken van Elia, die gezonden werd naar Sarepta Sidonis, tot een vrouw, die weduwe was, om het Joodse volk te overtuigen van hun ongelovigheid. Het is alsof zij in verband met die prediking, waarover zij getoornd hebben, Hem hier bespotten door te spreken over de komst van Elia, om Hem van het kruis te nemen. Neen, Elia komt niet om Hem te verlossen; Hij zal tot Elia gaan, die gesproken heeft van Zijn uitgang uit Jeruzalem, die Hij volbrengen zou door Zijn ingang in het hemels Jeruzalem. "En Jezus, een grote stem van Zich gegeven hebbende, gaf den geest". Dwars door de bespottingen van de hel heen is de Heiland gegaan tot de Vader. Hij heeft Zichzelf en Zijn volk verlost, door Zichzelf over te geven in de vloekdood des kruises. De diepe betekenis van Zijn borgtochtelijk sterven wordt ons aanschouwelijk voorgesteld in het gescheurde voorhangsel.

Het is niet een, maar het voorhangsel, waarvan hier gesproken wordt. Daar was een eerste en een tweede voorhangsel; het gaan in het heilige der heiligen was een gaan achter het tweede voorhangsel. "Maar achter het tweede voorhangsel was de tabernakel, genaamd het heilige der heiligen". **Door het eerste voorhangsel was scheiding gemaakt tussen de voorhof en het heilige, door het tweede voorhangsel werd echter de scheiding tussen het heilige en het heilige der heiligen verstaan.**

Dat het tweede voorhangsel een diepere betekenis had, dan het eerste, blijkt hieruit, dat de hogepriester, en hij alleen daar slechts eenmaal per jaar mocht komen op de grote verzoendag en dat niet zonder bloed. Vanzelfsprekend hebben wij door het voorhangsel het voornaamste voorhangsel te verstaan, dat de weg voor gans Israël afsneed naar het binnenste heiligdom. Dat de hogepriester slechts eenmaal per jaar achter het voorhangsel mocht komen met het bloed van het offerdier, wees op het gaan van de grote Hogepriester, die met Zijn eigen bloed is ingegaan, toen het voorhangsel van Zijn menselijke natuur door Hem van boven naar beneden gescheurd werd.

Het voorhangsel gaf de scheiding te kennen, die ontstaan was door de zonde, tussen de Heere en de mens. Door het beeld Gods leefde de mens op de weg van het Verbond der werken in gemeenschap met God. Daar was geen voorhangsel, daar bestond geen scheiding. In de verbreking van het Verbond, heeft de mens zich los gescheurd van God, heeft hij zichzelf gescheiden van Gods gunst en gemeenschap. **Die totale scheiding van God wordt ons aanschouwelijk voorgesteld in het voorhangsel.** Het heilige der heiligen was des Heeren woonstede, een symbool van de hemel. Het gaan van de grote Hogepriester in het binnenste heiligdom met Zijn bloed, is Zijn gaan tot de Vader met Zijn offerande in de hemel der hemelen. De natuurlijke mens heeft geen last van het voorhangsel der ongerechtigheid, daar zijn hart niet dorst naar de gemeenschap des Heeren. Hij weet niet wat het is, wenende te staan voor het voorhangsel. **Alle levenden kennen het voorhangsel. Zij zuchten en klagen over de scheiding, die zij gevoelen vanwege de zonden.**

Van Gods gunst en gemeenschap gescheiden te zijn is het allerergste, daar gaan zij onder gebogen. Die scheiding is door ons niet weg te nemen, het voorhangsel is door ons niet te scheuren, om in te gaan in het binnenste heiligdom van Gods gunst en gemeenschap. Die scheiding geeft een eeuwige scheiding te kennen. Als ik zo sterf, kan het niet anders vanwege Gods heiligheid en rechtvaardigheid, of ik zal eeuwig van Hem gescheiden zijn. Zeker, dat is het oordeel waaronder wij besloten liggen door de zonde. Beken het met steeds meer boetvaardigheid, voor het aangezicht des Heeren, want het kan alleen in de weg van boetvaardigheid aanschouwd worden, dat het voorhangsel gescheurd is van boven tot beneden.

Het voorhangsel dat gescheurd is, is:

I. gescheurd door de Zoon

Dat het scheuren van het voorhangsel des tempels in verband staat met het scheuren van het voorhangsel Zijner menselijke natuur, staat vast. **Had de Zone Gods het voorhangsel van Zijn menselijke natuur niet gescheurd, dan had het voorhangsel des tempels niet gescheurd kunnen worden.**

Achter het voorhangsel van Zijn menselijke natuur hield Christus de heerlijkheid van Zijn Goddelijke natuur verborgen, gelijk de Heere achter het voorhangsel des tempels Zijn Goddelijke heerlijkheid verborgen hield. Gelijk de Heere met Zijn heerlijkheid tabernakelde in het binnenste heiligdom, wat de oprechte Israëlieten in het geloof voor waarachtig hielden, tabernakelde de Zone Gods in de tabernakel van Zijn menselijke natuur op aarde in de staat van Zijn vernedering, wat Hij verborgen hield achter het voorhangsel van Zijn menselijke natuur. Allen, die in Hem geloofden, geloofden dat Hij de Zone Gods was, al hield Hij Zijn Goddelijke heerlijkheid verborgen achter het voorhangsel van Zijn vernedering.

In het voorhangsel van Zijn menselijke natuur heeft Hij de scheiding der zonde gedragen. In de aanneming van de menselijke natuur was Hij beladen met de last der zonde, lag Hij onder vloek en toorn. De Zone Gods was in de staat van Zijn vernedering het voorhangsel in de volle zin des Woords. Wat het inhoudt, van God gescheiden te zijn door de zonde, te liggen onder vloek en toorn, heeft Hij in Zijn volle diepte verstaan, gedragen en doordragen. **Hij heeft de totale scheiding van Gods gunst en gemeenschap doorleefd** en uitgeklaagd aan het vloekhout des kruises, met de woorden: "*Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten*". De volle Godsverlating gedragen en doordragen hebbende, is Hij de vloekdood des kruises gestorven. **In het voorhangsel van de tempel hebben wij maar een flauw beeld van de scheiding tussen God en de mens, ontstaan door de zonde.** In Christus is het voorhangsel in de volle zin des Woords, daar Zijn God Zich geheel van hem heeft gescheiden en daar Hij beladen was met de volle last der zonde, getroffen werd door de vloek van Gods volle toorn. "*Want dien, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt*".

Als Borg is Hem de zonde toegerekend en door die toerekening is Hij een vloek geworden, want daar staat geschreven: "*Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt*".

Aan het vloekhout des kruises heeft de Zone Gods het voorhangsel van Zijn menselijke natuur, waarin Hij zonde gemaakt was, gescheurd van boven tot beneden. Hij heeft niet gezegd: "Mensen, Ik sterf, want gij hebt mij verworpen door mij te nagelen aan het kruis, nu kan ik niet langer leven." Neen, dat heeft Hij niet gezegd, dat kon Hij niet zeggen, daar Hij niet gestorven is tengevolge van het kruis. **Hij scheurde als Borg door een soevereine daad van Zijn liefde het voorhangsel van Zijn menselijke natuur van boven tot beneden**, met de uitroep: "Vader, in Uwe handen beveel Ik Mijn geest. En als Hij dat gezegd had, gaf Hij den geest". Zijn sterven was niet slechts een gebeurtenis, gelijk het een gebeurtenis is bij de mens, als hij sterft, het was een daad, een scheuren van het voorhangsel Zijner menselijke natuur van boven tot beneden. Het scheuren van het voorhangsel Zijner menselijke natuur was een Goddelijke daad. De Zone Gods had macht Zijn leven af te leggen en wederom aan te nemen. "*Daarom heeft Mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het wederom neme*". Niet één mens heeft macht zijn leven af te leggen, zijn ziel weder te geven aan God. De mens kan wel zelfmoord plegen, maar dan legt hij zijn leven niet af, om zijn ziel weder te geven aan God. **Die zelfmoord pleegt, geeft zijn ziel aan de duivel.** Die zelfmoord pleegt, grijpt een middel aan, dat hem doodt. De Zone Gods heeft het voorhangsel van Zijn menselijke natuur onmiddellijk gescheurd van boven tot beneden, Hij heeft Zijn leven afgelegd. Zijn sterven was een borgtochtelijke daad. De Zone Gods doet ons door het afleggen van Zijn leven, door het scheuren van het voorhangsel Zijner menselijke natuur, blikken in de diepe betekenis van Zijn borglijden. **Deze scheur komt van boven, vanuit de eeuwigheid.** In de stille eeuwigheid heeft Hij Zijn leven gegeven, om het oordeel des doods te niet te doen.

Hij heeft het de Vader beloofd, Zijn ziel te zullen stellen tot een schuldoffer, Hij is met Zijn hart borg geworden. Op de vraag: "Wie is hij, die met zijn hart borg worde om tot Mij te genaken?", heeft de Zoon geantwoord, zeggende: "Zie, Ik kom; in de rol des hoeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o mijn God, om Uw welbehagen te doen en Uwe wet is in het midden mijns ingewands". Van uit de eeuwigheid scheurt de Zone Gods het voorhangsel van Zijn menselijke natuur, door ziel en lichaam vaneen te scheiden. Die daad was een Goddelijke daad, Hij heeft ten volle over Zichzelf beschikt, Zichzelf gegeven. De Zone Gods heeft Zijn lichaam gesteld in de staat des doods, om gelegd te worden in het stof der aarde, door Zijn ziel te stellen in de handen Zijns Vaders. De Vader heeft Hem het lichaam toebereid, heeft Hem die ziel geschapen, door de werkingen des Heiligen Geestes, en de Zoon heeft de menselijke natuur aangenomen tot de enigheid des Goddelijken persoons. Door het voorhangsel van Zijn menselijke natuur te scheuren van boven tot beneden, offert de Zone Gods Zichzelf Gode de Vader onstraffelijk op, Hij brengt Zijn offerande in het binnenste heiligdom voor het aangezicht des Vaders. Hij gaat niet achter het voorhangsel om, gelijk de hogepriester dat deed op de grote verzoendag, die het voorhangsel een weinig weg schoof om te komen bij het verzoendeksel, waar hij met het bloed van een offerdier de schuld des volks ceremonieel verzoende. Neen, dat had geen wezenlijke verzoening tot stand kunnen brengen. Als Hij Zichzelf verlost had van het kruis, dan was alles tevergeefs geweest, gelijk alles tevergeefs geweest zou zijn, zo Hij gestorven was tengevolge van het kruis. Hij moest niet achter het voorhangsel om naar het binnensten heiligdom, hetzij aan de rechterkant door te komen van het kruis, hetzij aan de linkerkant door te bezwijken aan het kruis, Hij moest dwars door het voorhangsel heen, Hij moest door Zijn Goddelijke kracht ziel en lichaam vaneen scheuren, opofferen, om met die offerande te treden in het binnenste heiligdom des Vaders, tot voldoening aan de eisen van Zijn wrekende gerechtigheid.

Als de hogepriester op de grote verzoendag achter het voorhangsel om trad in het binnensten heiligdom, dan viel het voorhangsel achter hem dicht, zodat niet één mens hem kon zien, maar de Zone Gods scheurt het voorhangsel van Zijn menselijke natuur, het blijft open staan, als Hij in gaat met Zijn offerande in het binnenste heiligdom des Vaders. Het voorhangsel van Zijn menselijke natuur, dat van boven tot beneden is gescheurd, is van beneden tot boven niet te helen. Het voorhangsel des tempels was van beneden uit naar boven nog wel dicht te maken, en dat zal ook wel weer dicht gemaakt zijn door degenen, die de diepe betekenis van het Goddelijk scheuren niet wilden erkennen. Maar zo is het met het gescheurde voorhangsel van de menselijke natuur van Christus niet.

Hadden de discipelen en discipellinnen het gekund, dan zouden zij uit liefde tot Zijn persoon, niet uit liefde tot Zijn werk, dat Hij er in verricht had, het gescheurde voorhangsel van Zijne menselijke natuur geheel hebben. Was het van hen afhankelijk geweest, dan zou het zover niet eens gekomen zijn, dan hadden zij Hem van het kruis gehaald, dan zouden zij Zijn wonden verbonden hebben. Maar neen, dat was niet mogelijk, Hij moest sterven aan het vloekhout des kruises, Hij moest het voorhangsel van Zijn menselijke natuur scheuren, om de weg te banen naar het binnensten heiligdom.

Nu Hij het voorhangsel van Zijn menselijke natuur gescheurd heeft van boven tot beneden, staat de weg open voor boetvaardige zondaren van beneden naar boven. Hij heeft het voorhangsel van Zijn menselijke natuur gescheurd, om de weg der verzoening, die verse en levende weg, te banen tot de troon Zijns Vaders. Allen, die Hem door het geloof volgen in Zijn gaan tot de Vader, toen Hij het voorhangsel van Zijn menselijke natuur scheurde, mogen in Zijn kracht op Zijn offerande pleiten bij de Vader, want Hij heeft een eeuwige verlossing teweeggebracht. Hoor, wat de apostel zegt in Hebr. 9: Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door den meerderen en volmaakteren tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel, noch door het bloed der bokken en kalveren; maar door Zijn eigen bloed ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeg gebracht hebbende. Door Zijn gaan in het binnenste heiligdom, door het gescheurde voorhangsel van Zijn menselijke natuur, heeft Hij een eeuwige verlossing teweeg gebracht. Door Hem kunnen alle banden des ongeloofs, die het leven der genade binden, verbroken worden. Hij kan u ophalen uit de gevangenis waarin u zit te wenen vanwege uw zonden, zit te klagen vanwege uw zielesmart over het gemis van den Heere. Ga met al uw droefheid, met al uw banden, door het gescheurde voorhangsel, om op Zijn offerande te pleiten voor het aangezicht des Vaders, "Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in den hemel zelf, om te verschijnen voor het aangezicht Gods voor ons". **In Hem, die het voorhangsel van Zijn menselijke natuur gescheurd heeft van boven tot beneden, hebben wij vrijmoedigheid om te gaan tot de Vader.**

Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op een verse en levende weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees en dewijl wij hebben een grote Hogepriester over het huis Gods, zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs. Het is de wille Gods, dat wij in oprechtheid des harten, verzekerd in het geloof, zullen gaan in het binnenste heiligdom. **Die twijfelt aan de algenoegzaamheid van Zijn offerande, die twijfelt of het de wil des Vaders wel is, door de offerande van Christus tot Hem te komen, sluit de weg toe. Daar mag niet de minste twijfel zijn in ons hart omtrent de offerande van Christus, die aangenomen is door de Vader. Het wil niet zeggen, dat u in de volle zekerheid moet staan, dat u kind van God is. Dat is de inkerende daad des geloofs, die niet in de eerste plaats noodzakelijk is. Maar de volle zekerheid des geloofs in de uitgaande des geloofs is wèl noodzakelijk, om te treden in het binnenste heiligdom op een Gode welbehaaglijke wijze. Met de waarachtige bekentenis, dat wij de eeuwige dood verdiend hebben, is het alleen mogelijk in volle verzekerdheid des geloofs door Zijn offerande te gaan tot de Vader.** Onboetvaardigheid onderdrukt het geloof. Het hart, dat in oprechtheid dorst naar de gemeenschap Gods in Christus, wordt door het gescheurde voorhangsel verzekerd, dat de weg open staat naar het binnenste heiligdom. De Zone Gods heeft het voorhangsel van Zijn menselijke natuur plaats bekleedend en verdienend gescheurd. Beladen met de volle last der zonde, die de dood waardig is, heeft Hij Zijn ziel uitgestort in de vloekdood des kruises, om de scheur, die gescheurd is door de zonde van beneden naar boven, te helen. **Scheuren geeft geweld te kennen: Met het geweld der zonde heeft de mens zich losgescheurd van God.** Hierover treurt het bedrukte volk. Het wordt steeds meer beseft, dat wij van God gescheiden zijn, daar wij ons van God moedwillig kwamen af te scheuren. Door te eten van de verboden boom scheurde de mens zich, van beneden naar boven, los van God. Hij scheurde zich los van het hart des Vaders, daar hij niet langer kind des Heeren wilde zijn. Met een innige smart in het hart wordt die scheur beweend voor het aangezicht des Heeren. Naarmate het Godsgemis wordt ingeleefd, wordt die scheur des te meer met smart gevoeld en beweend. Zou die scheur geheeld, zou ik weer gesteld kunnen worden in gemeenschap met God, vraagt het bedroefde volk. Dat kan, het is ons tot vreugde, u die mogelijkheid te mogen prediken, dat kan, daar de Zone Gods in de volle Godsverlating het voorhangsel van Zijn menselijke natuur gescheurd heeft van boven tot beneden. Van boven, van uit de aanvaarding van Gods eisende en wrekende gerechtigheid, tot beneden, tot in de diepste diepte der hel. In de volle Godsverlating heeft Hij Zichzelf gegeven in de vloekdood des kruises, tot voldoening aan Gods eisende en wrekende gerechtigheid. Door Zijn Goddelijk scheuren kan de scheur tussen God en uw ziel geheeld worden, om Gods zoete gunst en zalige gemeenschap te genieten. In het geloof treedt het bedroefde volk bij het licht des Geestes door het gescheurde voorhangsel, dat borgtochtelijk gescheurd is, op de verse en levende weg naar de troon van Gods genade. Daar Hij het voorhangsel Zijner menselijke natuur gescheurd heeft van boven naar beneden, mag het volk, dat zichzelf ellendig kent, van beneden, van uit de benedenste delen van het verderf en de Godsverlating, onder vloek en toorn bedolven, in geloofsvereniging met Hem opklimmen naar boven. In Hem is de weg dag en nacht open naar het binnenste heiligdom. Toen de Zone Gods het voorhangsel van Zijn menselijke natuur borgtochtelijk scheurde, heeft de Vader het voorhangsel des tempels gescheurd van boven tot beneden. Nu Christus aan Gods eisen en wrekende gerechtigheid heeft voldaan, scheurt de Vader het voorhangsel des tempels, tot bevestiging, dat Hij het offer Zijns Zoons heeft aangenomen, dat het ceremoniële offer niet meer gebracht behoeft te worden en niet meer gebracht mag worden. Nu de grote Hogepriester met Zijn bloed ingaat, wordt het bloed des offers van de hand des hogepriesters uit het geslacht van Aäron niet meer aangenomen.

Het gescheurde voorhangsel:

II. gescheurd door de Vader

Het voorhangsel des tempels heeft de Vader gescheurd, om ons de diepe, borgtochtelijke betekenis van het gescheurde voorhangsel der menselijke natuur van Christus te verklaren.

In het binnenste heiligdom des tempels was de ceremoniële openbaring van Gods verkiezende liefde in Christus. **Nu de grote Hogepriester door het gescheurde voorhangsel van Zijn menselijke natuur met Zijn bloed is ingegaan in het binnensten heiligdom des hemels, worden wij door de Vader rechtstreeks gewezen op Zijn verkiezende liefde in Christus.** Hier worden wij vanaf Golgotha geleid naar de tempel, om daarna vanuit de tempel met meer klaarheid geleid te worden naar Golgotha.

De Vader wil dat Zijn volk niet langer door de ceremoniële diensten, maar rechtstreeks zal zien op Zijn verkiezende liefde in Christus. Hier wordt het ons toegeroepen: *"God was in Christus de wereld met Zichzelve verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende"*.

Bij het licht des Geestes treedt Gods kind op de weg des geloofs door het gescheurde voorhangsel in Gods verkiezende liefde, waarvan de tempel in zijn geheel een symbool was. Van uit Zijn hemelse heiligdom roept de Heere het Zijn gunstgenoten toe, dat Hij hen liefgehad heeft met een eeuwige liefde. Buiten Hem had Ik Mijn verkiezende liefde nooit in u kunnen verheerlijken. Ik heb u uitverkoren in Hem, zegt de Vader, het is door de offerande Mijns Zoons, dat u weer deelt in Mijn liefde. In het geloof moogt u door het gescheurde voorhangsel heen blikken in Mijn liefde. In Hem staat Mijn liefdehart voor u open. **De weg is gebaad, door Zijn gaan in het binnenste heiligdom moogt u treden in Mijn tegenwoordigheid.** De Zoon Mijner liefde heeft voor u het voorhangsel gescheurd, waarom u niet buiten behoeft te blijven staan. U kunt niet te slecht, niet te ellendig zijn in uzelf, het is door Zijn bloed, waarmee Hij is gegaan door het gescheurde voorhangsel, dat u moogt ingaan. Deze weg is vers, eeuwig vers, dus nooit oud; hij is ook levend en leidend ten eeuwige leven, loopt dus nooit dood. De weg der wet is oud en verouderd, dus nabij de verdwijning; de weg der ceremoniële diensten is dood gelopen in het gescheurde voorhangsel, het kan niemand ten leven leiden. De weg des geloofs, die geopend is door het gescheurde voorhangsel des Zoons, loopt uit in de eeuwige heerlijkheid.

Bij het licht des Geestes treedt Gods kind op de weg des geloofs door het gescheurde voorhangsel in Gods verzoenende liefde, wat het verzoendeksel ons predikt. Gelijk het in de duisternis van de nacht niet aanschouwd kon worden, dat het voorhangsel gescheurd was, maar wel bij het licht van de gouden kandelaar, is het alleen in het geloof bij het licht des Heiligen Geestes te aanschouwen, dat de Zone Gods het voorhangsel van Zijn menselijke natuur borgtochtelijk gescheurd heeft. Bij het licht des Geestes laat de Vader Zijn kinderen blikken in het bloed des Verbonds, door Hem aangenomen tot verzoening van hun zonden, om de vloek der wet weg te nemen. Door het gescheurde voorhangsel komt de Vader het Zijn volk aanschouwelijk bewijzen, dat alle oorzaken van scheiding door Christus zijn tenietgedaan.

Door het geloof verheugt Gods kind zich in het gescheurde voorhangsel, daar het door het gescheurde voorhangsel deelt in Gods verzoenende liefde. Hij heeft de schuld Zijns volks uit Zijn boek gedaan. Die verzoenende liefde Gods in Christus ligt nog zo bedekt voor de oprechten, die wenen over hun zonden, zolang zij het niet aanschouwd hebben door het geloof bij het licht des Geestes, dat de Vader het voorhangsel des tempels gescheurd heeft van boven tot beneden. Zij leven als het ware nog Oudtestamentisch, daar zij nog staan voor het voorhangsel van hun onverzoende schuld. Al wordt het hun gepredikt, dat de grote Hogepriester is ingegaan met het bloed der verzoening, zo wordt toch de troost en de kracht van die verzoening gemist, daar zij het niet aanschouwd hebben, dat de Vader het voorhangsel heeft gescheurd van boven tot beneden. Het is alleen te verstaan in het geloof bij het licht van de gouden kandelaar des Geestes, dat de Vader het voorhangsel van de tempel Zijner genade heeft gescheurd voor mij, om mij te doen treden in het binnenste heiligdom van Zijn vergevende liefde, met de zekerheid, dat de scheiding der ongerechtigheid door Christus is te niet gedaan. Hoe zoet en zalig is het voor Gods kind, om in die dadelijke gemeenschap des Heeren te mogen delen, het te mogen ervaren, dat de Vader in Christus niets op Zijn volk tegen heeft.

Bij het licht des Geestes treedt Gods kind op de weg des geloofs door het gescheurde voorhangsel in het gebruik van het brood des levens, dat de Vader hem geeft, waarop wij gewezen worden door de gouden kruik met manna. Veertig jaren lang heeft de Vader Zijn volk Israël gespijzigd in de woestijn met brood uit de hemel, om hen te brengen in het beloofde land, waarvan een gouden kruik is gevuld en bewaard in het binnenste heiligdom, wat ons wijst op het ware brood des levens, Jezus Christus, gegeven door de Vader. Die het manna gegeten hebben in de woestijn, zijn gestorven, maar die eet van dit ware brood des levens, dat uit de hemel is nedergedaald, leeft tot in alle eeuwigheid. De Zone Gods heeft het voorhangsel van Zijn menselijke natuur gescheurd, waarmee Hij Zijn vlees tot spijs en Zijn bloed tot drank heeft gegeven. Met schuchterheid is het hart der bedrukten bezet; het durft Zijn vlees niet te eten en Zijn bloed niet te drinken, al hongeren en dorsten zij naar Zijn gerechtigheid. Op de vraag: Mag ik dat wel doen, ben ik daartoe wel gerechtigd? geeft de Vader het antwoord, door het voorhangsel des tempels te scheuren van boven tot beneden. Hiermede geeft de Vader het hongerende en dorstende volk het recht, om te treden in het binnenste heiligdom van Christus' borglijden, om het brood des levens te eten en het water des levens te drinken.

De Vader heeft voor u het voorhangsel gescheurd, de weg gebaad tot het binnenste heiligdom, De Vader geeft u het brood en het water des levens, het is tot verheerlijking van de Vader, daarvan een gelovig gebruik te maken. Blijf toch niet langer buiten staan, bedrukten, u behoeft niet langer honger en dorst te lijden, daar het voorhangsel is gescheurd door de Vader, de weg is gebaad, om in het binnenste heiligdom van des Vaders heerlijkheid te treden, waar het brood des levens door u gegeten en het water des levens door u gedronken kan worden.

Ziet u het niet, dat het voorhangsel is gescheurd, dat de weg naar het binnenste heiligdom is gebaad, dan wordt u nog verschrikt, dan is u nog bezwaard door het voorhangsel van Gods wrekende gerechtigheid.

Al wordt het u gepredikt door getrouwe predikers, dat het voorhangsel gescheurd is, dan nog hebt u geen vrijmoedigheid om in te gaan in het binnenste heiligdom. Smeek de Heere toch om het licht des Geestes, want bij het licht van de gouden kandelaar des Geestes is het te aanschouwen, dat de Vader het voorhangsel des tempels heeft gescheurd, daar de Zoon het voorhangsel Zijns vleeses heeft gescheurd, om u te stellen in het gebruik van het brood en het water des levens.

Die door het geloof bij het licht des Geestes mag binnen treden, verstaat het, dat Zijn vlees waarlijk spijs en Zijn bloed waarlijk drank is, wat het hart versterkt, om de reis voort te zetten door de woestijn van dit leven met het kruis u opgelegd. In de maaltijd, die gebruikt wordt, door gelovig te treden in het binnenste heiligdom, wordt de liefde des Vaders gesmaakt. Hier moogt u het ervaren, dat de Vader in Christus vriendelijk en ontfermend op u neer ziet.

Bij het licht des Geestes treedt Gods kind op de weg des geloofs door het gescheurde voorhangsel in het binnenste heiligdom, om Gods wonderlijke leiding te aanschouwen in de staf van Aäron, die gebloed heeft. Het recht om te dienen in de tabernakel, te treden in het binnenste heiligdom, werd Aäron betwist, wat door de Heere gehandhaafd werd, door zijn staf te laten bloeien, die tot bevestiging van zijn recht gelegd moest worden voor het aangezicht des Heeren. Zo heeft de Heere de hogepriester Aäron het bewijs gegeven tegenover zijn vijanden, dat hij voor het volk mocht treden in het binnenste heiligdom, dat hij van Godswege daartoe verkoren was. Gelijk de hogepriester Aäron werd verstoten door Israëel, heeft het Joodse volk de grote Hogepriester, die priester was naar de ordening van Melchizedek, verstoten, daar zij door Hem niet geleid wensten te worden tot de Vader, door vergeving der zonde in Hem te ontvangen. Maar zie, door het gescheurde voorhangsel heeft de Vader de grote Hogepriester Jezus Christus verheerlijkt, het bewezen, dat Hij verkoren was door Hem, om met Zijn offerande te treden in het binnenste heiligdom des hemels.

Door al de priesters in Jeruzalem, het ganse Joodse volk, die veroordeeld zijn door het gescheurde voorhangsel, is het niet te ontkennen, dat deze scheur een bijzondere betekenis heeft. Al was het voorhangsel oud, daarom is deze scheur geen scheur des ouderdoms, want dan scheurt het niet van boven tot beneden, daar dan de rechte draden en niet de dwarse draden bezwijken. Bezwijken de rechte draden, dan ontstaat een dwarse scheur, terwijl het hier een scheur is van boven tot beneden.

Hiermede wordt het Joodse volk veroordeeld, daar het zich afgescheurd heeft van den grote Hogepriester, die gezonden was door de Vader. Allen, die tot op de dag van heden, hun gerechtigheid zoeken in de wet, om zich voor God te bedekken, worden door het gescheurde voorhangsel veroordeeld, daar zij de meerdere Aäron, de grote Hogepriester, die alleen en eeuwig priester is, naar de ordening van Melchizedek, verwerpen. Het gescheurde voorhangsel is een bewijs, dat de Zone Gods, Die het voorhangsel van Zijn menselijke natuur gescheurd heeft aan het vloekhout des kruises, de ware Hogepriester is, om door Hem geleid te worden tot de Vader. Het is niet mogelijk dat één mens buiten de grote Hogepriester Jezus Christus om kan treden in het binnenste heiligdom van des Vaders gunst en gemeenschap. Het gescheurde voorhangsel bewijst het u, bedrukten en bedroefden, dat u door de Man van smarten, Die verkoren is door de Vader tot Hogepriester, geleid kunt worden in het huis des Vaders met zijn vele woningen.

Altijd weer moet Gods kind door Hem geleid worden in het binnenste heiligdom van des Vaders gunst en gemeenschap. De glorie-kroon van het priesterschap bloeit eeuwig op Zijn hoofd, Hij is de overste Leidsman en Voleinder des geloofs; door Zijn stok en Zijn staf kan uw bedroefde ziel alleen maar vertroost worden, daar Hij de wet volmaakt heeft onderhouden. Gelijk de heilige wet oudtijds lag in de ark des Verbonds, heeft Hij de wet des Heeren in het binnenste van Zijn ingewand.

Hij heeft die wet volmaakt onderhouden, Hij heeft het Verbond der werken ongeschonden bewaard, om Zijn volk te leiden in de heerlijkheid des Vaders.

Het gescheurde voorhangsel is een bewijs dat de Vader door Zijn Zoon, die het voorhangsel van Zijn menselijke natuur heeft gescheurd in onderhouding en tot verheerlijking van Gods heilige wet, de hemelpoorten voor u heeft open gezet, opdat u door geloof met vreugde zoudt gaan in het huis des Heeren. **Hier prijzen wij de Vader, daar Hij in Zijn ondoorgroenelike wijsheid de weg der zaligheid heeft uitgedacht, de Zoon Zijner liefde heeft gegeven.**

Nu behoeft u niet meer verschrikt te zijn voor Gods heilige engelen, die vanwege onze zonden het vlammende zwaard van Gods wrekende gerechtigheid tegen ons kwamen op te heffen. Door het voorhangsel, dat de Vader heeft gescheurd van boven tot beneden, is het de zalige troongeesten duidelijk, dat door de offerande van Jezus Christus is voldaan aan Gods eisende en wrekende gerechtigheid. Nu staan zij niet langer te staren op het verzoendeksel, als ware het een raadsel voor hen, dat een vloekende wet kon zwijgen. Het is door de offerande van Jezus Christus, dat de Vader hen van boven doet neerdalen, om u te dienen hier op aarde, om u straks te dragen in Abrahams schoot.

Het gescheurde voorhangsel spreekt van heerlijke zaken. De Zone Gods heeft het voorhangsel van Zijn menselijke natuur borgtochtelijk gescheurd op Golgotha, de Vader heeft tot onderwijzing en vertroosting het voorhangsel des tempels gescheurd in Jeruzalem, wat de Heiligen Geest het voorhangsel van de tempel des harten doet scheuren.

III. gescheurd door de Heilige Geest

Door het voorhangsel van des mensen ongerechtigheid sluit God de mens vanwege Zijn gerechtigheid buiten Zijn gemeenschap en sluit de mens de Heere buiten zijn hart.

Het voorhangsel van des mensen ongerechtigheid heeft dus tweeeërlei betekenis. De Zone Gods heeft het voorhangsel van des mensen ongerechtigheid gescheurd, door het voorhangsel Zijns vleses borgtochtelijk te scheuren, de Vader heeft het voorhangsel des tempels gescheurd, om het arme en in zichzelf verloren zondaren toe te roepen, dat Hij het binnenste heiligdom van Zijn Vaderhuis en Vaderhart geopend heeft in de offerande van Jezus Christus. **Eveneens komt de Heilige Geest door de offerande des Zoons aan het vloekhout des kruises het voorhangsel des harten te scheuren. Van dag tot dag sluiten wij de Heere door het voorhangsel van onze ongerechtigheid buiten ons hart, waarom het gescheurd moet worden voor des Heeren komst in ons hart.**

De natuurlijke mens heeft er geen behoefte aan, dat het voorhangsel zijns harten gescheurd wordt. Hij heeft geen droefheid naar God, hij leeft voort in zijn afkerigheid van God, al leeft hij godsdienstig. **Behalve voor de Heere, staat zijn hart voor alles open. Het voorhangsel zijns harten wordt van jaar tot jaar dikker, daar hij voortgaat in zijn verharding tegen de Heere, sterker wordt in zijn ongelovigheid. Dat hart moet open gescheurd worden van boven tot beneden, om ingenomen te kunnen worden door de Heere. "Scheurt uw hart en niet uw klederen" zegt de Heere.** De mens, die zelf het voorhangsel van zijn ongerechtigheid heeft vervaardigd, die de fabrikant is van het voorhangsel der ongerechtigheid, moet het zelf scheuren. Met die eis des Verbonds komt de Heere tot ons door Zijn Woord. Hij moet het scheuren van beneden tot boven in de hemel om de Heere toegang te geven tot zijn hart. Het niet te doen verzwart het oordeel, daar het niet doen een niet willen doen is. Blijft het voorhangsel zijns harten gesloten, komt hij het niet te scheuren, dan houdt de Heere het voorhangsel van Zijn hemels heiligdom gesloten in het uur van sterven, dán staan de poorten der hel voor hem open, om weg te zinken in het verderf.

Kan de mens dan het voorhangsel zijns harten scheuren? Kan hij de kracht der zonde verbreken, om de Heere zijn hart aan te bieden?

Waarom vraagt ge dat? Dat wordt gevraagd om de verantwoordelijkheid van zichzelf af te schuiven, om haar op de Heere te wentelen. De Heere moet dat voorhangsel van ongerechtigheid toch scheuren? Hij moet toch de mens bekeren? Dat zijn van die brutale uitdrukkingen, die opkomen uit des mensen vijandschap. Dat is een zogenaamde rechtzinnigheid, waarin de vader der leugenen zijn onderdanen les geeft.

Maar wat nu? De mens kan het toch niet, de Heere moet het doen. Luister! Dat de Heere het eist, staat vast; en dat Hij met die eis tot ons komt, is Zijn neerbuigende goedheid. Hij had ons Zijn Woord rechtvaardig kunnen onthouden. Nu komt de Heere niet met die eis tot ons, omdat wij het zelf kunnen doen, hoewel het noodzakelijk is, dat u alles in het werk stelt, om het zelf te doen, opdat wij het niet slechts van horen zeggen, maar uit ondervinding zouden weten het niet te kunnen.

Maar de Heere komt tot ons met de eis: "Scheurt uw hart en niet uw klederen", om ons te drijven tot het gebed, daar Hij er om gevraagd wil zijn. Uit het besef van te moeten en niet te kunnen, wordt het gebed geboren. Zolang wij de eis des Woords niet overnemen, gaan wij voort in onze zorgeloosheid, om de schuld van ons af te wentelen, wanneer wij aangesproken worden door Gods kinderen en knechten. In de woorden: "De Heere moet de mens bekeren, het voorhangsel scheuren" wordt de vijandschap van het hart uitgesproken. **De Heere is niets en nog eens niets aan ons verplicht. Hij heeft niets te moeten, daar het voorhangsel der ongerechtigheid door ons gemaakt is.** Gans anders staat de zaak, wanneer het is een zaak des gebeds. Daar Christus het voorhangsel van Zijn menselijke natuur heeft gescheurd, toen Hij beladen met de volle last der ongerechtigheid hing aan het vloekhout des kruises, kan het voorhangsel onzes harten gescheurd worden. Met de bede: "Heere, wil het voorhangsel mijns harten, het voorhangsel der ongerechtigheid toch scheuren, daar ik het niet scheuren wil en niet scheuren kan", kan en mag het gevraagd worden. Denk er aan, jonge mensen, dat de Heere het schenken kan en schenken wil. Denk er aan, ouden van dagen, dat het verschrikkelijk is langer in onze zorgeloosheid voort te gaan. Denk er aan, ouders, dat het de Heere beloofd is bij de Doop uw kinderen hierin te onderwijzen.

In het geloof komt de Heilige Geest het hart met Christus te verenigen, wordt het hart in Christus ingeënt, daar Hij het voorhangsel van Zijne menselijke natuur gescheurd heeft, om ons hart te scheuren. Nu scheurt het voorhangsel der ongerechtigheid vanzelf, nu gaat het hart open voor de Heere. Zo is het hart van Lydia geopend, om acht te geven op het woord, dat door Paulus gesproken werd. Het is die mens onmogelijk geworden, langer de zonden te dienen, het is de keus des harten, de Heere te vrezen, in Zijn wegen te wandelen. Nu staat het hart open voor de Heere en de dingen der eeuwigheid.

Toch zijn die mensen nog bedroefd met een droefheid, die steeds inniger wordt, daar het voorhangsel des harten is gescheurd, wat hen doet zien op het voorhangsel van Gods wrekende gerechtigheid. Het is voor die bedrukten en bedroefden nog verborgen, dat de Vader het voorhangsel des tempels gescheurd heeft, om in te gaan in het binnenste heiligdom van Zijn gunst en gemeenschap, omdat Christus het voorhangsel van Zijne menselijke natuur heeft gescheurd en verschenen is met Zijn offerande voor het aangezicht des Vaders. Hierin onderwezen door Gods Woord en Geest, wordt het ontdekt en aanschouwd met vreugde, om in te gaan door het geloof met een boetvaardige ziel in het binnenste heiligdom.

Van dag tot dag hebben wij het van node, dat het voorhangsel onzes harten gescheurd wordt onder de lieve en dierbare werkingen des Heiligen Geestes. Nooit kan Gods kind het zelf scheuren, altijd zijn wij afhankelijk van de Goddelijke bearbeiding des Heilige Geestes. **Daar het verderf der zonde in ons woont en blijft wonen, maken wij telkens weer scheiding, door een voorhangsel der ongerechtigheid te schuiven tussen de Heere en ons gemoed.** Elke zonde is een voorhangsel, dat scheiding maakt. Al weten wij, dat Christus het voorhangsel Zijns vleses gescheurd heeft op Golgotha, de Vader het gescheurd heeft in de tempel, dan nog zijn wij niet in staat het voorhangsel des harten te scheuren. Verlangend ziet het nieuwe leven uit naar de werkingen des Heiligen Geestes om gesteld te worden in de dadelijke geloofsgemeenschap met het voorhangsel, dat Christus gescheurd heeft, wat het voorhangsel des harten doet scheuren van boven naar beneden. Het moet altijd weer van boven komen, hier beneden is het niet. Van beneden uit is het niet mogelijk, het voorhangsel des harten te scheuren, wat Gods kind des te inniger doet smeken om de lieve werkingen des Heiligen Geestes, om Hem aan te kleven, Die met Zijn offerande is gegaan door het gescheurde voorhangsel van Zijne menselijke natuur in het binnenste heiligdom.

Vanwege het voorhangsel der ongerechtigheid onzes harten, leven wij menigmaal in donkerheid, daar het licht van Gods vriendelijk aangezicht niet aanschouwd kan worden. Dan is het niet mogelijk met blijdschap aan de Heere en de eeuwigheid te denken, want het ongeloof heeft de overhand en de boze benauwt ons. Gods kind is besloten en kan niet uitkomen; met alles wat doorleefd en genoten is, is het niet mogelijk, het voorhangsel des harten te scheuren. Machteloos zit Gods kind hier ter neer, zuchtende ziet het uit naar de lieve werkingen des Heiligen Geestes, om door de offerande van Jezus Christus, waarmede Hij is ingegaan, het voorhangsel des harten te scheuren. De klacht: Och, dat Gij de hemelen scheurdet om neder te dalen in mijn hart, om het voorhangsel mijns harten te scheuren, wordt steeds inniger. Met verwondering wordt het altijd weer doorleefd, als de Heilige Geest neerdaalt in onze harten, om het open te scheuren en te stellen in geloofsgemeenschap met die dierbare Christus, om de gunst des Vaders te smaken. Zo menigmaal de Heilige Geest het voorhangsel des harten scheurt, scheurt Gods kind het hart in diepe verootmoediging.

Als de Heilige Geest scheurt, dan gaan wij ook scheuren in de kracht des geloofs. Zij zouden het verderf der zonde wel geheel uit hun hart willen scheuren, opdat er nooit weer een voorhangsel van scheiding zou

kunnen komen tussen de Heere en hun gemoed. Door het scheuren van het voorhangsel des harten komt Gods kind in de vrijheid, dan leidt de Heilige Geest hen uit hun gevangenis uit, dan doet Hij hen treden in het hemels heiligdom, om door het geloof te wandelen op de straten van het hemelse Jeruzalem. Dan is er: o zalig voorrecht, geen scheiding tussen de Heere en ons gemoed, dan mogen wij delen in Zijn liefde, dan wordt de oude mens der Zonde in de oefeningen des geloofs steeds meer gescheurd en verscheurd.

Hoe dierbaar is het dan voor Gods kind aan de voet van het kruis, om door het gescheurde voorhangsel heen te blikken in de eeuwige heerlijkheid. Met Zijn menselijk lichaam hangt de Zone Gods nog aan het kruis, terwijl Hij met Zijn ziel is voor het aangezicht des Vaders. Door het voorhangsel van Zijn menselijke natuur te scheuren, is Hij afgedaald, vrijwillig afgedaald in de vloekdood des kruises, wat de oude mens der zonde ten dode is. In geloofsvereniging met Christus in de scheur van Zijn voorhangsel is het een sterven aan alles wat de Heere mishaaft. Bij het licht des Heiligen Geestes mag Gods kind steeds dieper blikken in de diepe betekenis van het gescheurde voorhangsel, met de wetenschap, dat er in de eeuwige heerlijkheid geen voorhangsels meer zijn.

Toepassing

Door het gescheurde voorhangsel is de weg geopend naar het binnenste heiligdom. Het is onze dure roeping, om met al de kracht die in ons is te wijzen op het gescheurde voorhangsel, op de weg, die geopend is naar het binnenste heiligdom. **Velen staan nog buiten en weten niet wat het is, in te gaan door het gescheurde voorhangsel.**

Waarom blijft u buiten staan? Wat mag daarvoor toch wel de oorzaak zijn?

Onderzoek en overdenk het ernstig, want die niet in gaat, zal eeuwig buiten staan. Als de dood komt, dan gaat de poort van het binnenste heiligdom op slot en voor eeuwig op slot, voor degenen die sterven in hun onbekeerlijkheid. Hoe vreselijk was het voor de eerste wereld, toen de deuren des hemels geopend werden met de fonteynen des afgronds, en de ark gesloten was. Het is niet in woorden uit te spreken wat het inhoudt, met de dwaze maagden te staan voor een gesloten hemelpoort, om verwezen te worden naar de eeuwige duisternis.

De oorzaak van het buiten staan, van het niet ingaan in het binnenste heiligdom, is niet in het niet willen van des Heeren kant, maar van onze kant. De Heere heeft gezegd: "Ga uit in de wegen en heggen en dwing hen in te komen, opdat mijn huis vol worde".

De Heere wil niet, dat u verloren gaat, de Heere wil, dat u ingaat door het gescheurde voorhangsel.

Wij hebben u Gods geopenbaarden wil, het Evangelie, te prediken: Op Gods bevel grepen de engelen de hand van Lot, de hand zijner vrouw en de hand zijner twee dochters. Zij werden gedwongen de stad te verlaten, aan elke hand trokken die mannen een mens uit Sodom, en buiten de stad gekomen kwam de vrouw van Lot nog om. Was het niet haar schuld, dat zij een zoutpilaar, werd, daar zij naar Sodom om zag? Wij gevoelen ons gedrongen, vanwege de ruimte die er is in het gescheurde voorhangsel om zalig te worden, u als bij de hand te grijpen, om u te dwingen het Sodom der zonde te verlaten, u de weg te wijzen door het gescheurde voorhangsel naar het binnenste heiligdom. **Daar de Heere Jezus de toorn Gods tegen de zonde van het ganse menselijke geslacht heeft gedragen, is er ruimte om zalig te worden.**

Was het voorhangsel niet gescheurd, dan zou de mens een voorwendsel hebben, dan zou hij kunnen zeggen: "Ik heb niet zalig kunnen worden", maar nu niet. Het zal een hel in de hel zijn, dat de mens wel gekund, maar niet gewild heeft, hij zal met dubbele slagen geslagen worden. Wij kunnen door de Vader niet getrokken worden tot de Heere Jezus, zolang het niet met een volkomen hart bekend wordt in de weg van waarachtige bekering, dat de Vader de Zoon Zijner liefde heeft gegeven tot zaligheid van een verloren zondaar. **Wij sluiten met onze onbekeerlijkheid en ongelovigheid de weg, die Christus heeft geopend, door het voorhangsel Zijns vleses te scheuren aan het vloekhout des kruises.**

Wij kunnen niet ingaan in het binnenste heiligdom door onze ongelovigheid, gelijk Israël niet kon ingaan vanwege zijn ongeloof in het beloofde land, waaruit de noodzakelijkheid blijkt, dat ons hart gescheurd worde.

Ons hart moet niet in twee delen gescheurd worden, wij moeten niet dubbelhartige mensen worden.

Ons hart, dat wij afgescheurd hebben van den Heere, moet afgescheurd worden van de zonden, daar het leeft in de zonde.

Dat is mogelijk, daar Christus tot vergeving der zonde en tot verbreking van de zonde het voorhangsel Zijns vleses heeft gescheurd. Ons hart kan afgescheurd worden van de zonden door een innerlijke geloofsvereniging met Christus, statelijk en standelijk.

Door de zondaar te stellen in de staat der genade, scheurt de Heere het hart van de zonden af, maar in de stand van het genadeleven scheurt Hij de zonde van het hart, daar zij Gods kind van alle kanten aangrijpen om, was hét mogelijk, het genadeleven te doden. Het wordt die mens onmogelijk, langer in de zonden voort te leven.

Het is toch niet te ontkennen, mijn onbekende medereizigers naar de eeuwigheid, dat de weg der zonde, de weg des verderfs is, uitloopt en moet uitlopen in de eeuwige rampzaligheid. Wij moeten afgescheurd worden van de zonden, die wij zo lief hebben. Roep toch tot de Heere om ontferming, Hij kan ons hart van de zonden afscheuren en opensluiten voor Hem en Zijn dienst, wat ons van alle kanten gepredikt wordt door het gescheurde, voorhangsel.

De mens, die door een innerlijke geloofsvereniging met Christus afgescheurd wordt van de zonden, gaat zich ook afscheuren van de zonden, die hij nu gaat haten en vlieden. Grijpen de zonden u aan, komen zij weer met kracht in u op, de Heere kan het beest der ongerechtigheid van u afscheuren door de heerschappij-voerende kracht van Zijn genade. De verlossing van de schuld en heerschappij der zonde is alleen in Christus, buiten Hem staat u altijd machteloos tegenover de zonden, alleen door Zijn kracht is het mogelijk in te gaan in het binnenste heiligdom.

Het is de wil Gods, bedrukten en bedroefden, door het gescheurde voorhangsel van Christus' borgtochtelijk sterven in het binnenste heiligdom te gaan met al uw verdrietelijkheden, om uw hart voor de Heere uit te storten. U kunt niet te slecht of te ellendig zijn. **Het is tot verheerlijking van Christus, door het gescheurde voorhangsel te gaan tot de Vader onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, met een boetvaardige ziel, zuchtende onder het oordeel.**

In het binnenste heiligdom zal de Vader u laten delen in Zijn verkiezende liefde door Christus, daar zal de vergeving der zonde door u gemaakt en het recht ten eeuwigen leven u geschonken worden. De Zone Gods is in de diepte van de dood afgedaald, om Zijn volk er uit op te halen, te stellen in de genietingen van het hemelleven. Wat is het toch profijtelijk en Gode verheerlijkend, die dierbare Borg te kussen en te omhelzen in Zijn vloek- en kruisdood, volk des Heeren. Hij heeft het voorhangsel van uw ongerechtigheid gescheurd, om u te stellen in des Vaders gunst en gemeenschap. Het binnenste heiligdom is het heiligdom des vredes en der zaligheid. Hier ziet de Vader vriendelijk op u neer, hier moogt u het ervaren dat er geen grimmigheid bij Hem is.

Het binnenste heiligdom, dat door het gescheurde voorhangsel is geopend, is het heiligdom des gebeds, de weg naar dit heiligdom is een levende weg, die leven geeft aan uw ziel. Die hier binnen treedt door het geloof, raakt al zijn zonden kwijt in God. Hier neemt de Heere Zijn volk voor Zijn rekening naar lichaam en ziel, voor tijd en eeuwigheid. Het is des Vaders wil, in Christus bij Hem te schuilen.

Het binnenste heiligdom is het heiligdom der aanbidding.

Hier wordt Christus aangebeden met verwondering des harten, daar Hij het voorhangsel heeft gescheurd, vrijwillig heeft gescheurd, hoe smartelijk het ook was dat te scheuren, daar Hij ziel en lichaam vaneen moest scheuren. Hier wordt de Vader aangebeden in Zijn eeuwige liefde, daar Hij de Zoon Zijner liefde heeft gegeven in den vloekdood des kruises. Nu wordt het verstaan, dat de Vader u liefheeft, dat Hij u door Christus een plaats heeft gegeven in Zijn Goddelijk heiligdom.

Straks als u gaat sterven, volk des Heeren, dan zult u door het gescheurde voorhangsel geleid worden naar het hemels heiligdom van Gods eeuwige heerlijkheid, in de weg, die eeuwig vers en levend is.

Dan is u daar voor eeuwig buiten het bereik van de zonden in Gods volle gunst en gemeenschap.

Als Borg is de Zone Gods door het gescheurde voorhangsel Zijns vleses gegaan met Zijn offerande. Hij was er ten volle van verzekerd, door de Vader aangenomen te zullen worden, daar de Vader Hem tot dat einde had verkoren en Hij altijd Zijns Vaders wil had gedaan. Daar in het heiligdom van des Vaders heerlijkheid, zal Hij voor eeuwig geprezen worden door al de gezaligden.

De kroon der overwinning zal Hij ontvangen met het getuigenis, door Zijn bloed gekocht te zijn.

Daar zal de Vader eeuwig verheerlijkt worden, daar Hij u door het gescheurde voorhangsel Zijns Zoons heeft aangenomen tot Zijn kind. Daar zal de Heilige Geest eeuwig verheerlijkt worden, daar Hij het voorhangsel onzes harten heeft gescheurd, om Zijn bediening heerlijk te maken.

Amen.

57 En als het avond geworden was, kwam een rijk man van Arimathéa, met name Jozef, die ook zelf een discipel van Jezus was.

58 Deze kwam tot Pilatus en begeerde het lichaam van Jezus. Toen beval Pilatus dat hem het lichaam gegeven zou worden.

59 En Jozef het lichaam nemende, wond hetzelve in een zuiver fijn lijnwaad,

60 En legde dat in zijn nieuw graf, hetwelk hij in een steenrots uitgehouwen had; en een groten steen tegen de deur des grafz gewenteld hebbende, ging hij weg.

61 En aldaar was Maria Magdaléna en de andere Maria, zittende tegenover het graf.

62 Des anderen daags nu, welke is na de voorbereiding, vergaderden de overpriesters en de farizeeën tot Pilatus,

63 Zeggende: Heer, wij zijn indachtig dat deze verleider, nog levende, gezegd heeft: Na drie dagen zal Ik opstaan.

64 Beveel dan dat het graf verzekerd worde tot den derden dag toe, opdat Zijn discipelen misschien niet komen bij nacht en stelen Hem, en zeggen tot het volk: Hij is opgestaan van de doden. En zo zal de laatste dwaling erger zijn dan de eerste.

65 En Pilatus zeide tot henlieden: Gij hebt een wacht; gaat heen, verzekert het gelijk gij het verstaat.

66 En zij heengaande, verzekerden het graf met de wacht, den steen verzegeld hebbende.

Mattheüs 2 : 57-66

Bij het graf van de Borg aanschouwen wij:

- I. de zorg des Vaders over Hem
- II. de verzorging des volks, om Hem
- III. de bezorgdheid der vijanden tegen Hem

Geliefden!

Het offer is gebracht. De Zone Gods heeft Zichzelf Gode de Vader onstraffelijk opgeofferd, met de woorden: "Vader in Uw handen beveel Ik Mijnen Geest. En als Hij dat gezegd had, gaf Hij den geest".

Het Paasoffer heeft Zichzelf ten offer gebracht. "Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus". De Heere wil, dat wij door het geloof Zijn vlees eten en Zijn bloed drinken, waartoe de oude zuurdesem der ongerechtigheid moet uitgezuiverd worden, om in nieuwigheid des levens, als ongezuurde broden der oprechtheid en der waarheid, het Verbond met de Heere te vernieuwen.

Daar het offer is gebracht, de maaltijd is bereid, wekken wij u vriendelijk in de naam des Heeren op, om dit met ons te overdenken tot lof en prijs van Zijn grote Naam. Onder de beademing des Heiligen Geestes is het mogelijk van deze offerande, die de geestelijke maaltijd Zijns volks is, een recht gebruik te maken door het geloof. Die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid van Christus, kunnen hier gevoed en gelaafd worden. De Heere heeft het beloofd, het juk van uw kinnebakken op te lichten, u in het gebruik van genot te stellen van deze offerande.

De Joden begeerden van Pilatus, dat hij de dood van de Heere Jezus verhaasten zou, opdat Hij niet aan het kruis zou blijven op de sabbat, want die dag des sabbats was groot. Maar dat was niet meer nodig, daar Hij reeds gestorven was. "De krijgsknechten hebben wel de benen des eersten en des anderen, die met hem gekruist was, gebroken, maar ziende dat Hij nu gestorven was, zo braken zij Zijn beenderen niet". Om het bewijs te leveren, dat Hij waarlijk gestorven was, doorstak een der krijgsknechten Zijn zijde met een speer en terstond kwam er bloed en water uit. **De Heiland is wel gestorven áán het kruis, maar niet tengevolge ván het kruis. Hij heeft Zelf Zijn leven afgelegd**, Zijn ziel uitgestort in de dood.

Daar kwam bloed en water uit Zijn zijde, wat Johannes heeft aanschouwd en opgetekend, opdat wij het voor waarachtig zouden houden, om met hem in de geestelijke betekenis van die twee zaken ons te verdiepen door het geloof.

Door de Geest van Christus wordt het verstaan, dat het hier gaat om twee heerlijke zaken, daar het bloed wijst op de rechtvaardigmaking en het water op de heiligmaking. Het is bloed en water of water en bloed. In Joh. 19 lezen we van bloed en water, in 1 Joh. 5 van water en bloed.

In de orde des heils is het bloed en water. Het boetvaardige hart zoekt in de eerste plaats de verzoening met God om in die verzoening te leren leven voor God op de weg van heiligmaking. Het is water en bloed, daar het hart, dat door een oprecht geloof in Christus ingelijfd is, vernieuwd en geheiligd is, het wedergeboren hart, dat door de innerlijke vereniging des harten met Christus geheiligd is, heeft behoefte aan de verzoening met God door het bloed van Christus, om door Hem en met Hem te leren wandelen op de weg van heiligmaking.

Bloed en water, rechtvaardigmaking en heiligmaking, vloeien voort uit de offerande van Jezus Christus, want door een volmaakte onderhouding van de wet was Zijn offerande Gode welbehaaglijk. Johannes, die het aanschouwd heeft, wijst ons ook op de geestelijke betekenis van het bloed en het water, door Christus gegeven van uit Zijn zijde. De krijgsknechten zien wel bloed en water uit Zijn zijde komen, maar het heeft geen waarde voor hen, dan alleen dit, dat zij daardoor overtuigd zijn, dat Hij waarlijk gestorven is. Hun werk, door de rechter hun opgedragen, is af, zij hebben hun taak volbracht en gaan straks naar huis, maar wat zij gedaan hebben gaat mee, al denken zij daar niet aan, het gaat mee naar huis, mee naar de eeuwigheid en eenmaal zal de Man, Wiens zijde zij doorstaken, door hen aanschouwd worden op de grote dag des gericht. In vereniging met en met goedvinden van al de krijgsknechten heeft één krijgsknecht Hem doorstoken, zodat deze daad hun aller daad is. Op de grote dag des gericht zullen zij zien in Welke zij gestoken hebben. Dan zullen zij het moeten bekennen, dat zij het gedaan hebben. En hoe zullen zij Hem dan aanschouwen, met vreugde of met verschrikking? Het is mogelijk met vreugde, want voor degenen die Hem genageld hebben aan het kruis en die Zijn zijde doorstoken hebben, moesten de apostelen het Evangelie prediken. Aan geheel Jeruzalem, niet één mens uitgezonderd, moest het gepredikt, dat Christus geleden heeft naar de bepaalde Raad Gods, om radeloze zondaren zalig te maken. Allen, die Hem door geloof en bekering niet hebben leren kennen als Borg en Zaligmaker, zullen Hem aanschouwen met verschrikking in de grote dag des gericht.

Bloed en water, rechtvaardigmaking en heiligmaking vloeien voort uit de offerande van Jezus Christus, wat aanschouwd en gesmaakt wordt door allen die wenen over hun zondesuld en zondesmet. In de naam des Heeren wijzen wij u op het bloed, dat uit Zijn zijde vloeit, als een bewijs dat Hij waarlijk gestorven is, tot verzoening van uw zonden, bedroefden en bedrukten, die door onweders wordt voortgedreven en ongetroost ter neder zit! Door de opening in Zijn zijde wordt het in het geloof aanschouwd bij het licht des Geestes, dat Zijn liefdehart voor u open staat, wat een bron, een onuitputtelijke bron van vreugde voor u ontsluit. Naarmate u dat met een geestelijke klaarheid moogt aanschouwen, wordt het verstaan, dat de Vader Hem heeft gegeven tot rechtvaardigmaking.

Hebt u geen heiligmaking in uzelf, kleeft het verderf der zonde u van alle kanten aan, kunt u met alles wat u geschonken werd, de smet der zonde niet onderdrukken, niet doden? **Laat het u dan vanaf heden duidelijk mogen zijn, dat de heiligmaking is in Christus en u toevloeit uit Christus, door het water dat uit Zijn zijde vloeit.** Het is door de Geest van Christus, dat ons hart en leven van dag tot dag geheiligd kan worden, om door Zijn kracht vaardig en waardig te wandelen op de weg van heiligmaking.

In de wonden van Christus is niet alleen uw vrijheid en heiligheid, maar ook uw veiligheid. Door gelovig te schuilen in de wonden van Christus, is u buiten het bereik van de vijand. Door een geestelijke kennis van deze wonden, een gelovig treden in deze wonden, is u veilig in de Heere. Die zich door het geloof mag verlustigen in het borglijden van Christus, heeft geen lust in de zonde, maar lust om de Heere te verheerlijken, wenst ook niets anders te weten, dan van Jezus Christus en Dien gekruist. In die kracht wederstaat u de boze, overwint u de wereld met vrede en blijdschap in de Heere. Wij stellen ons in groot gevaar, door niet gelovig te blijven in de wonden van Christus, met een geestelijke overdenking van haar diepe betekenis voor ons hart en leven.

Nu het door bloed en water duidelijk bewezen is, dat Hij waarlijk gestorven is, wordt de Heere Jezus begraven. Het is de laatste eer die Zijn geestelijke familie Hem bewijst in de staat van Zijn vernedering. Van Zijn geboorte tot aan Zijn kruisdood is Hij door Zijn volk geliefd en geprezen, wat niet verzuimd wordt, nu Hij gestorven is, door Hem met ere te begraven, waarin wij in de eerste plaats het werk des Vaders aanschouwen in Zijn zorg over Hem.

I. de zorg des Vaders over Hem

Men heeft Zijn graf gesteld bij de goddelozen, maar Hij is bij de rijken in Zijn dood geweest.

Nee, de Vader wilde het niet, Zijn graf mocht niet zijn bij de goddelozen.

Nu Hij met de goddelozen en door de goddelozen is genageld aan het kruis en als een goddeloze is gestorven aan het vloekhout des kruises, heeft Hij het oordeel der goddeloosheid te niet gedaan.

Niet alleen de Zoon, maar ook de Vader heeft het uitgeroepen: "Het is volbracht",-door Hem te ontrukken aan de goddelozen in Zijn zorg over Hem. Voor goddelozen is Christus gestorven, om hen als vijanden van God met God te verzoenen. Dat offer is door de Vader aangenomen, Hij heeft de ziel van Christus in Zijn handen ontvangen. **De volle toorn Gods, rustende op de goddeloosheid des mensen, is door de Borg gedragen en doordragen en daarom mag Zijn graf niet gesteld zijn bij de goddelozen.** Het zou zeker geschied zijn, zo het door de zorg des Vaders niet verhinderd was. Gelijk de Vader zorgt voor het stoffelijk lichaam van de Zoon Zijner liefde, zorgt Hij ook voor Zijn mystiek of geestelijk lichaam, want die twee zaken zijn onafscheidelijk aan elkander verbonden. Het ging in het lijden van Christus naar Zijn menselijke natuur om het behoud van Zijn geestelijk lichaam, waarvan Hij het Hoofd is. De zorg des Vaders, die over Zijn menselijk lichaam gaat, strekt zich daardoor ook uit over Zijn geestelijk lichaam.

Als het van de vijanden afhankelijk geweest was, dan was het graf van de Zone Gods geweest bij de goddelozen en zo zou, als het van de vijanden afhankelijk was, niet één kind van God in de hemel komen, dan zou hun aller plaats zijn bij en met de goddelozen in de hel. Alles wordt door satan, zonde en ongeloof, in het werk gesteld om u, was het mogelijk in het eeuwig verderf te storten, dat is het doel van al hun verzoeken. Kennend het streven van de vijand, ziende op de verdorvenheid van ons bestaan, denkend aan de zwakheid van ons geloof, kan de vreze van met de goddelozen om te zullen komen het hart menigmaal vervullen, gelijk David vreesde om te zullen komen in de handen van Saul, ondanks de beloften en wonderlijke uitredingen, die de Heere hem geschonken had. Als de Heere Jezus niet gebeden had tot de Vader voor Petrus en in Petrus voor al Zijn volk, dan zou dat zeker geschieden, maar nu niet. Gelijk de Heere Jezus gestorven is in het geloof, in het volle vertrouwen op de Vader, zo zal Hij hun geloof niet doen ophouden, hoe fel het ook bestreden wordt.

Ziende op onze onwaardigheid en ellendigheid moeten wij het bekennen, dat het rechtvaardig zou zijn, zo ons graf gesteld, voor eeuwig gesteld werd bij de goddelozen. Nee, dat zal niet geschieden. Gelijk de zorg des Vaders gegaan is over Christus, zal Zijn zorg in Hem en door Hem gaan over al Zijn volk. Al kunt gij u zelve niet onderscheiden en hebt gij u zelve niet onderscheiden van de goddelozen, de Heere heeft u onderscheiden van de goddelozen door een innerlijke vereniging des harten met Christus in het geloof en daarom strekt de zorg des Vaders zich ook uit over u, bedroefden en bedrukten, hoe fel het ook bestreden wordt. Al is de gehele hellemacht op de been om uw graf ten eeuwigen dage te stellen bij de goddelozen, het zal niet geschieden, daar Christus voor allen, die door het geloof met Hem verenigd zijn en nog verenigd worden, het oordeel der goddeloosheid heeft te niet gedaan.

In die wonderlijke zorg des Vaders mag Gods kind zich door het geloof verblijden, Bij het licht des Geestes, dat de Heere doet opgaan over de weg die achter u ligt, ziet u van stap tot stap de zorg des Vaders, die Hij over u heeft doen gaan om Christus' wil. Nooit heeft Hij Zijn hand geheel van u afgetrokken, in de zwaarste beproevingen en diepste drukwegen heeft Hij dat het duidelijkst bewezen. Vanaf uw kindse dagen heeft de Vader u Vaderlijk geleid. In de weg, die nog voor u ligt, al loopt hij door de diepte, zal de zorg des Vaders u behoeden, zal Hij u leiden door Zijn raad, om u daarna op te nemen in Zijn heerlijkheid, daar Hij uw rechterhand heeft gevat.

Christus is bij de rijken in Zijn dood geweest. Het hart van die rijken is door de Vader ingenomen met Zijn verkiezende liefde in Christus. Al kan een kemel gemakkelijker gaan door het oog van een naald, dan dat een rijke ingaat in het Koninkrijk der hemelen, zo zijn zij, al waren zij rijk, door het oog van Gods ontfermende en verkiezende liefde in Christus, dat op hen geslagen was in het uurtje der minne, toch burgers geworden van het Koninkrijk der hemelen. Door Gods ontfermende en verkiezende liefde in Christus zijn deze rijke mensen verlost uit de heerschappij van de onrechtvaardigen Mammon. Zit u nog vast aan uw geld, heeft het nog de hoogste plaats in uw hart, door Gods ontfermende en verkiezende liefde in Christus kunt u daaruit verlost worden, wat daar buiten niet mogelijk is. Zie toch op Gods ontfermende en verkiezende liefde in Christus, om er door gedreven te mogen worden tot den troon van Gods genade, opdat uw geld met u niet zij ten verderve.

Ijver toch niet langer, om schatten te vergaderen, die door de mot gegeten en door de roest verteerd worden. Benaarstig u te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen. Door de verheerlijking van Gods ontfermende en verkiezende liefde in Christus zijn deze rijken niet alleen verlost uit de greep van de onrechtvaardige Mammon. Zij hebben hun geld leren stellen in de dienst des Heeren, zij hebben het lichaam van Christus er ere mee aangedaan.

Hierin schittert de zorg des Vaders over het lichaam van Christus ons tegen. De Vader heeft Zijn ontfermende en verkiezende liefde in Christus niet alleen verheerlijkt in hun harten tot hun zaligheid, maar ook en bovenal tot verheerlijking van Christus, De Vader doet Zijn Vaderlijke zorg over Christus gaan door Zijn volk. In het verheerlijken van Christus verheerlijken zij de Vader, want die de Zoon eert, eert de Vader. De Vader heeft een gewillig volk op de dag van Zijn heikracht, want zij doen het door de kracht van Zijn liefde vrijmoedig en blijmoedig.

Het is door de zorg des Vaders over Christus, dat het hart van Pilatus geneigd werd, om het lichaam van de Heere Jezus af te staan aan de discipelen, die Hem begeerden te begraven. De rechter, die Hem overgegeven heeft in de vloekdood des kruises, geeft Hem, nu het vonnis voltrokken is, weer terug aan de discipelen. Naar de mens gesproken bewijst de rechter de discipelen een gunst, want hij had hen het lichaam van de Heiland kunnen onthouden. Neen, dit schrijven zij niet toe aan zijn welwillendheid, maar aan de zorg des Vaders over Zijn heilig Kind Jezus. Het is door de offerande van Jezus Christus, dat de Vader het hart van rechters en overheden soms neigt ten gunste van het geestelijk lichaam van Christus. Door Hem regeert en bestuurt de Vader alle dingen, daar heeft niets bij geval plaats. Het is door de zorg des Vaders over Zijn volk, dat zij nog leven hier op aarde. Zonder die zorg des Vaders over Zijn kinderen, hebben wij van de vijanden niets goeds te verwachten, want wat niet voor is, is tegen. Hebt geen verwachting van de mens, vestigt uw betrouwen niet op prinsen maar op de Heere. Zie, Hij heeft alle harten in Zijn hand en Hij neigt hen als waterbeken. Christus, die de Vader gediend heeft, wordt geëerd door de Vader.

Wat de rechter wederrechtelijk genomen heeft, moet hij in een weg van recht terug geven. **Veel, heel veel kan u door de vijand ontnomen worden onder Gods toelating, volk des Heeren, maar op Gods tijd krijgt u alles weer terug, terug in Gods gunst.** De vijand kan u beroven van uw goede naam, wat smartelijk is, maar door de zorg des Vaders over u, krijgt u uw naam te Zijner tijd weer terug. Hij kan u beroven van uw vrijheid, beroven van uw goed, maar u krijgt het weer terug door de zorg des Vaders over u, hier of hiernamaals. De vijanden kunnen niet verder gaan, dan dat hun wordt toegelaten, waarom zij de beenderen van de Heiland niet vermochten te breken; het is door de zorg des Vaders over de Heere Jezus, dat Zijn gebeente niet gebroken werd. Zeker, als Zijn gebeente gebroken was, dan had de Vader die net zo goed kunnen helen, als Hij in de morgen van Zijn opstanding ziel en lichaam kwam te verenigen. Maar Zijn gebeente mocht niet gebroken worden, kon niet gebroken worden, daar de Vader het beloofd had. Het is een vervulling van de belofte des Vaders. Zie hier, hoe de Vader Zijn woord bevestigd en Zijn belofte vervuld heeft, terwijl de Heere Jezus, gestorven zijnde, nog hangt aan het kruis. Zo zeker de Vader alle beloften heeft vervuld, die Hij de Borg heeft gedaan, zal Hij alle beloften vervullen, die Hij door de Borg aan Zijn volk heeft gedaan. U kunt het op God aan laten komen, op Hem vertrouwen, daar Hij om Christus' wil alle beloften zal vervullen, daar zij in Hem ja en amen zijn, Gode tot heerlijkheid.

Als u straks gaat sterven, kind des Heeren, dan kunt u uw hoofd er gerust op neerleggen, dat de Vader de beloften, die nog onvervuld zijn, vervullen zal. De zorg des Vaders gaat over u in Christus, naar lichaam en ziel. De zorg des Vaders gaat over des Heilands lichaam in het stof der aarde, Hij waakt er over. De vijanden moeten van Zijn menselijk lichaam af blijven, daar de Heiland het gesteld heeft in de dienst des Vaders. De Vader waakt er over, daar het straks door Hem, in vereniging met Zijn ziel, gesteld zal worden in de staat der verheerlijking. De zorg des Vaders gaat niet alleen over uw ziel, volk des Heeren, maar ook over uw lichaam, daar Christus u, door Zijn ziel en lichaam te geven in de dood, vrijgekocht heeft van het oordeel des doods, naar ziel en lichaam beide. **U is naar lichaam en ziel het wettig eigendom des Heeren,** u zult naar lichaam en ziel gesteld worden in de heerlijkheid des Vaders.

Door het graf van Christus is uw graf geheiligd en zult u, volk des Heeren, geheiligd uit uw graf opkomen. Het geloof in de Heere Jezus heeft niet alleen betekenis voor de ziel, maar ook voor het lichaam, wat u naar lichaam en ziel doet delen in de zorg des Vaders.

Al wordt u met goddelozen in één graf begraven, dan nog is uw graf een geheiligd graf, daar het graf van Christus niet geweest is bij de goddelozen, door de zorg des Vaders over Hem.

Door het geloof in de zorg des Vaders over Christus en in vereniging met Hem zal uw graf een geheiligd graf zijn en zal de zorg des Vaders over uw stof gaan in uw graf tot aan de jongste dag, wat de vijand er ook mee doet onder de toelating Gods. Het doet er niet toe, al zoudt u door de wilde dieren gegeten, of door het vuur verbrand worden, niets en niemand kan de zorg des Vaders in Christus over Zijn volk te niet doen; het behoud van Zijn ziel, is het behoud van uw ziel; het behoud van Zijn lichaam, is het behoud van uw lichaam. De zorg des Vaders over Christus, verzekert u van de zorg des Vaders over u. Niets is noodzakelijker dan de innerlijke vereniging des harten met Christus door het geloof.

Alle levende lidmaten van Zijn lichaam zullen eeuwig met Hem delen in de liefde des Vaders. **Door de lieve en dierbare werkingen des Heiligen Geestes is die innerlijke vereniging des harten met Christus te bekomen, wat nooit genoeg met ernst gezocht kan worden.** Onderzoek en beproef uw innerlijk leven of die innerlijke geloofsvereniging met Hem uw deel is. Kunt u het niet betuigen voor Gods aangezicht met een ootmoedige erkentelijkheid, daarvan deelgenoot te zijn, smeeke de Heere dan toch om de levendmakende werkingen van Zijn genade, om die innerlijke vereniging des harten met Christus te mogen bekomen door de lieve werkingen des Heiligen Geestes. Die geen levend lidmaat is of wordt van het lichaam van Christus, valt buiten de zorge des Vaders, moet met de goddelozen omkomen.

Met steeds meer klaarheid krijgt Gods kind in de oefeningen van het leven zich te verblijden in de zorgende liefde des Vaders door Christus, naarmate het gevaar, dat ons omringt en het verderf, dat in ons woont, gekend wordt. Het zal een wonder, een eeuwig wonder zijn, zo ik zal mogen komen in de eeuwige heerlijkheid. Dat is alleen mogelijk door Gods zorgende liefde, door Zijn bewarende hand.

Gelijk de Vader niet onmiddellijk, maar ook middellijk, namelijk door Zijn volk, Zijn zorg uitstrekt over het lichaam van Christus, zo gaat zijn zorg ook middellijk over Zijn volk. Hij gebruikt zelfs de vijand om Zijn volk tot Zich te laten drijven, gelijk de herder zijn hond gebruikt om het schaap, dat afdwaalt, naar zich toe te drijven. De Vader wil, dat Zijn kinderen acht geven op elkander om hen op te wekken tot gehoorzaamheid en godzaligheid, waartoe ook de prediking des Woords dient. Zo komt de Vader Zijn zorgende liefde uit te strekken over het geestelijke lichaam van Christus door Zijn volk, dat getuigt: Christus is vóór mij en ik ben met Christus begraven.

Zo aanschouwen wij bij het graf van Christus:

II. de verzorging des volks om Hem

De Heere Jezus, die voor Zijn volk heeft geleden, Zijn leven heeft gegeven, wordt nu door Zijn volk liefderijk verzorgd. Jozef van Arimathéa en Nicodemus verstouten zich en gaan tot de rechter om het lichaam van de Heere Jezus. Het werk der genade, dat bedekt was, komt tot openbaring, de nachtdiscipel wordt een dagdiscipel. Deze mannen staan in de kracht van Gods beloften. Het zijn kinderen der beloften, gelijk Izak was. Het geestelijk leven vloeit in zijn geboorte en oefeningen voort uit de beloften Gods; wat de Heere beloofd heeft komt Hij ook te vervullen. De Heere geeft en vervult Zijn beloften niet om de waardigheid Zijns volks, maar om de waardigheid en dierbaarheid van Christus.

Als de vervulling der beloften afhangt van onze waardigheid en verdienstelijkheid, dan was het een verloren zaak. **Laat het u duidelijk zijn, dat de Heere Zijn beloften geeft en vervult om de gerechtigheid van Christus, om uw hart met vrijmoedigheid en zekerheid er op te doen vertrouwen.** Al de oefeningen van het geestelijk leven vloeien voort uit de vervulling van Gods beloften. Jozef van Arimathéa en Nicodemus waren kinderen der beloften, die door de Goddelijke stuwkracht der beloften werden gedreven tot de verzorging van des Heeren lichaam. Het is door de Vader beloofd, dat de Heere Jezus, bij de rijken in Zijn dood zou zijn en die belofte gaat nu door deze kinderen der belofte in vervulling.

Hier is de vervulling tweemaal, het is een vervulling omtrent de Heere Jezus, Wie het beloofd was, dat Hij met de rijken zou zijn in Zijn dood, èn een vervulling omtrent Zijn volk, dat Hem verzorgt. Christus heeft Zichzelf, die vervulling waardig gemaakt door Zijn gehoorzaamheid, wat van Zijn volk niet gezegd kan worden. Niet om de waardigheid des volks, maar om de waardigheid van Christus' offerande vervult de Vader Zijn beloften in Zijn volk, ze zijn in Hem ja en amen, Gode tot heerlijkheid. Zoek de vervulling van Gods beloften in Hem en door Hem, daar al de beloften steunen op Zijn gerechtigheid.

Het is door de stuwkracht van Gods beloften, in het geloof, dat deze discipelen zich kwamen te verstouten om het lichaam van de Heiland liefderijk te verzorgen. In de goeden zin des woords was het een stout stuk tot de rechter, die had te beschikken over het lichaam van de Heere Jezus, te gaan, Hem met ere te begraven.

Om dit stuk der stoutheid ten uitvoer te brengen moesten zij zich verstouten, daar het lichaam der kruiselingen naar de regel van het recht geworpen moest worden in de kuil der moordenaren; het moest bij de goddelozen in zijn dood zijn. Het kon toch door de rechter aangemerkt worden als verzet tegen het recht, als opstand tegen de overheid en in dat geval konden zij gestraft worden voor deze daad als zijnde een daad der stoutheid. Als vanzelf rijst hier de vraag: Hoe verstouten zij zich? Onderschatten zij de rechter in de handhaving van het recht, of overschatten zij zichzelf in hun moed, om iets te doen wat, naar de mens gesproken, onuitvoerbaar was. **Dat doen zij niet, in geen geval, maar zij verstouten zich, daar zij zien op de waardigheid en de dierbaarheid van Christus, waarvoor zij alles over hebben, en zich niet langer bedekt kunnen houden, uit vrees voor de Joden.** Met de stoutheid des geloofs gaan Jozef en Nicodemus tot de rechter om het lichaam van de Heere Jezus te mogen ontvangen, wat hun geschonken wordt. Om de Borg te verheerlijken in Zijn dood moesten zij zich verstouten en om zich te verstouten moesten zij zich verloochenen in hun vreesachtigheid om niet langer bedekt te blijven, uit vrees voor de Joden. Het was de wil des Vaders de Zoon Zijner liefde te verheerlijken in Zijn dood, het was het bevel van de Heiland, Zijn dood te verkondigen, het wordt bekroond door de Heiligen Geest, die getuigenis heeft gegeven in en over deze daad, door het te vermelden in de Schrift, wat Gods kerk door alle eeuwen heen heeft verblijd.

Neen, zo spreken deze geloofshelden bij zichzelf, wij mogen ons niet langer bedekt houden, wij moeten voor Zijn naam en zaak uitkomen, wij moeten Hem belijden voor de mensen en Hij zal ons belijden voor de Vader in de hemel. Jozef van Arimathéa en Nicodemus verstouten zich, zij trekken de stoute schoenen des geloofs aan, om hun Zaligmaker te belijden, daar zij met de band der liefde aan Hem verbonden zijn. Het is deze mannen, gedreven door de liefde van Christus, onmogelijk zich langer bedekt te houden, zij moeten en willen van Hem getuigen met woord en daad.

Ziende op de liefde van Christus verstouten de oprechten zich tot op de dag van heden om Zijn dood te verkondigen, daar Hij gestorven is voor Zijn volk. Het leeft in hen Zijn naam te belijden, al grijnzen de vijanden hen aan. Lang heb ik gezwegen, lang heb ik Hem bedroefd door bedekt te blijven, uit vrees voor de mensen, wat Zijn naam onteerde en mijn ziel schade berokkende, waarom het mij nu onmogelijk is daarin langer voort te gaan. Deze zielen verstouten zich, spreken zichzelf aan, om, wat er ook aan verbonden is, Zijn naam te belijden, Zijn dood te verkondigen, door Hem gelovig te nemen van het kruis. Neen, ik mag het niet langer verbergen, dat de Heiland mij dierbaar is, de Heere heeft mij niet geroepen om een nachtdiscipel te zijn en te blijven, maar om als een dagdiscipel Zijn naam te belijden. De Zone Gods heeft niet alleen des nachts, maar ook des daags geleden, des daags gehangen aan het vloekhout des kruises om het oordeel des doods te niet te doen. Hij is het waardig, dag en nacht, vier en twintig uren lang, verheerlijkt te worden. Mensenvrees onderdrukt het leven der genade, werkt het ongeloof in de hand, waarom allen, die de Heere liefhebben, in Hem geloven, zich behoren te verstouten om Zijn naam te belijden, daar Hij u gesteld heeft op de aarde, om van Hem te getuigen, en gezegd heeft: "Gij zult Mijne getuigen zijn". Het is een eerlijke zaak, die Jozef van Arimathéa en Nicodemus ondernemen, daar zij het lichaam van den Heere Jezus ontvangen hebben van de rechter. Hiermede hebben zij het recht aan hun zijde. Wanneer de vijanden, die Hem en hen gram zijn, hen dit recht betwisten, dan kunnen zij het rechtsgeldige bewijs van de rechter tonen, daar zij het lichaam ontvangen hebben van de rechter, nadat het recht in Hem verheerlijking bekwam. Gelijk het Godsrecht verheerlijking bekwam in de Borg, daar de rechter, die het Godsrecht vertegenwoordigde op de aarde, Hem heeft overgegeven in de vloekdood des kruises, is het ook tot verheerlijking van het Godsrecht, dat de rechter Zijn lichaam geeft aan de discipelen. Gaf de Rechter van hemel en aarde door de rechter Pontius Pilatus Hem over in de vloekdood des kruises, nu geeft Hij Hem door die zelfde rechter Pontius Pilatus terug aan de discipelen. Neen, Hij is niet het eigendom van de goddelozen, **de Rechter van hemel en aarde wil Zijn graf niet gesteld hebben bij de goddelozen, nu Hij het oordeel der goddeloosheid heeft te niet gedaan.** Hij is het eigendom van Zijn volk, waarom de rechter van Godswege Hem geeft en moet geven aan Zijn volk, om Zijn lichaam liefderijk te verzorgen. Het begraven van de Heiland heeft bestaansrecht, van Godswege bestaansrecht, de discipelen die Hem begraven, kunnen het voor God en mensen verantwoorden, wat zij doen.

Allen, die de Heere Jezus liefhebben met een volkomen hart, om Hem te verheerlijken, hebben het recht Gods aan hun zijde. Toen zij mochten buigen in het stof der verootmoediging, uit liefde tot het recht Gods, het oordeel des doods mochten aanvaarden, heeft de Rechter van hemel en aarde, hun Christus geopenbaard door Zijn Woord en Geest, en vrijmoedigheid geschonken, om Hem aan te nemen door het geloof.

Wordt het dat volk gevraagd: Hoe is u aan Hem gekomen, hebt u recht op de Heere Jezus, recht om Zijn dood te verkondigen, Zijn naam verheerlijken? dan kunnen zij zich verantwoorden, voor God en mensen, voor vriend en vijand, daar de Rechter van hemel en aarde Hem geopenbaard en geschonken heeft. Nooit zult u het vergeten, volk, dat u de Heere Jezus hebt leren kennen, dat Hij u van Godswege is geschonken. Wat was het u tot blijdschap, Hem aan te nemen, Hem te verheerlijken, Zijn dood te verkondigen. Deze mensen kunnen door Gods genade hemel en aarde tot getuigen roepen, dat zij recht hebben op de Heere Jezus, recht hebben om Zijn dood te verkondigen van 's Heeren wege.

Het was voor u, volk des Heeren, op zichzelf een zware gang, daar u zolang bedekt en verborgen waart gebleven door mensenvrees gekweld, maar toen u mocht zien bij het licht des Geestes op Zijn waardigheid en beminnelijkheid, kwaamt ge u te verstouten gelijk Jozef en Nicodemus. Door zich te verstouten hebben zij een overwinning behaald op hun vreesachtigheid, die hen gebonden hield, wat de naam Nicodemus te kennen geeft. Zij hebben inderdaad een grote overwinning behaald op de vreesachtigheid van hun bestaan, daar de sporen van vrees en angst niet meer zijn te vinden. Hun vrijmoedigheid, die klein was, daar het geloof zwak was, is toegenomen, gewassen, wat de naam Jozef te kennen geeft. Wasdom in het genadeleven, doet Gods kind vaardiger worden in de dingen des Heeren, triomferen over de berg van moeilijkheden, waaraan Arimathéa ons doet denken. Door de kracht des geloofs hebben zij de bergen van bezwaren geworpen in de diepte der zee. De goederen, waarmede de Heere deze mannen heeft begiftigd, worden aangewend tot ere van de Heere Jezus. Wat zij hebben op aarde in het natuurlijke en geestelijke, hebben zij door de Zaligmaker, wat zij ook weer geven aan de Zaligmaker, tot verheerlijking van Zijn naam. Zij halen Hem op in de kracht des geloofs uit de diepte der schande, waarin Hij gesteld was door de goddelozen, willen niet dat Zijn graf zal zijn bij de goddelozen. De Heere Jezus, Die door de wrede handen der vijanden was genageld aan het kruis, wordt er afgehaald door de handen der liefde in het geloof, waarmede zij het werk van de vijanden kwamen te veroordelen. Door zich te verstouten in het geloof hebben zij al de vijanden des ongeloofs in hun vijandschap getrotseerd. Neen, Hij is geen overtreder, al heeft Hij geleden met de overtreders, Hij is geen goddeloze, al is Hij met de goddelozen gelijk gesteld, wij willen niet, dat Hij zal geworpen worden in den kuil der moordenaren, dat is de taal waarmede de vijanden worden toegesproken door de daden van deze geloofshelden.

Door de Heiland af te nemen van 't kruis, wordt de toeëigenende daad des geloofs beoefend. Nu de Borg heeft voldaan aan de eis van Gods wrekende gerechtigheid, nu Jozef en Nicodemus Hem af mogen nemen van het kruis, verblijden hemel en aarde zich in deze gebeurtenis. De Vader wil het, de Heilige Geest sterkt deze mannen, de engelen zien het, de vrouwen aanschouwen het, tot onze vreugde wordt het gepredikt. De toeëigenende daad des geloofs, is een Gode verheerlijkende daad. Tot verheerlijking van de Vader, die Hem gaf, tot verheerlijking van de Zoon, die leed, tot verheerlijking van de Heiligen Geest, die Hem het lichaam heeft toebedeid, getuigen deze mannen te midden van de vijanden: Hij is de onze, Hij is ons dierbaar, wij hebben Hem lief. Dat vele bedrukte en bedroefde zielen, die zich bedekt gehouden hebben vanwege de vreze des ongeloofs, zich kregen te verstouten om Hem door het geloof af te nemen van bet kruis en toe te eigenen, ten spijt van de vijand en tot verheerlijking van de Heere. Zie op de dierbaarheid van Christus, overdenk Zijn borglijden, opdat het u onmogelijk mocht worden langer u bedekt te houden, daar het de wil Gods is Hem door het geloof af te nemen van het kruis, waaraan Hij voor u heeft geleden. Door Gods genade zijn deze mannen onder de bearbeiding des Heiligen Geestes ons tot voorbeeld gesteld. Christus verheerlijken, Hem door het geloof omhelzen en nemen van het kruis, dat is de aard des geloofs, tot wasdom en sterkte van de gelovige in de Heere. Met de voeten des geloofs lopen Jozef en Nicodemus naar het kruis, met de handen des geloofs, nemen zij Hem van het kruis, door de nagelen, waarmede Zijn handen en voeten doornageld waren, te rukken uit Zijn kruis.

Jozef van Arimathéa heeft fijn lijnwaad gekocht; Nicodemus heeft voor honderd pond mirre en aloë gezorgd, waarin de milddadigheid des geloofs zich heeft uitgesproken. Voor de Heere Jezus is het nooit te goed en nimmer te veel, wat gedaan wordt door het geloof. Alle gierigheid ten spijt, is deze milddadigheid door deze daad der liefde Hem bewezen, het komt Hem toe, Hij is het waardig, eeuwig waardig verheerlijkt te worden. Met kostelijke zalf gezalfd, in fijn lijnwaad gewonden, wordt het lichaam van de Heiland gelegd in een nieuw graf, in een steenrots uitgehouwen. **Het lichaam van de Rotssteen der eeuwen, Wiens werk volkomen is, wordt gelegd in een steenrots, die door Hem is geschapen.** Allen, die Hem hier door het geloof aanschouwen, vinden honing in de Rotssteen en drinken water uit de Rotssteen. Verzuim het niet, vergeet het nimmer Hem te bezoeken in Zijn borgtochtelijk graf.

De Zone Gods heeft Zichzelf gegeven in de vloekdood des kruises, opdat wij met Hem gekruist, met Hem gedood en met Hem begraven zouden worden in de verdorvenheid van ons bestaan. De trappen in het geestelijke leven staan in verband met de trappen van Zijn vernedering. Naarmate Gods kind trapsgewijze met Christus afdaalt in Zijne vernedering, zal hij ook trapsgewijze opklimmen in de blijdschap des geloofs, om de Heere daarin te verheerlijken, daar de oude mens der zonde met Hem gekruist, gedood en begraven wordt, tot wasdom van het nieuwe leven. Machteloos ligt het lichaam van de Almachtige in het stof der aarde, opdat wij met Hem gesteld zouden worden in een heilige machteloosheid.

Door geloofsgemeenschap met Hem, die gelegd is in het stof der aarde, wordt de oude mens der zonde met Hem gelegd in het graf van een heilige machteloosheid. Dan wordt het verstaan: "Ik vermocht niet vanwege Zijn hoogheid". "Ge zijt mij te sterk geweest en hebt overmocht". Had de Heere Zijn kind en knecht in die heilige onmacht niet gesteld, dan was hij in zijn kracht weggelopen, gelijk een Jona. Wij moeten met Christus begraven worden, gelijk Jona die gesteld is in de diepte der zee om eigen wil en zin te leren verachten. Het is een heilzame, een gezegende onmacht, niet te vermogen vanwege de hoogheid des Heeren, met Christus te liggen in het graf, om niets te kunnen doen, dat de Heere mishaaft. De oude mens der zonde moet met Christus gekruist, met Christus gedood, met Christus begraven worden, om door de kracht van Christus te wandelen op de weg van heiligmaking.

Het doet de bedroefde vrouwen weldadig aan, zij worden er door verkwikt, dat het lichaam van de Heiland zo liefderijk verzorgd wordt door Jozef van Arimathéa en Nicodemus. Zij mogen het aanschouwen, waar hun oudste Broeder wordt gelegd en hoe Hij daar gelegd is in het nieuwe graf, waarin nog nooit iemand gelegd was. Door enkelen slechts van de geestelijke familie is deze geestelijke familieplicht vervuld. De anderen zijn niet aanwezig, zij zijn in de verstrooiing, want de Herder werd geslagen, daar was geen geloofskracht, om zich te verstouten, het ongeloof met zijn eindeloos geredeneer bekwam de overhand. Het spijt ons, het is ook hun tot spijt geworden, dat dit verzuim werd gepleegd, dat deze geestelijke familieplicht niet werd vervuld, door Hem te eren, waarin Hij slechts door enkelen is geëerd. Hij is met ere verzorgd, met ere gelegd in het graf, dat door Hem is geheiligd. Een zware steen, die niet te dragen was, wordt gewenteld voor de deur des graf, waarmede het heilige werk van Zijn begrafenis volbracht is, door het geloof. Hier rust het lichaam van de Heere Jezus, die Zich als Borg en Zaligmaker gaf in de vloekdood des kruises, tot op de morgen van Zijn opstanding. Het is ons tot blijdschap en wij zijn Jozef van Arimathéa en Nicodemus in de Heere dankbaar, dat zij zich kwamen te verstouten, om dit werk der liefde te verrichten, alsmede de vrouwen, die gedreven door de liefde van Christus, Hem geëerd hebben, door Hem te volgen tot aan het graf.

Het is de vijanden niet onbekend, dat de Heiland, genomen van het kruis, is gelegd in het nieuwe graf, wat zij in hun oude haat met nijdige ogen aanschouwd hebben. **Gerechtigd door de rechter, was het niet te verhinderen, dat de Heiland door Zijn geestelijke familie liefderijk werd verzorgd, wat de vijanden met bezorgdheid heeft vervuld, daar Hij gesproken heeft van Zijn opstanding.**

III. de bezorgdheid der vijanden tegen Hem

Het valt de vijand tegen, dat Zijn liefhebbers Hem met ere hebben gelegd in het graf, daar zij Hem met schande hadden genageld aan het kruis met de goddelozen. Neen, het volk van de Heere Jezus, laat de Heere Jezus niet los, wat de vijand ook aanwendt. De band der liefde en des geloofs, door God gelegd in het hart, is door de macht der vijanden niet te breken. Al kunnen Zijn liefhebbers het nog niet geheel in het geloof verwerken, dat Hij de vloekdood des kruises moest sterven, zij laten Hem in het ongeloof niet los, hun hart is en blijft aan Hem verbonden, wat de vijand bezorgd maakt, dat de laatste dwaling erger zal zijn dan de eerste. Het is niet onmogelijk, denken zij, dat Zijn discipelen des nachts zullen komen om Hem te stelen en dan te zeggen, dat Hij opgestaan is, om Zijn zaak in stand te houden. Het is immers door Hem gezegd: "Na drie dagen zal Ik opstaan". Neen, zo staat de zaak niet, de discipelen houden de zaak des Heeren niet in stand, maar de Heere houdt Zijn zaak, Zijn werk Zelf in stand in het hart Zijns volks. Nooit zal Hij het werk Zijner handen laten varen, al woedt de hel nog zo fel.

De vijanden noemen de Heiland een verleider, spreken van een eerste en laatste dwaling. Naar hun mening dwalen zij niet, dienen zij zich aan als de ware leidslieden van het volk, waarin zij bedreigd zouden worden, wanneer het verkondigd werd, dat Hij opgestaan was. Het gaat bij beide partijen om het rechte pad, maar met een groot onderscheid.

Voor de discipelen is de Heere Jezus de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, Die Zijn volk leidt op het spoor der gerechtigheid. Voor de vijanden is Hij een verleider, aan Wiens leiding zij zich niet wensen te onderwerpen. Het oordeel der verleiding, waaraan de mens zich heeft onderworpen, daar wij in Adam ons hebben laten verleiden ten verderve, is door Christus gedragen. Als verleider moest Christus het oordeel der verleiding te niet doen, om als Leidsman Zijn volk te leiden tot de Vader. Hij moest als verleider uitgeworpen, uit Jeruzalem uitgeleid worden naar Golgotha, om het recht te verwerven op Zijn volk, dat door Hem geleid wordt in het Hemelse Jeruzalem.

Waardeer en prijs uw Leidsman, volk des Heeren, daar Hij de leiding waarmede Hij u leidt, gekocht heeft met Zijn bloed. En omdat wij een dwaalziek bestaan hebben, is Zijn leiding onmisbaar. Zonder Zijn Goddelijke leiding is het niet mogelijk de reis te maken door de woestijn van dit leven, naar het land vloeiende van melk en honing. Levende onder de bedauwing des Heiligen Geestes, wordt Zijn leiding ons steeds meer dierbaar en noodzakelijk. Met de bede, door Hem geleid te mogen worden, klemmen wij ons steeds vaster aan Zijn hand, om door Zijn raad geleid te mogen worden.

Voorzorgsmaatregelen worden genomen door de vijand, nu zij menen dat de eerste dwaling door hen te niet gedaan is, om de laatste dwaling te voorkomen. Het volk moet blijven bij de wet van Mozes, het mag niet geloven in de Heere Jezus. Met de woorden: "*Gij hebt een wacht, gaat heen, verzekert het gelijk gij het verstaat,*" voldoet Pilatus aan de wens der vijanden, die aan de wacht opdracht geven het graf te bewaken en die de steen des grafes verzegelen.

Het graf wordt bewaakt door de vijand, want de Heiland mag niet gestolen worden. In de woorden: "Na drie dagen zal Ik opstaan", zit kracht, Goddelijke kracht, wat de vijand bezorgd maakt. In de kracht der zekerheid van op te zullen staan is de Heiland gestorven, heeft Hij Zijn leven afgelegd. Het is de verwachting, die Hij van Zichzelf heeft. Nooit heeft Hij met Zichzelf of in Zichzelf een teleurstelling opgedaan. Wij komen altijd teleurgesteld uit met onszelf, de minste verwachting, die de mens heeft van zichzelf, baart teleurstelling, waarvan bij de Heere Jezus geen sprake is. Hij kon op Zichzelf vertrouwen, vertrouwen op Zijn macht. Hij, die macht had Zijn leven af te leggen, heeft ook macht om het weer aan te nemen. Die macht moest Hij hebben, Hij moest waarachtig God zijn, om de zaligheid te kunnen verdienen, om het oordeel des doods te niet te doen.

In die verwachting van Zichzelf wordt de Heiland gekrenkt door de vijand, door de wacht, die geplaatst is bij het graf. Neen, opstaan kan Hij niet, gestolen zal Hij niet, het zegel mag niet verbroken worden. **Het graf dat een zegel is in zichzelf, wordt verzegeld door de vijand.** Het graf van Christus is het zegel van Zijn liefde, een bewijs dat Hij is afgedaald in de dood. "*Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is als wij nog zondaars waren*". In het graf van de Heere Jezus hebben wij het zegel, dat de oude mens der zonde met Hem begraven is en begraven wordt. "Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood". Door het graf van de Heiland, het bewijs dat Hij waarlijk gestorven is, bezit Gods kind en kerk het zegel van Zijn liefde, het bewijs dat Hij u liefheeft met een eeuwige liefde. De vijand hecht een zegel aan het graf, maar Gods kind heeft een zegel in het graf. Het zegel van de vijand aan het graf is een zegel van onrust, van bezorgdheid, daar de Heiland gezegd heeft: "Na drie dagen zal Ik opstaan". Maar het zegel van het graf en in het graf is het zegel van rust en vrede in Zijn liefde. De oude mens der zonde, die in en met Christus begraven is, zal met Christus niet opstaan ten jongste dage. In dit geheiligde graf van Christus wordt u straks gelegd, volk des Heeren. Waarom zult u ten jongste dage niet opstaan met een verdorven natuur, met een afgrijselijk lichaam? **Hoewel uw natuur evenzo verdorven is als die der goddelozen, zult u onverderfelijk opstaan, opstaan met een hemelse volmaaktheid, door het graf van Christus geheel geheiligd van het verderf der zonde.** Allen, die door het geloof de innerlijke vereniging des harten met Christus deelachtig zijn, komen in het geheiligde graf van Christus, om er door geheiligd te worden van de smet der zonde. Door het graf van Christus wordt het u verzegeld, u, die zucht en klaagt vanwege het verderf der zonde, waarmede u gekweld wordt door de oude mens der zonde, dat u er geheel van verlost zult worden, dat u volmaakt en verheerlijkt zult worden gelijk de Heere Jezus volmaakt en verheerlijkt is naar Zijn menselijke natuur. Het zegel van de vijand kan het zegel van de liefde Christi niet te niet doen; het zegel dat u geheiligd zult worden van het verderf der zonde is onverbreekelijk. Met hoeveel zegels de vijand het graf ook verzegelt, het staat nochtans vast, dat al zijn zegels verbroken zullen worden door het zegel van Gods verkiezende liefde in Christus. Het graf van Christus, dat een zegel is in zichzelf, wordt ook verzegeld door allen, die Zijn getuigenis aannemen, waardoor zij verzegelen, dat God waarachtig is. "*Die Zijn getuigenis aangenomen heeft, die heeft verzegeld dat God waarachtig is*".

Het getuigenis dat Zijn graf een heiligende kracht heeft, dat u er geheel door geheiligd zult worden naar lichaam en ziel, dat de oude mens der zonde er geheel en voor eeuwig in zal verdwijnen, is door u aangenomen, waarmede u Zijn graf verzegelt, waarmede u het verzegelt dat God waarachtig is. Jona moest naar de diepte der zee, drie dagen en nachten in de buik van de vis, om als profeet geheiligd te worden tot de prediking, die hij moest prediken. **"Gelijk Jona drie dagen en drie nachten was in den buik van den walvis, alzo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten wezen in het hart der aarde", om Zijn volk te heiligen.** Heeft het graf van Christus voor allen, die in Hem geloven, een heiligende kracht, voor allen die Hem verwerpen, heeft het een verdervende kracht. Zo zeker als God Zijn Zoon niet gespaard heeft, Hem over heeft gegeven tot de vloekdood des kruises, ten grave heeft doen neerdalen, zullen allen, die Zijn graf verzegelen met het zegel des ongeloofs, geworpen worden in de put des afgronds, die door Gods toorn verzegeld zal worden tot in alle eeuwigheid. **Tot op de dag van heden wordt het volk, dat door het geloof in de doop met Christus begraven is, bewaakt. De vijand wil niet dat u zult opstaan om uit te breken in de oefeningen van het leven.** Hij is u gram, hij zoekt het u onmogelijk te maken, waaruit het u moet blijken, dat u éne planting met Hem geworden zijt in Zijn vernedering. In deze grafkuil doet de Heere het volk Zijner liefde zeker wonen, hier zullen zij geen verderving zien.

Toepassing

Om met Christus gekruist, gedood en begraven te worden, moet u tweeërlei leven kennen, het leven uit Adam, dat verdorven is, en een leven uit Christus, dat heilig is. Het leven der genade staat tegenover het leven der zonde; en het leven der zonde staat tegenover het leven der genade. Wat uit God geboren is, wenst heilig te leven, te leven tot verheerlijking van de Heere. Dat niet te kunnen, smart het oprecht gemoed. Alles wordt in het werk gesteld om de oude mens er onder te krijgen, daar het de keus des harten is, om voor de Heere te leven. Gelijk Israël het beloofd heeft met Jozua, de Heere te zullen dienen, zeggende: *"Wij zullen ook den Heere dienen, want Hij is onze God"*, is het door alle oprechte harten beloofd. Die keus is oprecht; wat uit God geboren is, wenst heilig voor Hem te leven. Daar is een heilig wèl willen en een zondig niet doen: *"Want het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet. Want het goede, dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik"*. Paulus wist het, hij had het geleerd, dat hij de Heere niet kon dienen al was het door genade de keus van zijn hart, heilig te leven. Hierin stemt hij overeen met Jozua, die het volk onderwijst, hoor maar: *"Gij zult den Heere niet kunnen dienen, want Hij is een heilig God. Hij is een ijverig God: Hij zal uw overtredingen en uw zonden niet vergeven"*. Niet vergeven wil hier zeggen niet verdragen, niet door de vingers zien. De overtredingen van Gods volk zijn niet vergeeflijk in zichzelf, kunnen ook niet op rekening van de oude mens afgeschreven worden. Wel is het voor ons geestelijk leven noodzakelijk en profijtelijk, bij het licht en door de onderwijzingen des Heiligen Geestes het onderscheid te kennen tussen den oude en de nieuwe mens, wat bij velen zo verward ligt. Door het onderscheid te kennen, ontstaat de mogelijkheid, op een rechte wijze werkzaam te zijn met deze oude mens al wil en wenst de nieuwe mens heilig te leven, dan nog kan hij niet heilig leven, wandelen op de weg van heiligmaking. De nieuwe mens kan in zijn kracht niet triomferen over de oude mens, dat is alleen mogelijk in de kracht van Christus. De oude mens der zonde moet met Christus gekruist, gedood en begraven worden, waartoe de nieuwe mens in een dadelijke geloofsgemeenschap moet treden met Christus, onder de dierbare bearbeiding des Heiligen Geestes, Uit de innerlijke geloofsvereniging met Christus vloeit de keus voort om voor de Heere te leven, wat alleen mogelijk is door een dadelijke geloofsgemeenschap met Christus. Die dadelijke geloofsgemeenschap met Christus is tweeërlei, heeft betrekking op de rechtvaardigmaking en op de heiligmaking. Door het geloof wordt het verstaan, dat Christus voor mij gekruist, gestorven en begraven is, tot vergeving der zonde, daar Hij volkomen heeft voldaan aan Gods eisende en wrekende gerechtigheid. Dit is tot rechtvaardigmaking, maar in de heiligmaking staat de zaak anders, daar moet de oude mens, door de dadelijke geloofsgemeenschap van de nieuwe mens met Christus, gekruist, gedood en begraven worden. Onze verdorven natuur moet met Christus gekruist, onze zondige lusten moeten met Christus gedood, onze onheilige gewoonten moeten met Christus begraven worden. Gelijk de zonde, waarmede Christus beladen was de dood was voor Christus als Borg, is Christus de dood voor de zonde in de oefeningen des geloofs. Hoe inniger het oprechte volk door het geloof treedt in gemeenschap met Christus onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, hoe meer de oude mens der zonde gekruist, gedood en begraven wordt. In die weg wordt het graf van Christus u steeds meer dierbaar, want daar is het eindpunt van de oude mens der zonde.

In het graf van Christus gaat de oude mens der zonde geheel en voor eeuwig onder. Wanneer Jozef van Arimathéa en Nicodemus Christus begraven, dan begraven zij tegelijkertijd zichzelf. De oude mens der zonde heeft het nieuwe leven der genade lang onderdrukt. Zij deden wel niet met de vijanden mee, bewilligden wel niet in het kwaad, dat door hen bedreven werd, maar het was niet een positief uitkomen voor de naam en zaak des Heeren, totdat zij door de liefde van Christus zich kregen te verstouten, om Hem met ere te begraven, waarmede zij zichzelf kwamen te begraven, zodat de vreeze des ongeloofs, die zij hadden voor de vijand, niet langer de overhand had.

Door Christus te lieven, te verheerlijken in de staat van Zijn vernedering in het geloof, begraaft Gods kind de oude mens der zonde. Met een wettische vroomheid is de oude mens niet te kruisigen, te doden en te begraven. De Heere Jezus is het enige middel tegen de zonde, in Hem is de vergeving der zonde, de dood en het graf der zonde. Die innerlijke geloofsvereniging en dadelijke geloofsgemeenschap met Christus is voor elk mens noodzakelijk. Wanneer wij door het geloof niet ondergaan in Christus, zullen wij ondergaan in de zonde, in het graf der hel, der eeuwige rampzaligheid.

Velen willen wel van de straf der zonde bevrijd worden, maar niet van de natuur der zonde.

De straf der zonde is wel onderscheiden, maar niet gescheiden van de natuur of smet der zonde. Die wel de vergeving, maar niet de doding der zonde zoekt, zal omkomen in de zonde. Zolang het de keus van uw hart niet is om heilig voor de Heere te leven, met de wetenschap dat niet te kunnen, heeft het graf van Christus voor u geen waarde, dan weet u niet, wat het is, met Hem begraven te worden.

Denk niet, dat de zonde met wat godsdienstigheid te bedekken is voor de Heere, noch te doden. Met de godsdienst kunt u de zonde wel vervormen, een andere kleur geven, maar niet bedekken voor God, noch doden in haar natuur. De mens heeft en houdt zichzelf ten doel, zolang hij niet in geloofsvereniging en geloofsgemeenschap met Christus komt, door de lieve werkingen des Heiligen Geestes. Overdenk de redelijkheid en noodzakelijkheid van die innerlijke geloofsvereniging en geloofsgemeenschap met Christus. Het is nog te bekomen door de lieve en dierbare werkingen des Heiligen Geestes. Smeek de Heere, daar Hij u nog ernstiglijk en waarachtiglijk roept tot bekering, daar Hij nog staat te wachten om u genade te bewijzen. Vertel het de Heere, hoe slecht, hoe ellendig en verdorven u is, dat u een onverbeterlijke zondaar is, om gesteld te mogen worden onder de heerschappij van Zijn genade, door het geloof in de Heere Jezus. Wat bij ons totaal onmogelijk is, is mogelijk bij de Heere, daar Hij dien weg heeft uitgedacht in Christus, die ons door het Evangelie aangeboden wordt. **Twijfel niet, houdt u er van verzekerd, dat de Heere u nog ernstiglijk en waarachtiglijk roept tot bekering, dat de Heere Jezus u nog wordt aangeboden door de Vader.** Niet aangeboden, om Hem ten dele aan te nemen, tot vergeving, en niet tot doding van de zonde, maar om Hem gehéél aan te nemen, om alles in Hem te zoeken wat tot het leven en de gelukzaligheid van node is, waarom wij als verloren zondaren moeten bukken onder rechtvaardig oordeel. In die weg alleen is het mogelijk Christus aan te nemen en af te nemen van het kruis tot vergeving en doding der zonde. Het is de natuur van het genadeleven de oude mens door het geloof in Christus te kruisigen, te doden en te begraven, om met Hem en in Hem te wandelen op de weg van heiligmaking.

Vele nederlagen hebben wij al geleden in de strijd tegen de zonde, door de strijd in eigen kracht te strijden. Ga toch de weg van toegeeflijkheid omtrent de zonde niet op, daar de overwinning niet is te behalen in uw kracht, want dat onderdrukt het nieuwe leven der genade, daarmede werken we ons steeds meer in de duisternis. U weet door genade, wat het is, Christus te aanschouwen in Zijn dierbaarheid en algenoegzaamheid tot vergeving der zonden. Hij die voor u hangt aan het kruis, moet door u in het geloof genomen worden van het kruis, om de oude mens der zonde te kruisigen en te doden, om hem met Christus te begraven in het nieuwe graf, dat in een steenrots uitgehouwen is. De oude mens is niet te begraven in het oude graf van wettische dienstbaarheid, wel in het graf van Christus met Christus. **Door Christus af te nemen van het kruis, waaraan Hij door u en voor u is genageld, om Hem te begraven met een innige tederheid des harten, wordt de oude mens met Hem begraven.**

Zoek uw ziel te verstouten door Zijn liefde onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, om Zijn Naam te belijden, Zijn dood te verkondigen en Zijn en onze vijanden te trotseren tot wasdom van 't nieuwe leven der genade, gelijk Jozef van Arimathéa en Nicodemus, wat de bedroefde vrouwen verkwikt heeft, daar Christus door hen met ere werd begraven.

Amen.